

Hơn Cả Phép Nhiệm Màu

Contents

Hơn Cả Phép Nhiệm Màu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	60

Hơn Cả Phép Nhiệm Màu

Giới thiệu

Thể loại: Tình cảm, huyền ảo. Độ dài: 12 chương Thật ra đây không phải là truyện dài đầu tiên mình viết nhưng lại là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ca-phep-nhiem-mau>

1. Chương 1

Chưa bao giờ Dung nghĩ lòng mình sẽ bối rối trước một chàng trai, nhưng cái kẻ đang đứng ngay trước mắt cô đã làm được điều ‘không tưởng’ đó.

_____o0o_____

Buổi học phụ đạo về âm tiết trong chương trình học của khoa khiến cô dù buồn ngủ tới díp hết hai mắt nhưng vẫn gắng ‘nuốt’ cho hết mấy thứ được thầy giảng dạy. Vì mang danh bí thư lớp, cô nén tiếng thở dài, chậm rãi sắp xếp mấy quyển giáo án đã mượn từ thư viện thành chồng rồi đặt gọn vào kệ tủ.

Nhìn bốn tấm ván ốp khít tường chất toàn tài liệu bộ môn, Dung nén hết nỗi đành trút hết hơi trong phổi ra cho đỡ mệt mỏi chán chường, cố nhón chân thật cao để kê chúng lên mặt gỗ.

Đó cũng là khoảnh khắc đôi bàn tay xuất hiện từ phía sau chộp lấy đồng sách rồi nâng lên rất dỗi nhẹ nhàng. Dung giật mình xoay ngược, mặt cô đập vào hóm ngực khiến sóng mũi nhây buốt, cả người ngay lập tức được ôm ấp bởi một kẻ mà cô chưa lần nào nói chuyện.

Kẻ đó đè trên cô, tấm lưng rộng hứng hết những gì đã rơi đổ từ trên kệ, mặt đối mặt, cậu nhún nhó mà vẫn ráng sức cười, hai cánh tay chống lên nền gạch để không ngã ụp xuống cô.

Gò má Dung tê rần, môi hé ra nhưng chẳng thể thốt nên bất cứ câu từ gì. Mãi đến khi lớp bụi tán loạn ánh vàng dưới nắng chiều gần tan đi hết. Kẻ đó lồm cồm kiễng người sang một bên, ngồi bệt dưới sàn, cánh tay bắt chéo choàng qua vai, bàn tay chạm sau gáy, cả người liên giật giật. Lẽ cậu đang đau lắm.

– Có sao hông?

– ...

– Trả lời thiệt đi. – Dung từ tốn bảo.

Cậu gãi đầu, phì mũi cười trừ, đành khai nhận: – Hình như... có...

Cô cảm thấy hơi áy náy. Cậu chỉ muốn giúp đỡ nhưng do quá bất ngờ, cô phản kháng nên sự việc mới thành ra như vậy, Dung chưa biết nên ứng xử thế nào cho đúng nhất. Cô bèn hỏi: – Đi bệnh viện hông?

– Không! – Cậu méo mồm.

– Gì?

– Tốn tiền, lát khỏi thôi à.

Dung nghĩ, mặt cô đang sạm đi vì nắng chiều. Có lẽ vậy.

– Tôi trả.

Cậu hề hà xởi lởi cho qua chuyện xong liền đứng dậy, né xa cô một chút để phủi bụi.

– Vậy thì càng nhục hơn, ai đời là con trai mà bắt con gái trả tiền?

Dung thở dài một cách nhẹ nhàng kín đáo nhất có thể. Cô nhìn chăm chăm vào tấm lưng hơi lấm lem của cậu, lý trí rơi mất nơi nào chẳng hay, không tự chủ mà chậm chạp bước tới, tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp vải. Cậu rùng mình, rồi cười ngây ngô. Còn cô chợt sững người bởi chính hành động vô thức của mình.

Dung lẳng lặng không nói năng gì, chỉ lát sau, bàn tay đặt áp vai cậu lớt phớt vài cái miễn cưỡng mới chịu ngừng hẳn, Dung buông thông và quay đi chỗ khác.

– Thế cậu muốn sao?

– Tôi tên Phong.

Cậu xoa xoa cằm trông khá đều, Dung không thích cử chỉ này, nhưng cô giữ im, âm thầm đánh giá Phong. Cậu cao ráo bảnh bao, nước da không ngâm cũng không trắng, chiếc mũi cao thẳng tắp nờ nà như đợt dừa mới nhú, thêm cả hàng chân mày kiếm cong vành lẳng tử, ... Trên hết thấy từng đường nét hài hòa đó, Dung lại bị thu hút bởi đôi mắt của cậu.

Trong và lấp lánh hệt giọt sương nằm trên những cánh hoa cúc đồng sáng sớm.

Dung chợt thấy bất ngờ vì suy nghĩ này, bèn móc chiếc điện thoại định bấm số, chân chừ vài giây, cuối cùng nhét trở vào túi xách. Chẳng biết tại sao lòng cô miên man nghĩ về mưa. Cô trông ra cửa sổ, trời vẫn nhuốm vàng băng lẳng áng mây bay, đành trút hơi dài nặng trĩu rồi siết chặt quai túi xách.

– Cậu muốn gì? – Dung lặp lại lần nữa.

Phong mỉm cười và bảo: – Làm bạn trai cậu.

Cậu nói kia làm cô thấy bối rối. Cậu bỏ một tay vào túi quần và bước đến chậm rãi từ tốn, tay kia nắm lấy lọn tóc rối của Dung rồi chỉnh cho ngay nếp như thể một cử chỉ rất đỗi quen thuộc.

Dung không phản kháng lại. Cô cũng chẳng rõ tại sao.

Phong đang ngắm nhìn cô bằng một sự chân thành lạ lẫm. Khoảnh khắc đó, Dung cứ ngỡ thời gian đã trôi qua thật chậm, khi mặt đối mặt, khi tay cậu vì tham lam hay do vô tình chạm vào gò má cô. Họ im lặng, chỉ có suy nghĩ trôi đi để lúc chợt nhận ra, cậu ngại ngùng buông thông.

Nhưng Phong chờ đợi cô.

Dung lưỡng lự một hồi rồi mới vờ như chưa từng xảy ra bất cứ điều gì mà rời khỏi, gót giày cao gô xuống nền gạch những tiếng vang đều đặn khô khan. Phong dõi theo bóng lưng cô, dáng người nhỏ nhắn mảnh mai ấy ngừng trước bậc cửa. Đầu hơi ngoái ra sau, cô hỏi: – Hóng mát chứ?

Cậu cười rạng rỡ, lẹ làng chộp chiếc áo khoác mình đã để trên bàn giáo viên, chân vội chạy đến cạnh Dung. Họ rời khỏi trường, đi song song nhau dưới sắc trời nửa vàng nửa tím. Cơn gió hanh khô mùa thu thổi lùa qua khiến những chiếc lá nhót ngả vàng rơi lả chã như bầy đom đóm nhảy múa ngoài cánh đồng hè muộn. Cậu để hai tay vào túi quần, thung thỉnh sánh bước bên Dung. Họ cứ như thế dù lòng vẫn phân vân, rằng đoạn đường đã bỏ lại sau lưng được bao xa rồi, từng ngã rẽ sẽ dẫn lối về đâu, hay đối phương đang suy nghĩ gì mà kẻ bần thần người thấp thỏm dẫn đo.

Phong bẽn lẽn mãi, chân cậu nhấp nhử nửa tiến nửa lùi, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt nghiêng một góc nhìn của Dung. Cậu mím môi, cởi chiếc áo khoác vải nỉ đang mặc choàng lên vai Dung. Cô bất ngờ, vội vàng chộp lên. Tay vô ý bắt lấy một bàn tay, da thịt ấm nóng chạm nhau, họ sững sờ giây lát. Cậu đặt hờ cho gió thổi thoảng rồi. Cô giữ yên nó, thoáng chốc giật mình liền kéo xuống trả Phong. Cô nhìn khuôn mặt cậu khuất đi một nửa trong hai khoảng sáng tối mờ mờ, Phong lộ vẻ thất vọng tràn trề.

Cuối cùng, Dung đành ngỏ lời: – Ăn tối chứ?

– Ừ.

Phong gật đầu. Cậu mỉm cười ranh mãnh, chẳng chần chừ mà định kéo tay cô. Dung vội rút lại, chút hụt hẫng phớt ngang khiến cậu thở dài.

– Xin lỗi...

Cậu chỉ nói được bấy nhiêu, vì rõ ràng người hấp tấp mà quên bằng cả ý tứ chính là cậu. Cẩn vành môi dẫn đo, Phong bẽn lẽn hỏi: – Mình ăn ở đâu?

– Vĩa hè.

– Gì kì vậy? – Phong méo mồm, khó hiểu chau mày.

Dung hồ hững đáp: – Sao?

– Tưởng ăn nhà hàng chứ?

– Nhìn cậu bèo nhèo vậy, kham nổi à?

Phong sững người, mắt mở to, miệng hé nhưng chẳng thốt được lời. Rồi cậu bật cười sáng khoái, âm vang giòn tan tinh nghịch. Họ đã có một bữa tối dưới bầu trời đen rải đầy những vì sao lấp lánh, ánh đèn điện vàng vọt lập lờ giữa dòng sông sóng vỗ mờ nhạt ngàn đốm sáng cùng tiếng người rôm rả.

Cô ngó sang bờ kè đối diện, khu chợ đêm đông đúc không ngớt kẻ qua lại, chẳng ngừng việc bán buôn. Vẻ mặt cô bình thản và vô tâm đến kì lạ. Dung để một tay chống cằm, tay kia cầm túi xách đặt lên đùi, dường như đang suy tư khắc khoải.

Phong lẳng lặng quan sát cô, từng cử chỉ, từ biểu cảm cho đến nhịp thở lúc ngắn lúc dài. Đôi khi nhìn vào khóe môi ửng màu son bóng hồng đào, cậu cảm thấy cô định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Điều này làm cậu khó chịu, Phong muốn Dung trò chuyện với mình nhiều hơn.

Nghĩ thế, cậu bẽn lẽn dò xét: – Có tâm sự buồn à?

Cô gật đầu, chuyển sự chú ý về phía Phong, cậu dịu dàng và mềm mỏng hơn mà gạ hỏi: – Nói tôi nghe, biết đâu nhẹ lòng?

– Không.

Phong nghĩ, rằng có ai đó vừa dùng cây búa tạ choảng ngay đầu cậu một phát. Vẫn tưởng cô sẽ lắc đầu hoặc cười cho qua là cùng, ngờ đâu lại phả một câu ‘xanh rờn’ thế này...

Tức muốn nghẹn họng.

– Sao vậy?

Cậu mím mồm ương bướng định kì kèo thêm. Dung chỉ nhàn nhạt đáp lời, vẻ như nói để dứt chuyện.

– Vì cậu là bạn trai tôi.

Lúc này, Phong hết một quả bong bóng căng tròn lơ lửng, không biết sẽ nổ lúc nào, chẳng hay sẽ bay được bao lâu. Vừa thích vừa bực, cậu đành lắc đầu chán nản.

Phong vẫn chưa nhận ra tầng nghĩa thật sự của sáu từ đó.

Dung im lặng đứng đưng, cô hít một nhịp thở sâu, phả làn hơi dài bung tỏa tựa làn khói mờ mờ ảo ảo khi hút thuốc dưới ánh đèn. Chân dung người con gái giữa khoảng không gian tranh sáng tranh tối thật nhỏ bé nhưng cũng chất chứa đầy ưu tư. Phong càng bức rức hơn khi cậu chẳng thể nào chạm đến được những ưu tư kia, nó cứ như một liều thuốc làm con người chìm đắm trong u mê bất ngộ. Cậu kim lòng không dò xét thêm.

– Có rượu chứ? – Dung lơ đãng ngó ra bờ sông lần nữa, cô băng quơ buông giọng nửa đùa nửa thật.

Mép miệng Phong giựt nhẹ vài cái, cậu hỏi cho chắc: – Muốn uống à?

– Ừ.

– Nước mía sâm bổ lượng thì ô-kê, rượu bia cà phê thì miễn bàn.

Cậu cau có, thở hắt. Thật không thể hiểu nổi sự bình thản của Dung đến từ đâu. Phong định nói tiếp, nhưng cô chỉ đáp vồn vện hai từ: – Vậy thôi.

Điều này khiến rằng cậu cắn trúng lưỡi, mặt nhăn hệt con khỉ ăn nhầm ớt cay. Dung thích thú nhìn biểu cảm đó của cậu, cô bật cười thành tiếng khúc khích, mặc kệ kẻ đối diện thấy xấu hổ đến nhường nào. Cô lấy từ trong túi một tấm khăn giấy, đưa cho cậu và bảo: – Ăn ở ngoài dơ lắm, lấy cái này mà lau miệng.

Đó là một chút ầm áp Dung đã tặng cậu vào buổi tối hôm đó. Nhưng Phong hoàn toàn chưa hài lòng chỉ vì bấy nhiêu đây. Phong vẫn huyền thuyên suốt, dù họ đã đặt những bước chân cuối cùng trên con đường nhỏ quen thuộc dẫn đến nhà trọ Dung đang thuê. Cậu nằng nặc đòi đưa cô về. Dung khéo léo từ chối, rồi chần chừ trước sự cương quyết mạnh mẽ kia, sau cùng cũng không phản kháng lại cậu nữa. Cô thông thả đi trên vỉa hè, dưới những tán cây đổ dài vệt bóng lên mặt đường đầy lá rụng xác xơ, gió hắt tung chúng như cách mà Dung cứ xáo động lòng cậu từng chút một.

– Mắc mớ gì “bạn trai” thì lại chả thể làm thế này thế nọ chứ?

– Vì cậu là bạn trai.

Phong dùng miệng thổi bật vòm tóc mái, vẻ rằng đang cố nhấn nhay. Phong mặc áo phông không cúc, chứ nếu là sơ mi thì... Cậu chẳng giận khi nghe cô trả lời, mà chỉ đang lo lắng, cũng họa chăng do tò mò? Có lẽ thế. Cậu tự hỏi mình, nhưng rồi bỗng dưng lặng người trong giây lát, những suy nghĩ xa xăm hơn viễn du từ miền kí ức ủa về khiến cậu thêm phần mềm mòng với cô.

– Nếu vậy chừng nào cần ai tâm sự, hãy nhớ tới tôi nhé!

Cô không trả lời, vẫn là gương mặt bình thản vô tâm phớt qua cậu. Bóng lưng đối bờ vai, hai người hai hướng đứng nhưng một hướng nhìn, tầm mắt cậu dõi theo Dung. Đi thêm vài nhịp chân, Dung ngoảnh lại. Cô trông thấy khuôn mặt cậu dưới ngọn đèn hắt hiu khuất nữa. Tâm trạng rối bời khó xử, Dung mím môi bước lùi.

– Tại sao?

Phong nhíu mày. Dung thở dài, bèn hỏi tiếp: – Cậu thích tôi vì điều gì?

Phong hít một hơi sâu, mắt chậm rãi chớp, môi bật lời chắc nịch: – Vì nhìn cậu thấy buồn lắm!

Đó là ‘thứ’ đã ám ảnh Dung suốt đêm hôm ấy.

Ban công lộng gió, cô tựa mình lên dây song chắn xếp thành khuôn giữ giàn thiên lý đang rũ cành thiếp ngủ. Bầu trời vẫn chỉ chút sao, mảnh trăng lưỡi liềm vắt vẻo đằng xa và những cụm mây bông bồng bênh nâu sẫm nằm trên trời được chiếu rọi bởi ánh sáng lung linh dưới mặt phố lộng lẫy sắc đèn.

Dung suy nghĩ rất nhiều về Phong, cô vẫn chưa hiểu được hàm ý cậu gửi gắm. Có thể đó chỉ là câu cảm thán giả dối, cũng có thể là lời kiên quyết chân thành. Phong tự tin nói từng chữ rõ ràng liên mạch như đang tuyên bố một việc trong đại và vô cùng chắc chắn.

Nhưng những kẻ thích đùa đã bao giờ bảo mình sẽ đùa trước lúc trêu chọc ai đâu?

- Mần chi mà mặt ‘phiêu’ thế hở bạn hiền?

Duyên núp sau lưng cô từ lúc nào chẳng hay, tay vỗ mạnh vào vai Dung, Duyên nhí nhảnh ngó theo hướng Dung đang nhìn như thể có gì lạ lẫm lắm, Dung ngẩng trời Duyên thì lại dỗi dặt. Bỗng Duyên phát hiện một điều thú vị, môi lén lút mỉm.

- Nghĩ vài chuyện vẫn vơ thôi à. - Dung nhàn nhạt đáp, ánh mắt dời sang giàn hoa, cô khom người nắm một nhánh thiên lý bị gãy khúc, bèn đem quấn hờ vào song sắt.

- Thiệt hông nhau? - Duyên cười gian, lắc đầu vẽ chẳng tin tưởng chút nào - Nãy ai đưa về đây vậy ta?

- Bạn trai.

Mặt Duyên liền méo xệch: - Lại cái thể loại “bạn trai” vài bữa rồi thôi đó hả?

- Chưa biết nữa... chắc vậy.

Duyên thở dài chán chường: - Tui bó tay bà luôn.

- Tui còn chán tui nữa mà?! - Dung nhạt nhẽo buông lời.

Rồi Duyên thủng thỉnh bước vào trong, qua bậc cửa chợt dừng, rõ ràng câu nói Duyên để lại chẳng hề giống những biểu hiện vô tư mà cô đang thể hiện: - Tui nghĩ, bạn hiền nên xác định cho mình một mục đích đang hoang đi, chứ hời hợt giỡn hớt kiểu này hoài... Có ngày hối hận chả kịp.

Dung im lặng, đôi mi cô khép hờ, sóng mũi từng chút chậm rãi cảm nhận mùi lan trầm ngọt ngào cứ phảng phất đâu đây. Dưới con đường là hai hàng cây mọc sát lề, trong sân chất đầy mấy chậu bon-sai được chăm bón vun trồng tỉ mỉ, làm gì có thứ hoa vốn quen bám núi leo đồi kia? Do đâu hương thơm thoảng đến tận nơi này?

Dung bèn lảng sang chuyện khác, cô tìm mọi lí do để dẹp đi sự rối bời trong lòng mình. Thêm một lúc cũng chẳng khá khẩm hơn, cô đóng cửa, trùm chăn cố nhắm mắt ngủ cho bớt mệt mỏi.

Cô chẳng hề hay biết có người luôn dõi ánh mắt về phía mình nấp sau gốc me to nhất, thân xù xì lởm phết vôi.

Phong đứng dưới thâm quan sát và khóe môi cứ chốc chốc nhếch lên cao, vẻ cậu thích thú lắm. Tay cậu cầm lấy nhánh lan rừng nhỏ nhắn, sắc hoa dù tím lịm vành cánh vẫn nhạt nhòa trong ánh đèn đường khuya khoắt, mường tượng khung cảnh xung quanh chỉ còn một bức họa sơn vàng pha lẫn nét tối than chì.

Chẳng bao lâu, Phong cũng rời đi.

Mặt trời vào sáng sớm có màu trắng như sữa chua lắng lớp men ngà thanh tươi dịu dịu. Dung nhìn thấy cậu từ xa, bên kia là con đường duy nhất dẫn tới trường và cậu đang đứng đợi tại đó, cạnh chiếc xe đạp mới cầu.

Dung không phản ứng gì khi Phong vẫy tay chào. Cô bước đến chậm rãi, gió thổi làm rối suối tóc bông bênh, hoa bàng li ti cũng chậm rãi rơi rụng như tự hạ thấp mình trước nét thanh xuân của người con gái.

Phong vẫn không kiềm nổi sự hớn hở dù Dung có đang tỏ thái độ đứng dưng với mình, cậu hí hửng khoe: - Mới mua này.

- Ồ. - Dung trả lời lầy lẹ.

- Đẹp chưa?

- Đẹp. Nhưng mua làm gì?

- Tán gái. - Cậu đáp gỏng lộn.

Cô thoáng nhú mồi, rồi lơ đễnh tầm mắt sang chiếc áo phông đỏ cậu mặc, liền băng quơ hỏi: - Ai?

- Dung.

Phong tít mắt khẳng định, cậu định tạo bất ngờ cho cô, nhưng đáp lại chỉ là lời bình phẩm chứa chút châm biếm bông đùa từ phía Dung: - Sao hông mua tay ga?

- Ờ...cái đó tính sau. - Cậu chẳng hề tỏ thái độ khó chịu với cô. Có điều, cậu lắp lững theo sau tràn đầy vẻ ngượng ngịu - giờ còn chuyện...quan trọng hơn nè.

- Chuyện gì?

Cậu gãi đầu, rụt rè nhả chữ: - Mình đi bộ tới trường nha.

- Lớp bị xì hơi à?

- Không.

- Chêch dây sên?

Cậu lắc đầu ảo não: - Cũng không.

- Không biết chạy xe hả?

Phong lơ mắt sang chỗ khác, tay mãi miết gãi gáy. Cô đờ người, mép môi tự dưng giật giật.

_____oOo_____

Duyên quần chiếc đai gói gọn bộ áo võ sinh, cô cứ miên man nghĩ về người con trai núp dưới tán cây vào buổi tối đó. Cô nhìn cái tên đệ tử mới nhập môn hôm nay bộ dáng cũng y hệt. Duyên bèn hỏi sư thầy về lí lịch của hắn ta. Rồi cô bất ngờ hơn khi biết hắn học chung lớp với Dung.

Duyên cười tỉnh quái. Cô quăng bộ áo đã gói gém vào trong tủ, lấy đôi giày thể thao ra, mang vào chân xong bắt đầu chạy vòng vòng công viên cho khuây khỏa chút đỉnh. Bản thân cô càng mệt mỏi với cái gã cứ len lén rình mò mình mọi lúc rảnh rỗi rồi bá đạo cảm đoán này nọ như thể đang săn sóc cô còn kĩ hơn bố chăm con không bằng. Cô bực bội quá thể. Người ta bảo yêu là sự ngọt ngào từ chót lưỡi đầu môi tới tận tâm can xương tủy. Vậy mà yêu như hắn không nhảy vào vật lộn hay cãi vã sống chết với cô thì cũng tỏ vẻ dỗi hờn hoặc châm chọc chích chĩa. Gã hết thẳng con nít nóng tính già quá số tuổi quy định.

Nhưng bỏ mặc gã, cô lại không đành. Cô thấy khuôn mặt gã lúc phụng phịu sao đáng yêu lắm. Có những lúc dẫu biết cô chẳng cần bảo bọc chở che, gã vẫn đứng ra chắn trước cô, dùng tấm lưng vững chãi mà hứng hết mọi thứ chuẩn bị xảy đến. Rồi cả chuỗi ngày dài gã bám riết lấy cô, không hoa hồng thì cũng bánh kẹo trái cây. Gã ngu dễ sợ. Cua mấy đứa khác thì sao phong độ hào hoa quá đỗi, mà đối với cô có khác thẳng khờ là bao.

Thì thôi đành chịu. Duyên lắc đầu cho qua cơn sầu nửa mùa này.

Cô chợt nghĩ về thái độ bình thản mười mười như một của Dung. Chắc chờ ngàn trắng vụn thu sau cũng chưa thể đổi dời. Dung giống mẹ Duyên quá, cô chẳng biết là tình cờ hay định mệnh sắp đặt họ gặp nhau, trở thành bạn và sống chung một căn trọ thể này. Duyên lo cho Dung, cô linh cảm rồi sẽ có một lúc nào đó, Dung chết chung với nỗi buồn không tên đang mang trong lòng. Cô nhớ lại hàng loạt cảnh tượng Dung vừa mở ngủ vừa bật khóc, tấm thân mảnh khảnh cuộn tròn, tay chân bấu chặt chân giường, rồi Dung chợt tỉnh giấc, nấc nghẹn.

Dung chẳng biết mình đã làm gì. Chút ấn tượng cũng không tồn tại.

2. Chương 2

Chuyện Phong có thân thiết với cô không lạ lẫm gì với những người xung quanh. Vì bởi cô xinh đẹp giỏi giang, hiển nhiên chẳng thiếu các chàng trai theo đuổi như bướm ong truy tìm mật ngọt.

Nhưng riêng bản thân Dung, lần này rất khác.

Không giống những kẻ trước đây, khi cô đối diện Phong, bao nhiêu tự tin và tự mãn từng chút một cứ bay đầu mất biệt, ngỡ rằng giữa họ chẳng hề tồn tại bất kì rào cản nào cả. Mỗi khi cậu ấy nói về điều gì đó, cô rất muốn cùng chia sẻ suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng lại thôi. Ở Phong có một sự mơ hồ mà cô không thể chấp nhận. Nó khiến cô vừa tin tưởng nhưng cũng rất nghi ngờ. Dung mãi phân vân đến phát bực vì cái suy nghĩ lẩn quẩn trong đầu mình rằng, cậu ấy tìm tới cô vì một lí do nào đó hơn là thích cô về một điểm nào đó.

Bỗng dưng cô thấy sợ, bèn dần lòng bỏ qua.

Mùa thu làm nước hồ trong như thủy tinh và phẳng lặng tựa mặt gương óng ánh sắc thiên thanh, những chiếc lá rụng rơi ngỡ rằng đang vuốt ve lên con người cùng mọi vật. Nhưng nước sẽ động khi bị chạm phải, lá lia cành vì già cỗi xác xơ.

Chúng quá mong manh.

Cô mang quyển sách đã mượn từ hôm trước đến thư viện để trả lại. Men theo con đường lát gạch sỏi trắng ngà là những bụi cỏ kim nũ xanh tươi nửa héo úa. Thư viện vẫn chưa mở cửa, khu vườn vắng vẻ nhuộm đầy sự tĩnh khôi là lướt cùng tiếng chim tíu tít, cô bèn tìm một gốc cây hoàng hậu có nhiều hoa nhất để tựa mình chờ đợi và ngắm nghía cảnh đẹp nơi đây.

Nhưng mọi chuyện không êm đềm như cô nghĩ.

Những kẻ ấy mò đến, chúng dùng ánh mắt khinh khỉnh đổ kị hướng về phía Dung như đang nhìn một con cá thoi thóp trên bờ cạn. Cô chẳng phản kháng mà chỉ đáp trả bằng vẻ bình thản thường trực. Những bốt bầm không đau đến khóc thét được, từng vết xước cũng chưa tấy rát tới nhức nhối. Cô cười với họ, ánh mắt họ hoang mang, tay chân hồi hã, động tác dồn dập đến loạn xạ rồi bắt đầu che giấu sự run rẩy. Bọn họ nhanh chóng rời đi sau khi cảm thấy đủ hã hê mặc dù lòng cũng đầy lo sợ. Cô nằm dưới đám lá bàng đỏ tía tả tơi cùng quyển sách nhàu rách, đầu tóc rối bù, áo quần xộc xệch lem luốc đất cát.

Một lúc sau, Dung gượng dậy và phủi bụi khắp người, chỉnh chu lại bản thân rồi lắc đầu, cô tự nhủ: - Đánh một kẻ điên còn đáng sợ hơn đánh một kẻ mà bản thân thừa biết sẽ tính cách trả thù.

Màn hình điện thoại nhấp nháy cùng tiếng chuông báo quen thuộc lấy đi sự chú ý của cô. Cô bắt máy, ậm ừ rồi thôi. Gió bỗng chốc mạnh dần khiến hoa rơi nhiều hơn - những cái cánh màu vàng lung linh nhưng cũng thật mỏng manh.

Mấy kẻ kia chẳng hề cảm nhận được nét đẹp đẽ mơ hồ này. Bọn chúng băng qua dãy hành lang cũ kĩ, gạch dát đường đã nứt nẻ và mảng sơn bám đầy rêu đen ngòm. Gã ví chúng như bầy cừu ngu xuẩn. Chúng hã hê cười cợt, rồi nhận lấy xấp tiền từ tay ai.

Xa quá, gã không soi rõ mặt.

Nhưng gã thấy thú vị về điều đó.

_____oOo_____

Hôm nay, Phong chưa thấy cô đến lớp. Cậu chốc chốc lại ngoái đầu ra phía sau. Đó là chỗ Dung ngồi. Từng phút giảng trôi qua, chiếc bàn vẫn vắng bóng người trông thật trơ trọi dù rằng bao kẻ xung quanh miết mạch nói cười trò chuyện.

Cô bảo mình ở trường, nhưng lớp vắng bóng cô. Trong lòng cậu thấy bồn chồn khó tả, cảm giác đó khiến nhịp thở nặng trĩu. Tim cậu đôi lúc đập nhanh dồn dập, cậu ngỡ Dung bước vào mỗi lần có người lướt ngang ngoài cửa, rồi nó suýt đình công khi nhận ra chỉ là tưởng tượng thôi. Phong bực bội cứ như thể chiếc ghế mình ngồi có tổ kiến lửa chẳng bằng, ngứa ngáy đến nỗi muốn đi ngay lập tức. Cậu không chịu được nữa, liền rời khỏi phòng học khi chuông reo nghỉ tiết để tìm cô.

Cậu gặp Duyên. Cô cười và bảo Dung đang ở thư viện phía sau trường, sẵn dịp Duyên nhờ cậu nhắn với Dung, rằng chốc nữa không cần mang chiếc váy mà Duyên đã nhờ Dung đem tới phòng tập võ vào hồi sáng nữa.

Dung có vẻ rất ung dung bình thản, cô nhâm nhi cốc sữa, chậm rãi lật sang trang một quyển sách bìa cam. Nhưng nhìn kìa, người Dung đôi chỗ lấm lem, tóc cô rối nếp đến lạ.

- Đi đánh lộn hở trời? - Phong lắc đầu nguây nguậy, cậu đâm vào gốc bàng kế bên khiến hoa rơi lả chã lên vai áo.

“Bị người ta đánh.”

Phong nghe thế. Xung quanh không một bóng người mà tiếng nói văng vẳng vọng sau mấy thân cây già cỗi. Cậu nhìn xuống đám lá khô dưới chân, có dấu kéo lê từ gốc hoàng hậu lâu năm mọc cạnh con đường lát sỏi tới tận chỗ này.

Phong nhào đến như một chiếc xe đua rồi thẳng gấp ở cửa, đôi tay muốn nắm lấy cô thật nhanh lại bỗng tự siết chặt, ngón đan sát vào nhau. Phong nghiêng rằng, hít một hơi thật sâu, thật dài rồi từ tốn khụy gối xuống, ánh mắt cậu chân thành, nắm lấy tay cô, mặc kệ sự cho phép miễn cưỡng ấy. Phong nhẹ nhàng xem xét những chỗ bị thương, hỏi chậm rãi: - Đừng nói tự mình vấp té nhé?

Dung đành khai nhận: - Bị đánh.

- Ai đánh?

Phong nhúm nhúm hai chân mày, vẻ sốt sắng trộn đều cơn giận. Cậu gắng ém nhẹm nó.

- Tụi con gái.

- Muốn trả thù không?

- Muốn. - Cô đáp gồng lộn.

Phong chưng hửng vì câu trả lời này, nhưng cậu hài lòng. Phong cũng chẳng hiểu tại sao mình có suy nghĩ như thế. Cậu bèn hỏi tiếp: - Tụi nó là ai?

- Lớp đối diện mình.

- Đánh không lại à?

- Chưa đánh trả nên chưa biết.

Phong thở hắt. Cô mỉm cười, vẻ đầy châm chọc.

- Vừa tính đi tập võ, giờ chắc phải đóng tiền học thật rồi.

- Sao không chạy?

- Chạy nó vẫn đuổi, nó bắt được thì bị đánh còn nhiều hơn.

Cậu cau mày bảo: - Biết đâu chạy thoát, có cả đồng người ngoài đó mà?

- Không thích.

Thật khó để thấu hiểu những suy nghĩ của Dung, chúng thay đổi nhanh chóng và phức tạp đến mức Phong liên tưởng tới việc gỡ rối một cuộn len bị nhàu nhúm còn dễ hơn nhiều lần. Cậu nén lại sự bức xúc, tình cờ nhìn xuống hộp y tế nằm chệch dưới chân bàn. Phong dành thời dài và mở nó ra, dụng cụ trong đó chỉ bỏ vội vào rồi đẩy ầu, chai sát khuẩn còn chưa vặn kín nắp. Bỗng dưng Phong mỉm cười thích thú, còn mặt Dung tái nhợt xong liền ửng hồng dù biểu cảm ấy mới thoáng qua vài giây ngắn ngủi liền bình thản trôi mất.

Lắm lúc cô giả vờ trông cũng rất đáng yêu.

Phong cười đều chán chê, cậu gấp bông băng, bắt đầu lau vết xước cho cô, động tác chậm rãi nhẹ nhàng, Phong nâng niu cánh tay cô như đang giữ lấy một thứ gì đó thật quý báu. Lần đầu tiên, khi Dung trông

thấy sự chăm chú tỉ mỉ của Phong, lòng bỗng dưng bối rối, nhịp tim đập mạnh hơn mọi ngày ‘một chút’, mặt do ‘vết bầm đang sưng tấy’ nên đỏ hơn ‘một chút’.

Xuyên qua ô cửa kính mờ bụi, nắng vẫn ấm áp thể thôi, nhưng màu sắc dường như rực rỡ hẳn lên trong mắt người.

_____o0o_____

Lời Phong nói ra, nhất định sẽ làm. Dung thật đáng trách vì đã chẳng tin vào nó.

Hôm nay cô không nhìn thấy cậu ở lớp. Họ bảo cậu xin nghỉ phép. Cô nghe thế. Tiết học bắt đầu nhưng phía trước hơi trống trải, giống như đã mất mát thứ gì đó, mơ hồ lắm. Dung chẳng hiểu tại sao mình nghĩ thế, chỉ là vắng cậu một buổi học, nhưng tầm lưng rộng ấy không còn chắn ngang tầm mắt cô mỗi khi ngược nhìn lên bảng.

Cô thấy nhớ cậu mà chẳng rõ nguyên do.

Lường lự một chút, Dung lật quyển tập sang trang giữa, rút vài đôi giấy rồi bắt đầu chép bài, mặc cho họ xì xầm chuyện phiếm, cô giữ im lặng tiếp thu thầy giảng. Có vài kẻ hướng ánh nhìn sang cô và nói gì đó, xong cũng thôi. Dung lắng nghe, mặt vẫn dửng dưng. Cô giả vờ thể thôi.

Họ bàn về Phong.

Thì ra cậu gây sự với lớp khác.

Thì ra cậu ‘hèn’ đến mức đánh cả con gái.

Thì ra cậu nghỉ học vì bị họ đập tới bời một trận.

Cô thở dài, ngỡ rằng Phong chỉ nói suông để dễ dàng, nhưng ngờ đâu cậu làm thật. Lúc này, cô chẳng thể nhét thêm được từ nào trong bài học vào đầu mình, bởi nó đã chứa đầy những suy nghĩ vẩn vơ theo một cách vẩn vơ nào đó. Dung đứng dậy xin thầy nghỉ tiết, xong liền bước khỏi lớp, cô đến phòng công tác sinh viên hỏi địa chỉ nhà Phong.

Cô mang theo một ít trái cây, ghé tiệm thuốc tây mua vài thứ có lẽ sẽ cần thiết. Tiếng chuông cửa vang lên từng nhịp chậm chạp đều đều. Cậu bước ra với bộ mặt còn ngáy ngủ, đôi mắt lơ đãng, khuôn mặt bơ phờ, môi khô rơm rớm kèm nhèm dính đầy hai mí. Cô phì cười khi nhìn bộ dạng này của Phong, không còn vẻ bảnh bao mọi ngày mà chỉ là một tên luộm thuộm, áo quần hơi xộc xệch trông rất ngố. Sau đó, cô liền thấy ngập tràn khó chịu, hơi dần đầy lồng ngực và cảm giác vừa bực vừa xót dâng lên làm ngạt cả khoang mũi, như thể chính cô mới là kẻ bị thương.

Phong giật mình khi nhận rõ người đến thăm. Cậu hồi hã mở cổng rồi phóng vọt vào nhà mặc kệ tất cả. Dung lắc đầu, khép cửa xong lẳng lặng ngồi chờ ở phòng khách. Một lúc sau, khi chắc rằng mình đã chính chu lại cho thơm tất nhất có thể, cậu mới chịu bước ra.

- Sao biết Phong ở đây?

Cậu gái đầu ngưỡng nghịu, Dung đáp gọng lộn: - Hỏi.

- Hay thế?!

Cô cũng chẳng biết nên trả lời thế nào, bèn chuyển chủ đề sau vài giây im lặng:

- Bị đánh đau hông?

- Đau à không! Không đau.

Dung vẫn giữ vẻ bình thản, lần lượt nhìn quanh căn phòng, cách bày trí khiến cô có cảm giác rất quen thuộc. Cô lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, xoay qua nhìn cậu với một chút châm biếm.

- Bôi thuốc chưa?

- Chưa...

Giọng nói của Phong lúc này ỉu xìu pha chút nũng nịu chẳng khác đứa trẻ bị mẹ mắng là bao. Cậu thật biết diễn trò, thừa dịp “sai phạm” ấy mà làm cô mỉm lòng. Cô lắc đầu chịu thua, đẩy trái cây cùng bao thuốc vừa mua về phía cậu. Dung nhón người chồm tới nhìn thật kĩ khuôn mặt Phong, khi chắc chắn không bị gì nhiều, cô mới khẳng định:

- Còn đẹp trai.

- Cũng thường thôi... - Cậu cười đắc ý.

Dung không nói gì thêm, cô mở nắp chai sát khuẩn rồi bắt đầu xử lí vết thương cho Phong, y hệt lần trước cô bị đánh cậu đã chăm sóc mình. Cô chỉ làm được bấy nhiêu thôi. Riêng Phong thấy rất phần khởi thích thú, cảm giác y hệt dòng sữa ngọt ngào quyện cả phê đen nồng nàn hương vị. Cậu cười tít mắt, chăm chú nhìn sự ân cần mà Dung đang dành cho mình.

Phong đôi lúc thật trẻ con, cậu cứ than đau nhức chẳng ngớt miệng, Dung buộc phải ngừng lại, cố gắng nhẹ tay hơn để chiều lòng Phong. Khi đã dán xong từng miếng băng cá nhân lên các vết trầy bầm, cô mới nhàn nhạt hỏi:

- Mắc gì liều thế?

- Ai kêu tụi nó dám đánh Dung.

- Chứ hông phải cố tình để tụi phải tới tận chỗ này à?

Phong giật nảy người, đầu cúi rụp xuống, len lén ngược mắt nhìn cô.

- Ờ thì... cũng có nghĩ... chút chút...

Cậu gãi đầu rồi lắc nguầy nguậy như sợ làm cô giận dữ. Dung thở dài, cô rót một cốc nước lọc đưa cho cậu cùng mấy viên thuốc. Phong bên lên đón lấy chúng. Sau khi uống xong, Phong rụt rè thu mình lại, cậu lưỡng lự lắm mới dám cất lời:

- Nè... Lỡ tới đây luôn, thì chăm sóc tới cùng đi.

- Là sao?

- Để Phong nằm trên đùi Dung xịu ngen?!

- ...

Cô ngẫm nghĩ một hồi, suy cho tận tường lỗi cũng do mình, cô đành chiều lòng Phong. Dung duỗi thẳng tà váy ngay ngắn đằng hoàng, tay vỗ vỗ lên sô-pha nhưng mắt thì dõi ra cửa nhà. Phong hí hửng, mặt tít ta tít áp vào, cậu thấy thật thoải mái. Họ im lặng như thế được một lúc, thuốc bắt đầu ngấm, cậu thiếp đi lúc nào chẳng hay. Cô kê cái gối đệm, đặt Phong nằm ngửa trên chiếc ghế dài rồi về. Cậu đã ngủ rất say, môi cứ chốc chốc mỉm cười hệt rằng đang mơ thấy một điều gì đó thú vị, vui vẻ lắm. Cậu không hề biết, người con gái vừa rời đi ấy sẽ làm gì.

Hôm sau, Phong tới lớp, miệng ngón ỏ bánh mì, tay cầm hộp xôi mặn. Bất chấp ánh nhìn soi mói cùng những lời bàn tán xì xầm to nhỏ của mọi người, tâm trạng cậu vẫn hớn hỡ y hệt hôm qua. Nhưng cậu không thấy Dung. Bỗng ghế cô ngồi trống rỗng và có người bảo cô đang ở cổng sau trường... với một tên bồ mới. Cậu quăng cả hộp xôi cùng ổ bánh mì đang ăn dở, bực dọc đi tìm cô.

Giữa chốn đông người qua lại, cậu thấy Dung đang nắm tay một gã cao ráo điển trai. Họ bảo gã công tử nhà giàu, xe phượt thay như áo mặc. Cậu tin chắc Dung không phải hạng người vì tiền mà theo đuôi bám víu, nhưng khi nhìn cô cười đùa với gã, Phong thấy lòng mình có khác bị lửa đốt là bao, tay chân cậu muốn đập phá cái gì đó thật mạnh bạo, hàm răng nghiến chặt đánh cặp rập vào nhau. Cậu muốn người bên cạnh Dung phải là mình, kẻ mà Dung đang cười đùa và nắm chặt tay chỉ có cậu và sẽ luôn được cô tặng cho những câu từ dịu dàng ngọt ngào nhất. Phong không tài nào chấp nhận cảnh bản thân chỉ mới cầm tay cô vài lần, trò chuyện vui vẻ với cô chưa quá dăm mười câu mỗi lúc gặp mặt. Sau cuối, Phong khó chịu khi nghĩ rằng những tâm sự mà cô đang giấu giếm sẽ được chia sẻ với gã chứ chẳng phải cậu.

Càng nghĩ Phong càng thở gấp hơn, giống như có một tấm thớt nặng trĩu đè lên ngực và cả người bị hơ nóng bằng than. Cậu bước nhanh tới chỗ họ. Nếu thiếu sự kiềm chế, cậu đã lao thẳng tới hệt toa tàu điện

đâm chết gã rồi. Rõ ràng cô nhìn thấy nhưng lại vờ rằng không có chuyện gì đáng chú ý. Cậu dừng lại, đối mặt hai người, lạnh nhạt hỏi: - Vậy là sao?

Dung chẳng trả lời, cô dùng ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước. Phong nghĩ mình sắp phát điên vì nó, lúc này máu trong người cậu như sôi lên, bàn tay bóp chặt đến trắng bệch.

- Tôi là bạn trai của Dung mà?

- Ừ.

- Còn thằng này?

- Bạn trai tôi. - Trông thấy sự ngỡ ngàng của Phong, cô nói tiếp: - Tôi bảo Phong là bạn trai, đâu phải NGƯỜI YÊU?

- Nhưng...

Phong ấp a ấp úng, không thể đáp lại câu châm biếm của Dung. Lúc này, ba người họ thật giống một trò hề tình cảm giữa đám đông xào xáo. Gã thoát trông khá bức xúc với họ, nhưng là kẻ sĩ diện, gã đành miễn cưỡng cho qua và bồi thêm những lời hỏi han dối trá, giọng mỉa mai kèn kiệu. Dung thật không mấy quan tâm gã làm gì, cô quan sát nét mặt đỏ lựng từ gò má đến lỗ tai của Phong mà bật cười. Cậu lại nghĩ cô đang chọc tức mình.

Sự thật rành rành. Gã chính là kẻ đã ỷ thế người đông mà đập cậu tới bời hôm trước, lúc Phong xông vào lớp đối diện và nằng nặc đòi tra cho bằng được mấy kẻ đã đánh Dung. Gã ngạo nghễ khinh khi, bọn đàn em khóa chặt chân tay cậu, gã đập lên đầu cậu châm chọc. Ham muốn trả đũa thúc Phong còn cào.

Hạng người như gã làm sao Dung thích được?

- Thời này còn nhiều thằng ẻo lả ham giành gái nhỉ? - Gã hất hàm, cười nói.

Chắc gã làm khó Dung.

Cái ý nghĩ đó khiến cậu chẳng hề do dự mà lao tới gã đấm đá, nhưng gã chẳng còn tên ‘bạn bè’ nào có thể xông vào giúp đỡ nữa cả. Những kẻ tụ tập xung quanh thích thú xem họ lăn lộn trên vỉa hè chẳng cần biết ai thắng ai thua. Dung đứng đó, mặt cô không biểu hiện chút cảm xúc gì nhưng lòng lại thầm lo lắng.

Gã cùng cậu vào đồn tự quản của khu phố, cô theo sau và đứng đợi trước cổng. Chờ đến khi Phong trở ra, trên mặt cậu dán một miếng băng to, nhiều vết bầm mới cũ chồng chéo lên nhau. Cô mỉm cười dịu dàng.

Phong không thể hiểu nổi vì có gì mà giờ phút này cô vẫn còn cười được tự nhiên như thế dù rằng mọi chuyện đều do cô. Nhưng cậu không hỏi, cứ đi cà nhắc về nhà mình - kể bên là cô. Dung vận bộ váy hồng nhạt, nếp gấp thướt tha nhẹ bay tà tà trong gió, mái tóc cô hơi rối. Phong muốn chạm vào chúng, vuốt cho suông mềm nhưng chợt nghĩ tới bộ dạng bết bát hiện tại, cậu buông thõng tay xuống, vô tình chạm vào người cô. Dung không tỏ vẻ khó chịu, cô vẫn thả bước song song cạnh cậu mãi cho đến khi ngôi nhà được gói trọn trong dây hàng rào gỗ sơn đen đã ngay trước mắt. Phong tra chìa khóa, mở cổng vào nhà.

Dung nắm tay cậu, chậm rãi nói: - Dẫn bạn gái tới chơi nên ý tứ một tí. Nãy giờ Phong chả đoái hoài tới tôi nhá!

Ban đầu Phong lộ rõ vẻ khó hiểu, cậu nhúm mày, nhưng sau đó lại có chút châm biếm hỏi ngược lại: - Cũng gần giống “bạn trai” à?

Dung lắc đầu, mỉm cười nửa dịu dàng nửa buông lơi: - Tôi tin chắc Phong chỉ quen mình tôi, vì thế bạn gái của cậu chỉ có một.

- Nhưng bản thân Dung có nhiều “bạn trai”!

Phong vẫn còn giận, cậu nhấn mạnh hai từ cuối, thật rõ ràng và đay nghiến. Nhưng Dung chỉ khúc khích thành tiếng, cô bảo: - Từ bây giờ sẽ chỉ có một!

- Hả?

Lúc đó, trông Phong vô cùng ngờ nghệch và đáng yêu. Mãi đến khi hiểu ra, cậu lại nhảy cẫng lên để rồi phải quéo quắt vì mấy vết thương nhẹ thì nhức nhối nặng càng đau điếng tái tê. Vẻ mặt vừa cười không khép hàm lại vừa nhăn nhó khó coi ấy khiến Dung đành lắc đầu chào thua. Cậu vui đến mức muốn ngay lập tức ôm cô vào lòng nhưng lần nữa những vết dơ lem luốc kia cản trở cậu. Dung ngượng, nhưng cậu còn ngại hơn gấp nhiều lần.

3. Chương 3

“Bạn trai nhưng chưa phải người yêu.”

Phong vẫn chấp nhận điều này. Cậu hiểu Dung không phải dạng người hời hợt tùy tiện. Bề ngoài mạnh mẽ bao nhiêu thì trong lòng càng yếu đuối và sợ bị tổn thương đến bấy nhiêu. Tình cảm là thứ cần một khoảng thời gian đủ dài để bồi đắp vững bền nền móng. Phong đành nhìn như vậy sau khi đọc xong tập tản văn mà cậu tình cờ nhìn thấy trên kệ sách treo trước phòng Dương.

Kể từ vụ hiểu lầm đó, mọi chuyện giữa Dung với Phong đều tiến triển theo chiều hướng tốt hơn hẳn ngoài trừ việc cậu suýt bị đuổi học hai tuần. Thật sự Phong cũng không quan tâm đến học hành cho lắm vì căn bản cậu chẳng hiểu lấy mấy phần.

Hôm nay là chủ nhật và tâm trạng Phong rất phấn khởi, sau nhiều lần té ngã đến chóng mặt công gỏi, cuối cùng đã có thể đạp xe một cách ung dung thoải mái. Mỗi lần nhìn thấy cảnh Phong khổ sở với chiếc xe đạp và kế hoạch tán gái ‘vĩ đại’ của cậu, Dương đều không nhịn được mà phải lắc đầu cười khở.

Xếp tờ báo lại rồi đặt chúng lên bàn, Dương mở ti-vi, kênh thời sự chán ngắt với giọng phát thanh viên đều đều ảm đạm, hần bầm nút tắt, ngã lưng vào thành sofa. Phong từ trên lầu bước xuống với áo quần bảnh bao đẹp mã, cậu cầm theo cây bút nước màu cam, tay đảo đều khoan tròn một vùng trên tờ lịch vốn đã in đầy hàng tá vòng cong tương tự thế.

Dương chặc lưỡi phàn nàn: - Rồi việc?

- Rảnh thì làm, sau này lỡ chết có làm được nữa đâu? - Phong hí hửng.

- Lần sau còn làm rách đồ nữa thì quần lá chuối mà đi ra ngoài nhé!

Phong cười trừ, gãi đầu, về cậu cũng ăn năn cắn rứt lắm.

- Xin lỗi ghen... với cả khu này có trồng chuối đâu?!

- Vậy thì khỏi mặc. - Dương dừng dừng đáp, ai bảo cậu dám trả treo với hần làm gì.

- Rách có mấy lỗ mà làm thấy ghê... - Phong trề môi.

- Mấy lỗ?! - Dương nhàn nhạt khoác tay lên thành sofa, ánh mắt soi thẳng vào cậu - Mỗi cái rách mấy lỗ, một tuần rách mấy cái.

- Ờ thì... lỡ rồi nên bỏ qua luôn chớ nhắc lại chi thêm một người hén bạn hiền. Để tối mua bún riêu về tạ lỗi với bạn hiền sau.

Phong tit mắt cười. Dương cũng chẳng nói gì thêm, hần nhìn bóng lưng Phong rời khỏi căn nhà, sắc mặt trở nên tối sầm, ánh mắt sâu thẳm dõi theo cái kẻ vô tư kia, mép môi mấp máy vài câu từ.

Biểu cảm của Dương khó đoán hơn bất cứ ai.

Thâm trầm đến kì lạ.

Phong không hề biết điều đó.

Cậu có hẹn với Dung ở công viên vào sáng nay. Lúc này nắng đã lên màu vàng nhạt. Trước cửa nhà trọ là hàng bông giấy rung rinh được chăm tỉa tỉ mỉ, Dung chậm rãi bước ra trong bộ váy xanh nhạt càng làm

toát lên vẻ đẹp vốn có của người con gái tuổi xuân hồng. Phong thơ thẩn vài giây, hồn bay theo gió gửi vào đôi mắt người thương và suýt mất hút tận sâu đáy con người đen tuyền trong treo ấy.

- Đủ chưa anh?!

Dung chớp hàng mi dài cong vút. Dầu định làm Phong chột dạ, nhưng cô không tài nào mím môi được, chuỗi châu phật luôn đeo trên tay tự dưng xoáy vào da khiến Dung nhăn nhó, bèn gỡ nó cất trong túi.

- Chưa. - Thấy Dung im lặng vài giây, cậu vội vàng chữa 'cháy' - Em đẹp thì phải cho anh ngắm chứ!

- Vậy có đi chơi không hay chỉ đứng ngắm?

- Đi chơi sướng hơn.

Phong đáp ngay tấp lự. Dung ngồi yên sau, tay vòng qua ôm lấy eo cậu, tuy hơi nhột nhột nhưng lại ấm áp mềm mại đến lạ lùng. Cậu cảm thấy mình đang nằm giữa một dòng nước nóng chảy dịu êm, lưng Phong được một thứ gì đó giữ chặt, đến mức lúc nào cũng sợ rằng cậu sẽ tuột khỏi tầm tay. Điều đó làm Phong vô cùng thích thú, cậu đặt chân lên bàn đạp và thả những vòng quay đều đặn.

Ngược nắng gió, hai người băng qua từng con đường xanh rợp bóng cây dọc mép lề. Mùa đông cập kề, cái nắng vàng đượm sắc thu đã dịu bớt nhưng càng làm hơi ấm từ da thịt con người trở nên rõ rệt và đáng trân trọng hơn bao giờ hết.

Họ đều thấu hiểu chúng.

Dung nhẹ nhàng tựa đầu lên lưng Phong, bờ vai rộng vững chãi của cậu khiến cô có một cảm giác đủ an toàn khi người ngoài nhìn họ; đủ dễ chịu để chạm vào và đủ thân thuộc để chẳng còn cảm thấy ngượng nghịu hay e thẹn gì nữa.

Đột nhiên Dung giật mình trước suy nghĩ cuối cùng, cô liền vội vàng buông bỏ vòng tay mà tự vịn chặt lấy chiếc túi xách đặt trên đùi.

Cô nhớ đến những kẻ trước đây mình đã từng thử hẹn hò.

Họ đối tốt với cô, họ cho cô bất cứ thứ gì cô muốn.

Họ giấu giếm cảm xúc thật của mình giỏi hơn Phong.

Nhưng họ chẳng dịu dàng bằng cậu.

Họ càng không có những chiêu trò tinh nghịch khiến cô vui vẻ cười đùa theo.

Họ toan tính trước sau đủ điều để thỏa mãn cả hai.

Cô không thích thế.

Dung muốn có một người yêu làm cô luôn thoải mái khi gặp thay vì kẻ khắc nên những chiếc khuôn đẹp đẽ tinh xảo chỉ cốt để che đậy bản chất thật đáng sau. Rồi cô nghĩ về bản thân, liền lắc đầu tự giễu cợt.

Phong cảm thấy Dung đang ngọ nguậy trên lưng mình, cậu cười đều.

- Áo anh không phải vỗ gối ôm hay khăn lau mặt để em chùi nước dãi nhé!

- Em thềm vào... người anh hôi như cú ý!

- Ủ thì cú, vậy mà có ai đó ụp mặt vô này giờ rồi tùm tùm.

Cậu nghĩ về nét mặt đang đỏ ửng của cô rồi chợt khúc khích vu vơ, nhưng sự thật không giống vậy. Dung im lặng vì đang lạc vào miền kí ức xa xăm nào đó. Cũng từng có người đã nói vậy với cô.

Dung không cho cậu biết điều này, bèn giả vờ dối, buông lời châm chọc: - Tại em đang nghĩ tới cái mặt anh hôm ở đồn về.

- Ê... ê. Anh chưa tính sổ với em vì tội có anh rồi còn đi ve vãn thằng khác nhé! - Phong ực một ngụm hơi trôi tuột vào cổ: - Em làm vậy mà coi được à?

- Vậy có phải nhờ em mà anh trả được thù, đập cho nó khỏi vác mặt mo đi tán gái nữa hông? - Dung vênh vầu - Cái này gọi là trừ bạo an dân.

- Mượn dao giết người thì có!

Họ cùng bật cười, tràng cười ấy giòn tan chỉ mỗi mình Phong, Dung chăm chăm nhìn bờ môi lấp ló núp sau mấy sợi tóc phất phơ phía trước, cô chợt nhận ra lòng mình xao xuyến khi nghe thấy tiếng cười của cậu.

Cô không biết tại sao và từ lúc nào, chỉ định nhìn lần đầu tiên gặp gỡ là vẻ tự tin, lần thứ hai là sự bướng bỉnh, lần thứ ba là từng cử chỉ quan tâm,... và dần đến những lần sau đó...

Đột nhiên cô muốn thu lại nụ cười của Phong dưới ánh nắng mùa xuân dịu dàng cùng một cơn mưa mây nhẹ nhàng lất phất, những thứ đẹp lộng lẫy luôn chợt đến chợt đi. Dung muốn chiếm lấy nó cho riêng mình.

Chẳng lẽ cấm Phong cười trước mặt người khác?

Điều đó làm cô phát bực, nhưng lòng bồi hồi khôn xiết.

Liệu Phong có muốn chiếm lấy cô làm của riêng hay không?

- Anh thích em ở điểm nào?

- Xấu tính.

- ...

Phong đáp gong lộn. Dung chưng hửng với câu trả lời ấy. Cô đặt tay vịn lấy chiếc mũ tai bèo, bỗng dưng muốn ném vào mặt cậu.

- Vì em xấu tính nên anh mới yên tâm mà thích em.

- Là sao?

- Nếu em thích anh rồi, đối với người ngoài em còn xấu tính hơn. Như thế, anh cóc sợ mất em!

Không còn là vẻ bất ngờ hay hào hứng vì một điều gì đó nữa, khóe môi cô cong lên tựa cánh thuyền thả trôi trên dòng sông quê êm đềm thư thả. Cô muốn được ôm chầm lấy cậu ấy, liền chẳng chần chừ cho bàn tay chậm rãi đan vào nhau rồi siết chặt vòng eo phía trước. Sóng mũi Dung hơi cay cay, có lẽ vì mùi hương lan tỏa từ người cậu và bụi đường đã làm mắt cô nhòe nhoẹt đôi chút.

Cô không nói gì nữa, chỉ cần một chút chuyện nhỏ nhặt này thôi đã thấy vui lòng. Lòng ngực tuy già nhip tim không dồn dập xôn xang nhưng cô vẫn cảm nhận được một luồng máu nóng trào dâng từ nó chạy khắp cơ thể, xóa đi cả sự tê dại vì ngồi quá lâu trên yên xe.

- Em giận à?

Phong nhú mày khó hiểu, cậu bồn chồn muốn ngoái đầu nhìn biểu hiện của người con gái phía sau lưng nhưng chẳng dám, nhờ té chống gọng giữa đường thì toi luôn đời hai đứa.

Dung mới ôm cậu, kế đó lại bỏ tay ra.

Hai lần rồi.

Cậu nuốt nước bọt, dòng xe đông đúc, vĩa hè ngập úng trong mấy vũng nước còn đọng sau cơn mưa hoặc dâng lên từ miệng cống làm Phong bỏ đi cái ý định tấp tậm vào lề. Cậu chỉ có thể đạp chậm hơn, vòng quay từ đôi chân run run nửa hối hủ nửa chấp chừng như khóe môi của cậu, cứ muốn mở miệng nhưng rồi chẳng dám nói thành câu.

- Anh giận tí thôi mà?

Phong đã lấy gần hết can đảm để hỏi sau một hồi nữa, tưởng rằng khoảng thời gian im lặng ấy đã sắp giết chết cậu rồi, nó làm tim cậu đập loạn chẳng khác gì lúc họ ‘ghé thăm’ căn nhà ma ở Suối Tiên vào tuần trước.

Nhục còn hơn việc phải lo sợ Dương cắt chỉ tiêu của mình.

Phong hô hấp cũng khó khăn hẳn, cứ như huyết áp giảm dần và mặt cậu tái nhợt.

Rõ ràng cậu chưa hiểu được suy nghĩ của Dung vào lúc đó.

- Nếu lời anh nói hồi nãy là giỡn hớt, vậy thì anh chẳng xứng đáng để em yêu.

Cô thở dài, Phong hít ngậm hơi ngay tức lự mà thở ra chẳng được, mũi cậu ngưng một nhịp dài, tim cũng chết đứng vài giây, nhưng những câu từ ngọt ngào tiếp theo lại khiến cậu cảm thấy thật tuyệt khi trở thành con người.

Dung tựa đầu lên vai Phong nhẹ giọng tỉ tê: - Nhưng biết sao được, chắc em đã có tình cảm với anh rồi?!

Phong lại cắn cắn vành môi mình, cậu mỉm cười đến ngây ngốc. Phong muốn hát vu vơ một bản tình ca phơi phới sắc xuân, nhưng khổ nỗi cậu chẳng thuộc bài nào. Đành huýt sáo véo von như con chim non được mẹ mớm mồi no căng hạnh phúc.

Nhưng còn Dung, cảm nhận của cô về tình yêu mà hai người họ đang chìm đắm vào từng chút một như chiếc tàu Titanic sẽ đến lúc bất ngờ va phải đá ngầm lạnh giá nơi biển sâu thăm thẳm khó lường.

Cô bỗng dưng lo sợ, nhờ sự giả dối hay một biến cố nào đó làm đứt đoạn mối duyên này?

Dung thu đôi tay mình lại chặt hơn, tự ôm chúng và đặt lên ngực mình, khuôn mặt nhăn nhú, lòng rối bởi một cách khó tả.

Cô không hiểu tại sao ý nghĩ kia lại có sức mạnh lớn tới mức khiến người cô bắt đầu run và phổi gần như không đẩy hơi được nữa. Có lẽ Dung nên làm một việc cứng rắn để tránh sự hối tiếc sau này. Một thứ gì đó tưởng chừng rất đau thương thôi thúc cô từ tận sâu thẳm đáy lòng mà cô cũng chẳng rõ.

- Anh nghe em chứ?

- Gì? - Phong giật mình, bỏ vài giây ngắn ngủi để bình tâm: - Ủ anh nghe.

- Hai đứa mình quen nhau nhanh quá, em chả biết tại sao anh lại thích em dù cho câu trả lời của anh em vẫn còn nhớ rõ, em nhận lời anh cũng vì sự chân thành tới ngáo đá đó. Dù thế, em vẫn chẳng tin anh... tới khi hai đứa gặp nhau ở thư viện, cái cách anh chăm sóc cho em từng li từng tí như thể tụi mình đã quen nhau từ rất lâu làm em không dẫn được lòng khi phải cố giữ khoảng cách với anh.

Dung ngược nhìn mái đầu phiêu phiêu tóc bay theo gió ở phía trước, lời chậm rãi như nỉ như non:

- Anh có biết cái cảm giác muốn chạm vào gương mặt ân cần của anh nhưng lại cứ nghĩ đó là những cử chỉ giả tạo là thế nào không? Dù em có chạm vào, dù anh là thật nhưng biểu hiện kia cũng sẽ tan biến và thay bằng vẻ ngượng ngùng của cả hai. Anh chắc cũng chẳng hay cái cảm giác trống trải khi bóng lưng một người quen thuộc tự dưng mất tích, chèn vào đó là mấy lời bàn tán xì xào sẽ khó chịu ra sao đâu!

Phong im lặng rất lâu, mặc dù biết chắc Dung đã dứt ý, cậu vẫn đạp xe không ngơi nghỉ, những vòng quay chậm rãi nặng trĩu, chân cậu như dất chỉ dù đôi giày thể thao kia có êm ái thoải mái đến nhường nào chẳng nữa.

Cậu bỗng dưng thấy lo sợ, y hệt điều mà Dung đã lo sợ. Vì quá vội vàng quen nhau nên nền móng tình yêu giữa họ chưa vững bền và luôn phải suy nghĩ tới việc làm cách nào để bồi đắp nó.

Phong giờ đây lại càng khát khao được ở bên cô nhiều hơn. Vì khi ấy, cậu thấy mình như một tượng đài đủ vững chắc để che chắn cho ai đó.

- Em đúng, anh chả biết. Nhưng chính vì thế anh lại càng sợ mất em hơn!

Phong hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục:

- Anh sợ em không tin tưởng anh, nếu em không tin anh thì tình yêu đó sẽ chấm hết và anh chả biết mình sẽ xoay sở ra sao. Anh chưa biết làm cách nào để em yêu anh nhiều hơn mỗi ngày, như thể cơm trong cần tin hôm nhiều hôm ít tùy tâm trạng bà chủ quán là quá sức đối với anh. Anh không chịu nổi cái cảm giác rằng mình mất mát một thứ gì đó rất quan trọng khi nghĩ tới việc em thích anh ít hơn ngày hôm qua một chút, dù chỉ một chút thôi nhưng điều đó làm anh thấy phát ghen với cả mấy đứa bạn của em...

Dung chần chừ, đầu cúi gằm, cô vắn xoắn lớp da nhung của chiếc túi xách, nửa muốn ôm cậu lại nửa muốn nhảy xuống xe chạy đi đâu cũng được. Sao cô thấy cực kì hối hận vì những gì mình vừa nói lúc nãy, đành cắn chặt răng, bấu chặt móng, nghiêng một hướng nhìn lơ đãng rồi thôi.

Cậu phát hiện giọng điệu của mình quá bẳn và hơi quá đà, liền cầm hơi lại mà vỗ về một cách chân thành nhất: - Ồ thì anh không giỏi ăn nói, nhưng khi ở tình huống này, có lẽ hai đứa nên nói hết suy nghĩ của mình để có thể tiếp tục những bước đi sau này, em nhé?

Dung cười khẩy, chẳng phải vì những lời bộc bạch trôi chảy như đã tập dợt trước của Phong, mà là cô tự cười chính bản thân mình. Thật xấu hổ khi cứ nghĩ cậu không đáng để cô tin tưởng trong khi chính cô mới là kẻ chẳng đủ tư cách để cậu yêu thương.

- Em xin lỗi... - Cô gối đầu lên lưng cậu thật nhẹ nhàng, sự im lặng trong giây lát của Dung làm Phong sốt ruột không thôi, cậu lo lắng định mở lời nhưng cô đã cắt ngang: - Anh tìm một góc khuất nào đó lao bừa vô giùm em.

Phong không hỏi thêm, bèn đạp xe đến hàng cây dọc bên kia đường, họ đã đến công viên Tao Đàn từ lúc nào chẳng hay, thể xác hướng đến một nơi nhưng tâm hồn lại chia hai ngã.

Phong tấp vào lề, Dung bước xuống liền đi vào trong rừng dâm bụt gần đó, đầu cô cúi gằm.

Cậu vội khóa xe và chạy theo, tay chân cậu run run, luynes huynh, mặt tái nhợt, môi bắt đầu khô vì việc hô hấp đã chuyển sang miệng từ nãy khá lâu.

Phong đuổi kịp Dung, cậu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấy, Dung mất đà, cô chơi vơi, cậu nhanh chóng ôm lấy người con gái yếu ớt ấy để rồi cả hai ngã phịch xuống thảm cỏ kim xanh mượt còn đọng những giọt sương óng ánh sau đêm dài lạnh lẽo.

- Em xin lỗi...

Dung lắc đầu liên tục và bắt đầu khóc mà không kiềm lại được nữa.

Cậu chẳng biết nên làm gì trong lúc này, đột nhiên Phong cảm thấy mình thật nhỏ bé. Phong bản thân nhìn Dung.

Cô cứ khóc cho đến khi bắt gặp ánh mắt chứa chan bao mệt nhọc ưu phiền của cậu. Dung chợt nhận ra bản thân không hề muốn người con trai tự tin trước mặt mình rơi bất cứ một giọt nước mắt nào. Dốc phần sức lực ít ỏi hiện tại, cô khó khăn nói bằng chiếc cổ khản, làn hơi đứt quãng nghẹn ngào đong cùng tiếng nấc.

- Em xin lỗi vì đã lo sợ và không tin anh! Em quá hồ hững với mọi thứ, em càng chán ghét mình nhiều thêm, nhưng em vẫn không thể ngưng làm thế được, vì em sợ bị tổn thương.

Phong mỉm môi, khóe mắt cậu cong lên như cánh hoa hồng rơi từ nụ xuống:

- Anh cũng xin lỗi vì đã làm em lo sợ, anh chẳng biết làm thế nào để thể hiện tình cảm của mình sâu sắc hơn để em có thể cảm nhận được rõ ràng. Vì anh thiếu đi lòng tin của em và em chưa thấy hết những điều muốn bộc lộ của anh. Hai chúng ta đều có lỗi, vậy thì hãy cùng sửa sai, em đồng ý chứ?

Dung bật cười hòa quyện với tiếng khóc, cô biết mình đã tìm được thứ đáng để trân trọng nhất vào thời khắc này, và một lúc nào đó, cô sẽ xem nó còn quý giá hơn cả chính mình. Dù rằng hiện giờ nó vẫn chưa quá mãnh liệt nồng nàn, nhưng sự chân thành ấy cũng đủ khiến cô tự quyết tâm sẵn sàng gạt đi mọi thứ vì cậu.

Riêng Phong, cậu cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch khi vừa rồi còn nghĩ mình là bức tượng vững chãi. Cậu trông giống một ngôi nhà tranh hơn, sẽ có lúc gió bão thổi bay tất cả.

Chuyện đó chẳng hề vui.

- Anh nói y chang tập tuồng.

- Còn em lại y con nít hát cải lương.

Họ bật cười, bất chấp ánh mắt soi mói và tiếng xì xầm của những kẻ đi đường trông thấy cảnh cô gái bị chàng trai nằm đè lên. Mãi đến khi tiếng ho khan cố ý của bác bảo vệ vang lên tựa hồi chuông cảnh tỉnh, họ giật mình, vội vàng chỉnh chu lại áo quần.

- Thật là... lớp trẻ tụi bây quá lố lăng rồi.

Mặc dù bị hiểu lầm, họ vẫn thấy vui. Hôm đó, có lẽ là bước ngoặt lớn nhất trong tình yêu của họ. Dung cùng Phong đều nhận ra, cả hai nên bắt đầu bằng việc tin tưởng nhau.

4. Chương 4

Dương ngồi trong căn phòng thín lặng, tay chống cằm, tay khác nhịp nhịp lên cốc rượu vang sóng sánh, chân bắt chéo vắt ngang đệm sofa mà coi sóc cái kẻ còn sót chút hơi tàn đang nằm bất động trên giường.

Da dẻ Phong nhợt nhạt hết sắc hoa những ngày dài thiếu nắng.

Dương chăm chú dán chặt mắt vào nhánh lan dập úng trước mặt trong bộ dạng thâm trầm khó đoán, hần đành thổ dài một mồi. Dương chỉ ngón danh vào nó, xong lại nhàn nhạt buông lời, tầm nhìn dời đi chỗ khác. Hần đứng dậy khỏi ghế khi thấy mí mắt Phong động đậy và cánh mũi hút nhả những làn hơi sâu hơn. Dương lắc đầu đầy chán nản, tay rót lưng ly nước, hần đổ ống dịch được phối chế từ mấy loại cây thuốc nam, pha loãng nó, rồi đưa cho Phong.

- Chẳng phải đã nói trước rồi sao?

Điều đầu tiên cảm nhận được lúc tỉnh giấc là sự cau có của Dương, Phong chẳng biết nên nói gì cả. thậm chí cậu còn chưa thể nâng cánh tay lên nữa. Dương bèn đặt miệng ly chạm môi Phong. Chờ đến khi Phong ngưng uống, hần sờ trán cậu, vẻ vừa dửng dưng vừa châm biếm.

- Biết khổ chưa?

- Xin lỗi...

Giọng nói của Phong khàn khàn quánh đặc như đường thẩn nước màu bị khét dính chảo, cả người không tự chủ mà run rẩy. Rồi chỉ thoáng chốc mọi thứ lại bình thường, bàn tay cậu thả lỏng và để xuôi theo mép giường một cách thoải mái hần. Dương có vẻ cau kỉnh hơn mọi ngày, sắc mặt thay đổi rõ rệt của Phong khiến hần chau mày khó hiểu.

Ngẫm vài giây, Dương thấy cậu cười, hần liền nghĩ tới Dung.

Dương bực bội với hai người bọn họ.

Hần rất ghét mấy kẻ ương ngạnh cố chấp.

Thế nên đôi khiDương cũng tự chán ghét chính mình.

- Thấy xứng đáng không? - Hần nhàn nhạt hỏi.

Đột nhiên Phong mỉm môi, nét cong nhẹ nhàng và thanh bình đến lạ, như thể cậu đang đứng trên một cánh đồng mơn mớn đón lấy những cơn gió dịu dàng thoang thoang hương hoa.

- Cũng không chắc nữa.

Dương định nói gì đó khi phát hiện ánh mắt Phong ngập tràn sự mơ hồ và có vẻ ảm áp kì lạ, nhưng cuối cùng lại thôi. Dương bỗng dưng thấy bối rối, hần quay đi nơi khác. Nãy giờ Dương mới để ý tới cái góc nằm khuất sau tủ áo này, nhìn thứ đang treo lủng lẳng trên tường mà mép môi hần giật giật.

- Kiểm đầu ra cái đồng hồ bựa thế?

Nó có hình thù gần giống đầu con voi, vòi lắc lư theo nhịp nhích kim, hai tai thì lủng lẳng, phút trước nó căng lên, phút sau liền sụp xuống.

- Hôm đi hội chợ, chơi bốc thăm trúng thưởng.
- Với cô ta à?
- Ủ. - Phong thở hắt, miệng khi khà, mắt nheo nheo.

Dương lại tò mò vì những gì đang diễn ra giữa hai người này.

Nếu tình yêu là một thứ thật sự tuyệt vời, thì trên thế gian sẽ chẳng có kẻ đau khổ đến mức phải tự tử hay khẩn xin thần linh cứu rỗi, thậm chí đôi lúc họ còn muốn giết chết nhau.

Yêu người mình yêu để rồi làm hại người mình yêu, hóa ra tình là thứ gì?

Một loại độc dược hay một phương thuốc bổ?

Trong lòng Dương trôi dạt cái cảm giác mãnh liệt muốn được hiểu rõ về tình yêu, hẳn định ninh nó còn bao hàm dục vọng và ham muốn về cả thể xác lẫn tinh thần của những kẻ được cho là đang yêu nhau.

Dương rung mình vì thấy chút kinh tởm.

Hắn rút lại mấy suy nghĩ quá đà ấy ngay sau khi nghe tiếng chuông cửa vang lên đều đều khô khan. Dương xuống lầu đón khách. Nấp sau hàng song sắt là khuôn mặt thanh tú của Dung. Tay cô nắm chặt cái quai gàu-mên hâm hãm nóng với bịch rau mùi, vẻ mặt chẳng để lộ tí biểu cảm gì. Dương cười xã giao, đôi mắt nheo ngáp tràn sự thú vị, hẳn phát hiện chuỗi phật châu cô đang đeo trên người có điểm lạ, nhưng cũng chẳng tiện hỏi han gì. Dung gật đầu chào hỏi, rõ ràng ánh nhìn bình thần của cô chứa một cái gì đó khác hơn rất nhiều so với thường ngày.

Dung lén ngó sau lưng Dương, cô chỉ thấy cửa nẻo vẫn khép kĩ càng kín đáo, bèn hỏi: - Phong đâu rồi?

- Trên phòng.
- Tối qua lúc đi nhà anh ấy có hong khô người chứ?
- Biết quan tâm thì đừng té xuống sông rồi bắt người ta cứu. - Dương hạ giọng xuống ngay - Hôm qua, đến tôi cũng phải lo cho hai người.
- Dung đành im lặng một lúc, cô thăm quan sát nét mặt Dương, xong quyết định hỏi tiếp: - Anh ấy còn sốt cao à?
- Bớt rồi.

- Em xin phép lên thăm anh ấy!

Dương thay câu trả lời bằng việc dùng tay kéo cổng nói rộng hơn để cô bước vào. Cô cũng chẳng quan tâm đến thái độ của Dương được mấy phần nữa.

Có điều, cô sợ Dương.

Ở hắn ta có một thứ gì đó khiến Dung cảm thấy vờ trêu đùa nhưng lại không thể chán ghét hay giận dữ, sự thâm trầm pha lẫn chút ngạo nghễ từ giọng nói đến những hành động. Cử chỉ dứt khoát khi đóng cổng hay tiếp chuyện với cô cũng đủ khiến Dung thấy mình thật nhỏ bé, bao nhiêu tự tin mất sạch, lo lắng thì chất đầy chẳng khác ụ than nóng trong lò.

Dung không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa, cô đẩy cửa phòng rồi bước vào.

Phong nằm trên chiếc giường êm ái và nở một nụ cười tươi nhất có thể mặc dù da dẻ cậu tái nhợt hẳn, làn môi đỏ dợt giờ đây khô cần thoát ẩn thoát hiện như hoa cỏ gặp nắng hạn bao ngày mới chợt được tắm ướt một phần nhờ cơn mưa.

Cô đi ngay đến cái bàn đặt kế góc sofa rồi mở tủ y tế, lấy mấy cây tăm bông nhúng vào ly nước uống dở giữa chừng của cậu. Dung chột đứng im nghĩ ngợi vài giây, đành xuống lầu đem thau nhựa trong bếp mà rửa sạch, bấm khóa vòi bình lọc cho nước đông lưng chừng xong bước lên phòng. Bằng một cách dịu dàng nhất, Dung chạm đầu tăm bông vào những vết mờ mờ trên miệng của Phong. Bỗng dưng cậu thấy ngại ngùng, liền quay mặt chỗ khác. Cô chậm rãi nhúng khăn ướt lau tay cho Phong.

- Anh tự làm được. - Phong giần dừ.

- Trước mặt em mà còn sĩ diện à?

Gò má Phong hơi ửng, cậu chồm người dậy định cãi bướng nhưng chẳng thốt nổi bất cứ một từ ngữ nào. Phong thấy xấu hổ cực kì, lòng chất bất chang bang giữa sung sướng hòa lẫn ngượng nghịu.

Cứ như thế cậu là đứa con nít để Dung phải chăm sóc tỉ mỉ không bằng?

- Nếu muốn thì chảnh với đứa nào ghét anh thôi nhé. Em biết anh ngại... nhưng nếu hông để em chăm nom, anh chỉ khiến em lo lắng buồn phiền miết thôi.

Vẫn là những lời nói vẻ như bình thản vô cùng ấy, nhưng rõ ràng nó chất chứa rất nhiều ân cần quan tâm của cô dành cho Phong. Cậu cảm thấy trái tim mình lần nữa lại bồi hồi xao xuyến tựa dòng suối róc rách vào buổi trưa hè nắng đổ giữa rừng. Từng nhịp đập dồn dập lan tỏa nơi ngực trái thấm thía qua lớp da thịt càng lúc càng mãnh liệt hơn. Cậu muốn được ôm chầm Dung, siết cô vào lòng mà vuốt ve lên mái tóc bồng bềnh, ngắm nghía kĩ hơn đáy mắt đen tuyền chứa chan nỗi ưu buồn sâu thẳm mong manh.

Có điều, Phong đành dẹp ngay ý nghĩ đó khi thấy Dung bỗng dừng người, tay để chơi vơi giữa khoảng không, rồi cô giật mình, bẽn lẽn cười cho qua chuyện.

Cậu chợt thấy mình thật vô dụng và tự kiêu một cách ngu ngốc.

Phong đành nín chỉ cần dùng cử chỉ quan tâm cùng sự chân thành đối đáp với cô, cuối cùng sẽ nhận được trọn vẹn tình yêu này.

Nhưng không, rõ ràng Phong còn thiếu thốn rất nhiều điều.

Cậu chưa yêu Dung, chỉ là muốn làm mọi cách để khai phá tâm hồn chai sạn kia thôi. Cậu tự nghĩ như thế, kể từ lúc họ thổ lộ trên con đường đầy tiếng xe cùng bước chân người hối hả. Nếu thực sự yêu nhau, họ sẽ chẳng đủ dũng khí để nói những lời lẽ quá đỗi lí trí kia.

Còn về phía Dung, cô chọn khoảnh khắc ấy mà thổ lộ suy nghĩ của mình vì nghĩ rằng bản thân cần phải thành thật hơn để khỏi phải hối hận về sau.

Nhưng nếu Dung yêu cậu đến mức lòng đã in hình bóng của Phong dù mơ hồ hay rõ nét, hẳn cô sẽ không làm vậy.

Cô sẽ chẳng dám nói, bởi chính vì Dung chưa xác định được bản thân có thực sự yêu Phong hay chẳng, nên cô đành chọn cách ngu dại nhất. Sau khi bày tỏ, bước ngoặt đó sẽ giúp họ mở ra một lối đi mới thay vì đoạn đường sương giăng thơ mộng nhưng cũng rất rối mù mịt chông chênh. Cô cũng lường lự lắm chứ, đó là lí do Dung hạ giọng thổ lộ, cô nửa muốn Phong cùng nghe nửa lại mong gió thổi mạnh hơn, ào ào rít ngang tai để khỏi phải suy diễn nhiều thêm. Dung nào đủ tự tin mà nói cho to rõ thẳng thừng.

Có điều, lúc này đây, dù biết mình chưa yêu Phong sâu nặng, nhưng những gì họ trải qua, cộng thêm từng cử chỉ nhẹ nhàng và biểu cảm muôn hình vạn trạng khi đối diện nhau đã giúp Dung hiểu rằng, rồi cũng sẽ có lúc cô yêu Phong còn hơn cả bản thân mình. Suy cho cùng, hai người vẫn cần thêm rất nhiều thời gian để bồi đắp. Cô mong mỗi một tình yêu trường tồn bất diệt, mãi tới phút lìa đời vẫn nhớ về nó và dù có trải qua đau thương đến mấy, khóe môi luôn cong lên thành vầng trăng hoàn hảo khi nghĩ về nhau.

Phong lại không suy nghĩ sâu xa được tới vậy.

Cậu thấy mình như kẻ đang chênh vênh trên bờ vực. Vách đá chông gai, cheo leo nhưng đoạn đường dẫn người đi tới lại rất đỗi thơ mộng cuốn hút. Cậu chậm chạp nhắm nháp từng muỗng cháo nghi ngút khói, mùi thơm của nó lan tỏa xung quanh, xộc vào khoang mũi dễ chịu và thoải mái vô cùng.

Dung để lại bát cháo được nấu kĩ càng đong đầy cùng sự quan tâm ấy rồi rời đi khi mặt trời dần chuyển sang ánh đỏ lập lờ của một buổi chiều tà báo trước cơn mưa. Hoàng hôn thắm sắc nhưng đêm đen sẽ nổi gió kéo mây, mưa giăng như cổ vây kín lối người qua.

Phong cứ lay hoay giữa biết bao hình ảnh mà mình đã lưu giữ trong đầu - về người con gái mà cậu đang tự nhủ rằng rất yêu. Cậu khó chịu với nét mặt ít khi biến sắc khi đối diện với mọi chuyện kia. Đường như

Dung đã bị cướp mất khả năng phô bày cảm xúc, chỉ những lúc khó khăn, yếu đuối nhất cô mới có thể bộc lộ.

Phong lặng lẽ đặt bát cháo sang bên, tay mò mẫm moi điện thoại, đọc tin nhắn của Dung.

“Anh ngủ sớm nghen, mai em thăm bệnh tăng hai.”

Cậu lắc đầu, mỉm cười thích thú, liền soạn câu trả lời: “Ừ, anh hứa.”

Nhìn hình nền mà mình đã cài trong danh bạ, Dung vẫn cười dịu dàng bình thản thế thôi. Phong phân vân, cậu chẳng muốn cô khôi phục tính cách thật sự, cậu thấy tim mình như bóp nghẹn khi nhìn cô khóc nức lên từng hồi và xin lỗi cậu rồi rít dù chưa tài nào hiểu rõ nguyên nhân. Phong lại thêm khát sự nương nòng lấp bắp của cô khi nói yêu cậu, quan tâm cậu.

Trớ trêu thay, Dung không làm vậy.

Hoặc do cô rất lí trí bởi nấc thang trưởng thành, hoặc cô đã trải qua rất nhiều đau thương khiến tâm hồn quá đỗi cứng rắn.

Phong biết nhưng chưa thực sự thấu rõ hết quá khứ của Dung. Lần gặp nhau ở lớp thanh nhạc vào buổi chiều hôm đó là lần trò chuyện đầu tiên giữa hai người nhưng không phải lần đầu tiên họ gặp gỡ.

Cậu đã quen Dung từ trước, nhưng cô chẳng hề hay biết chuyện này.

Trong những chuỗi ngày tàn vắng lặng, vào những khoảnh khắc chậm rãi cũ xưa, cậu vẫn thường hay nhìn thấy cô với mái tóc đen suông mềm ngời trên tầng đá to chông chênh bám chặt đỉnh núi Thoại Sơn, gương mặt Dung man mác buồn và đôi mắt cứ ướt ướt chẳng hiểu căn nguyên.

Phong bắt đầu tò mò, khó hiểu, bức bối... để rồi cuối cùng lại quyết định phải tự tìm hiểu lý do vì sao cô trở thành thế này.

Đó mới chính là động cơ thật sự thôi thúc cậu đến bên cô.

Giờ đây Phong thấy mình thật đáng khinh.

Rõ ràng có khác gì đâu cái việc lục lọi soi mói quá khứ của người khác để làm thú vui thỏa mãn bản thân?

Phong tự đâm vào mặt vài cái dù sức lực chẳng dư dả mấy. Cậu gục đầu xuống, tô cháo bắt đầu nguội dần, màn đêm buông mình làm căn phòng trở nên tối tăm lạnh lẽo. Trong mảng đen u ám cô hoài, những tia sáng long lanh phản chiếu từ nước cùng ánh trăng lẻ loi vằng vặc ngoài khung cửa sổ tô điểm trên gương mặt người con trai lại khiến họ trở nên nhỏ bé cô đơn hơn bao giờ hết.

Hóa ra, dù tệ hại thảm thương hoặc thành công đổ đạt đến mấy chẳng nữa, nếu đã là người, vẫn cần được ai đó bảo vệ và yêu thương đến rưng rưng lòng.

_____o0o_____

Dương không nghĩ chuyện giữa họ là một trò đùa - như cái định kiến ban đầu của hắn nữa.

Bây giờ nó trông giống một vở kịch đầy mỉa mai về tình yêu hơn.

Dương bật cười, lưng rời khỏi bờ tường, tay thôi chống lấy chiếc cầm sắc xảo, hắn thư thả rời khỏi nhà, bước trên con đường ngập tràn ánh đèn vàng cam ấm đậm.

Dương có cuộc hẹn với một lão khom gần đất xa trời ngoài công viên Tao Đàn, hôm qua hắn hỏi xin thuốc chữa cho nhánh lan bị úng nước. Lão đưa ‘thuốc’ ra, liền nhờ hắn đưa đến một nơi lão vẫn mong mỏi được ngắm nhìn.

Hắn vừa nể vừa ghét ông bạn già này. Lão bảo mình hoàn toàn đúng đắn, lão bảo tình yêu của hai kẻ hắn nhắc đến sẽ còn mạnh mẽ hơn bao phép thuật nhiệm màu mà thần linh sở hữu. Dương tưởng lão khoe khoang bông đùa.

- Cậu trai, tới trễ thế?

Lão nhắm nháp làn khói trắng vờn quanh miệng một cách nhẩn nhá từ từ, Dương không ngạc nhiên hay giật mình, hẩn ngồi xuống băng ghế bắm đây rêu xanh đen, mấy phiến đá nứt nẻ chẳng chịt vắn ghép khít nhau chắc nịch.

- Tôi bận chút chuyện.

- Là vụ thằng nhóc Phong đó hả?

Lão cười hề hà, hàm răng ngà lỏm chỏm nhe nhẩy. Điều thuốc trên tay lão chợt tắt ngúm, lão chắc lưỡi tiếc rẻ.

Dương đặt tay lên hai đầu gối, hẩn nhìn dòng xe tấp nập bóp kèn inh ỏi băng băng ngang đường, băng quơ nói: - Mới té sông, giờ bệnh nằm liệt trên giường, tôi lại chẳng thể đưa thằng bựta này vô viện.

- Cậu tự lo cho nó được mà?

Vẻ như Dương hơi bực bội về chuyện đó, hẩn giậm lên điều thuốc lịm lửa dưới chân mình.

- Đối với con người, ai cũng tưởng mình là đúng, tới lúc phát hiện bản thân mần sai lỗ phạm cũng sẽ chẳng chịu thừa nhận... Ặn... - Rồi lão ngáp dài lần cả lời nói.

Dương nhíu mày hỏi ngược: - “Đúng-sai” là phạm trừ do con người tự đặt ra, vậy trong phạm trừ của riêng bản thân họ, việc họ làm sẽ chẳng bao giờ sai à?

- Già chả biết, tới thánh thần còn có lúc bẻ tắc mà. - Lão lắc đầu.

Dương ngó thấy bàn cờ kể bên họ ướt nhem, hẩn lảng sang chuyện khác: - Hôm nay lão làm gì thế?

- Ngồi ngắm cảnh.

- Không chán à?

- Sao chán được?!

Lão phát tay, tán phượng trên đầu họ rung rinh rớt lá phủ đầy bàn cờ, rồi mấy chốc thấm hết nước đi, lão phủi ngang, nó sạch bóng, lão chậm rãi nói tiếp: - Mỗi chiếc xe chạy qua cũng làm khung cảnh khác đi rồi, nào phải già chỉ ngó mãi một bức tranh đâu?

Dương im lặng, hẩn suy nghĩ về câu nói của lão. Thấy hẩn đăm chiêu, lão chán ngấy cái bộ mặt này, bèn hỏi: - Đà... hôm qua già đưa cậu ‘thuốc’ cứu nhánh lan rừng đó rồi, giờ tới lượt cậu dẫn già ‘hóng mát’ được chưa?

Lão lại hút một điều thuốc khác, Dương nhíu mày.

- Ông chỉ ngồi yên một chỗ nhưng vẫn sống khỏe tới giờ, có chi lại muốn rời khỏi nơi này?

Lão cười cười, giọng sang sảng khâm khàn: - Vì sao com bướm tìm hoa?

- Nó hút mật để sống. - Dương thành thật đáp mặc dù chưa hiểu ẩn ý của lão.

- Vậy chứ nuôi bướm trong lồng, cho cả hũ mật mà nó vẫn chết sớm đó thôi?

Lão dôi mắt ra mặt phổ lộng lầy sắc đèn, không biết lão đang nghĩ gì mà nét mặt vẫn tươi vui phơi phới, xuyên suốt ngày dài tháng hạn.

Hẩn lắc đầu, hít một làn hơi trong lành đọng đầy phổi.

- Cậu chán chừ à? Già chỉ muốn được ra bờ sông ngắm cảnh một lần. Chết, già cũng cam.

- Ông ham muốn gì ở chỗ bờ sông mà nằng nặc đòi đến vậy?

- Đời người thường rất nhiều ham muốn, nhưng chỉ có một cái ham muốn được gọi là tâm nguyện thôi.

Rồi lão nhắm mắt, chậm rãi cảm nhận mùi hương thoang thoảng của những khóm hoa mới tưới buổi đêm, vẻ tiếc nuối tham lam lắm.

Lão nhìn hần, không nhanh không chậm bồi thêm: - Chỉ tâm nguyện mới khiến ta thanh thản và vui vẻ thật sự, còn ham muốn chỉ là thứ thỏa mãn nhất thời. Người ta có thể bất chấp mọi thứ xung quanh vì ham muốn, nhưng tâm nguyện là thứ có thể bất chấp mọi thứ của mình mà hi sinh.

- Cảm ơn ông! - Dương thều thào như chỉ để mỗi mình nghe.

- Già cũng cả núi tuổi rồi mà. Già thích tự do, nghĩ chỉ nói đó, cái nào ngẫm đúng thì nghe.

Lão cười mãi miết, vờ chẳng bao giờ có chuyện khiến lão trần trở đắn đo cả.

Một hồi lâu ngẫm nghĩ, Dương vẫn chưa thấu đáo.

Phong tham lam khao khát được sống trọn vẹn đến mức phải lật tờ lịch đếm số ngày mình được bước đi bằng hai chân, ăn món ngon uống thức lạ. Phong trân trọng từng khoảnh khắc và cố gắng tận hưởng là thế, nhưng lại vì Dung mà bất chấp cái giá phải trả cho mấy hành động thiếu suy nghĩ tới vậy.

Hần chẳng muốn mất một kẻ sống chung nhà với mình.

Dương cảm thấy Dung thật chướng mắt - gần như là thế.

_____o0o_____

Dung thấy lòng mình cứ bồn chồn không yên, bèn cố lực lợi và diễn giải trong đầu để rồi cuối cùng chọn ra cái lí do vớ vẩn: Cô sợ sáng mai sẽ chẳng còn được gặp Phong nữa.

Đột nhiên mặt Dung tái hần, cả người cũng lạnh buốt mà chẳng hiểu vì có gì.

Giống như thể chỉ cần lơ là một chút, Phong sẽ bị ai đó cướp mất vậy.

Linh cảm của cô rất ít khi sai - cô đành ninh như thế, xong lại phủ định đi.

Trên vỉa hè lát gạch tàu trải dọc theo mé sông nông nằn hơi đất và mùi muối quặng phù sa, những hàng cây cứ rung rinh lá rồi trút xuống từng chút lãng đàng băng quơ, mấy chiếc lá me bám lấy cô thật nhột nhạt. Trời đã sẩm tối và đoạn đường thưa thớt người qua, cô đành bước vội hơn. Dung chẳng hề trông thấy Dương đứng cạnh cây phượng già cần cỗi, hần chạm tay lên cái gốc xù xì đen đũi gần mực rã do một ăn, lấm bầm vài điều.

Ngày hôm sau, người ta chỉ thấy đoạn đường nằm sát rìa mé sông phủ đầy những cánh hoa đỏ thắm dù đang giữa mùa đông vương rét. Cũng không rõ cây phượng già cần cỗi trong công viên Tao Đàn đã tróc rể từ lúc nào? Ai đã kéo nó tới đây?

Nó chỉ nằm đó, ngã gục, chênh vênh như chiếc bập bênh giữa triền đê trải xéo, lòng sông rộng rãi đầy ghe xuồng trôi thẳng dưới chân cầu.

5. Chương 5

Duyên bấm nút cho đầu đĩa chạy nhạc, vặn loa to hơn rồi nhắm theo điệu mà hươ huya. Cô khò lưng đẩy cây lau nhà tới lui, tâm trạng phơi phới như mới vỡ được vàng rót ngoài sân.

Dung thở dài chịu thua ‘nhỏ’ bạn cùng phòng nhí nha nhí nhố này, nhấp miệng cho ướt đầu sợi chỉ rồi xâu nó qua lỗ kim nhỏ xíu, nhưng mãi vẫn chưa xong. Có lẽ cô bị cận rồi cũng nên, liền cười khổ không biết làm sao.

- Rảnh thì tới đây xỏ giùm nè.

Duyên liếc cô, bĩu môi: - Nhiều đó cũng nhờ.

- Vậy tối nay tui khỏi nấu cơm nhé!

Dung phán câu đó dừng đứng quá thể, Duyên đành lắc đầu, tiu nghỉu. Tháng này lương nhận ít hơn hẳn, Duyên đành ăn ké bữa của Dung ít... tuần. Cô lười nhác quăng cây lau nhà, chọt hú vĩa chộp lại nó, đặt tựa lên thành lưng ghế sofa rồi thở phào, chậm chạp ngồi lên giường.

Bà chủ dặn dò hai đứa phải biết giữ gìn đồ đạc.

Làm hư, bà bẻ rằng chứ chẳng đùa.

Duyên rùng mình, mở méo xệch, giật lấy cuộn chỉ với cái kim khâu nhỏ xíu. Cô nhìn đắm chiêu, mặt nhảnh mày nhịu, vài giây sau vờ hốt hoảng né xa Dung như thể gớm ghiếc lắm.

- Có bị si-đa hông đó?

-...

Cũng may, vì Dung chưa đánh ai bao giờ, mà nếu muốn đánh Dung sẽ xem xét thiệt hơn trước đã. Suy đi nghĩ lại, con 'nhỏ' dân võ xứ Bình Định này tây tào ta môn nào động chân động tay cũng biết hết. Dung đành miễn cưỡng nén cục tức vào trong lòng. Cô dỗi mắt ra cửa sổ, hàng thiên lý hôm nay rộ sắc hẳn. Dung cười vu vơ, xong chọt giật mình chộp chuỗi châu để dưới gối kê đầu mà đeo vào tay. Nó là quà ba tặng sinh nhật cô hai năm trước.

- Đang 'mống chuẩn' hay gì?

- Hả? - Dung đảo mặt sang.

- Thằng hôm bữa đưa về đó.

Duyên trả cây kim đã xâu chỉ cho Dung.

- Ủ.

Dung vô thức trả lời, rồi bỗng dưng thấy khó hiểu, vì có chi cô có thể nói mà không cần suy nghĩ trước như vậy. Chẳng giống cô chút nào.

- Bữa hôm hai đứa bày quây tưng bừng hoa lá trước cổng trường luôn hả! - Duyên chặc lưỡi - Giỏi dữ?!

Dung lơ đãng, với tay bật chiếc quạt bàn nằm ngay góc giường.

- Cảm ơn, quá khen. - Rồi cô nhếch môi, liếc xéo Duyên -cũng nhờ mày.

Duyên tự dưng thấy chột dạ, cô nhìn cái vẻ mặt kiêu ta-đây-biết-tuốt của Dung mà nuốt nước bọt, bèn hỏi:

- Bộ mày tra được người đánh mày là ai rồi hả?

- Từ đầu.

- Sao hay quá vậy?

Mặt Duyên méo xệch, cô nhấp nhử bàn chân định thủ thế sẵn mà vọt cho lẹ nếu tình hình có biến. Nhưng Dung chỉ cười rồi quay lưng, mở cửa tủ trang điểm lấy ra một chiếc khăn tay thêu đang dở, cô luồng kim vào vải, bắt đầu may tiếp mấy đường viền hoa, chậm rãi đáp lời Duyên.

- Dù sao, tao cũng cảm ơn mày thiệt tình. Vì mày nhờ tụi nó đánh tao xong còn biết rũ lòng thương xót quăng cái áo vĩa của mày để tao mặc tạm.

- Ặc... - Duyên mém cắn lưỡi - Biết sớm tự tao đánh mày luôn cho gọn lẹ, báo hại tốn gần sáu trăm ngàn.

- Ai kêu mày tài lạnh tài lệt.

Duyên khúc khích, mặt tràn đầy hứng thú. Cô có cô bạn chung phòng quái dị quá đỗi, mà cũng đáng yêu đến bất ngờ.

Thích người ta thì nói huych toẹt ra đi, còn màu mè lương lự. Nếu cô không thêm chút 'chất xúc tác' thì thử xem bây giờ hai người họ sao có thể vui vẻ bên nhau.

Dung cứ cố chấp là thế, còn Phong thì trẻ con mà sâu sắc ngầm - y hết lời nhận xét của bà chủ nhà bữa hôm.

Duyên nhớ lại lúc cô trông thấy Phong tí ta tí tởn ngoài chợ mua mấy thứ linh tinh lẻ tẻ, rồi cái cảnh cậu chạy hụt hơi rượt theo bà chủ nhà chỉ cốt trả cái ví đánh rơi.

Người đầu mà ngu dễ sợ.

Duyên cũng không biết có nên bảo cậu ngu hay không, chắc nên khen cậu bằng hai từ “thành thật” cho đỡ áy náy.

Nhưng bấy nhiêu chưa đủ làm Duyên hiểu về cậu ta.

Một buổi chiều nọ, Duyên gọi cậu ta nán lại khi lớp võ tan giờ. Cô quan sát Phong một khoảng thời gian rồi, kể từ lúc biết cậu có ý چرا cắm cô bạn chung nhà trọ này. Một cuộc trò chuyện chóng vánh nhưng đủ để cô an tâm mà giao phó cái kẻ ương ngạnh luôn làm người ta phải lo lắng mà chẳng thể ghét bỏ này.

Dung yếu mềm quá, làm người tiếp xúc cứ muốn bao bọc chở che.

Có lẽ, đó cũng là nét hấp dẫn của Dung.

Duyên lắc đầu khổ sở với mớ suy nghĩ vẩn vơ kia. Cô chính là người chỉ điểm cho Phong, hôm đó trông cậu hốt hải cứ như thể sợ Dung bắt xe đò vọt thẳng về quê để cậu không bao giờ gặp mặt nữa vậy. Tuy mới vừa định ý quen nhau, nhưng Phong quan tâm lo lắng về Dung tới thể này thì đã đủ chân thành rồi.

Chả bù cho ‘ai kia ai kia’, làm Duyên tức muốn chết.

- Mà sao bạn hiền làm liều vậy? Cặp kè với thằng công tử ăn chơi khét tiếng trong trường rồi cho Phong quánh tới bởi hoa lá, bộ hông sợ bị trả thù hả?

- Nó bồ bà mà? - Dung mỉm chi, mắt nheo nheo nhìn Duyên: - Lo gì.

- Cái... cà cái... cái cái...

Duyên giật thót, tim suýt rớt ra ngoài nhảy tung tưng. Duyên vội vội vàng vàng muốn đính chính, lời lúnh huyễn nói vấp lên vấp xuống một muốn tắt thở, lỡ nói rồi có kịp suy nghĩ gì thấu đáo đâu, cô bèn nuốt cho hết cục thẹn vào trong họng. Duyên cố bình hơi rồi chậm rãi nói:

- Đúng là mắt mày tinh tường còn hơn tao tưởng... - Cô chợt phát cáu - Mà sao kêu tao bằng “bà” rồi?

Dung cười trừ, nhấp mấy mũi khâu rồi tét nếp cho vuông vắn đường kim.

- Tui biết lâu rồi, chỉ tại bà cứ lưỡng lự miết thôi hà.

Duyên tự dưng thấy mình cũng quá đổi trẻ con ngốc nghếch, lo cho người nhưng còn tình cảm của bản thân lại là mớ bòng bong xáo trộn. Dở lẽ hết, cô đành hỏi: - Sao thằng công tử kia chịu nghe lời bạn hiền thế?

- Cũng nhờ bà.

- Hửm??? - Mắt Duyên chớp chớp chẳng hiểu mô tê gì.

- Nó nói, “quýt làm cam chịu”.

- ...

Duyên bỗng có cảm giác đời mình bé mọn. Dung chậm rãi tiếp lời:

- Nó còn nhắc, lần này nó chấp nhận ăn đòn, nhưng nhờ tui nói tốt nhiều nhiều lời về nó cho bà nghe điếc tai luôn cũng được. Nó sợ bà giận, rồi cũng tức bà vì chỉ mãi mê chơi bởi mà chả chịu quan tâm tới nó.

Dung lén quan sát biểu hiện của Duyên, cô thấy ớn lạnh vì cái nụ cười ngọt ngào như nước mía nguyên chất đang hiện diện trước mặt mình.

- Bà chỉ tui may hình nộm đi.

- Chi vậy?

Duyên ngó ra ban công, hai hàm răng nghiến chặt - Mai tui nhổ trụ đầu nó rồi ghim tóc vô mà trừ.

- Cạn lời. - Dung thẳm nuốt nước bọt cho qua chuyện.

Nhưng suy đến cùng, gã làm mọi thứ cũng vì trót yêu Duyên.

Duyên ngốc quá, vậy mà lúc trước còn trách hấn bắt cá hai tay, có gì gã lại tự dưng tuyên bố cặp bồ với Dung trong khi lúc nào cũng kè kè theo cô.

Khi yêu, người khôn cũng hóa thành kẻ ngốc hết à?

Duyên thấy phân vân quá, tính tình gã nóng như than nung lửa lớn, liệu rằng gã sẽ chiều chuộng yêu thương cô cả đời hay sao?

Gã giàu có, điển trai, thiếu gì người theo đuổi, với cả bướm hoa cám dỗ trên đời này thiếu chi.

Duyên cứ sợ sệt một lúc nào đó sẽ mất gã. Bởi thế, cô chẳng dám thật lòng thú nhận, mình cũng lờ lảng thích gã rồi.

Không gì đảm bảo cho mối quan hệ họ vững bền được lâu, sự cách biệt về gia cảnh và tuổi tác khiến cô dè dặt ý định muốn bỗng bột chạy theo tiếng gọi tuổi xuân hồng.

Người ta bảo: “Gái hơn hai, trai hơn một.”

Duyên hơn gã những hai lần hai cộng một.

Trên hết, mẹ gã chẳng đời nào chấp nhận cô. Bà ta quẳng cả cọc tiền vào mặt cô như trong phim Đài Loan còn được.

Bà ta cũng đã quẳng-cả-cọc-tiền-vào-mặt-cô rồi, và Duyên cũng đã vứt bỏ tự trọng mà lượm nó lên. Mùi tiền mới cáu của những kẻ sang giàu thơm tho lắm, chẳng bù cho những tờ giấy nhàu nhúm mồ hôi mà cô phải cực khổ đêm ngày kiếm ra. Thời buổi này cái tự trọng nó chỉ cách tự sát có một mảnh, còn tự tức là cả chặng dài thườn thượt để sống tiếp quãng đời.

Duyên cũng nhục nhã lắm chứ, nhưng vì số tiền đó có thể giúp cô thực hiện ước mơ, cô đành cam lòng. Rồi chợt thấy mình dè tiện quá đỗi, cô chần chừ mãi, đến tận giờ phút này vẫn chưa chịu buông tay.

Liệu gã còn cái nhìn triền miên và yêu thương hết mực dỗi về phía Duyên sau khi biết được sự thật đó chẳng?

Cô cũng không biết nữa, nhưng cứ day dưa thế này cũng chẳng phải cách hay.

Duyên suy nghĩ rất lâu, Dung lẳng lặng khép cửa phòng rồi đi ra ngoài ngõ. Duyên một mình trong căn phòng thín thẩn, cô nhấp nhử bấm số điện thoại của gã, tới cuối cùng lại không đủ can đảm nhấn nút gọi.

Đến một lúc nào đó, gã sẽ hận cô, cái “quả”Duyên nhận về càng nặng nề thêm. Gieo nhân ác thì báo điềm ác trả về.

Duyên như người mất hồn. Cô thần thờ bó tùm chân tay, cầm tựa lên gối, buông ánh mắt lơ đãng ra khoảng trời nằm ngoài ban công.

Chim bay tự do tùy tiện, gió thổi nghịch đùa hoa lá mà chẳng ai trách cứ được.

Phải chi nhà cô khá khẩm hơn, cô đã chẳng phải phân vân và hèn hạ đến thế. Duyên chỉ đành tự trách bản thân mình.

“Lỡ làng tình gửi nơi đâu,

hồn bay theo mái tóc nâu của người.

Đường đời lắm ải gian truân

khê khàng thuyền đẩy chèo tuôn xuôi dòng.

Ngược dòng nào dễ nào dàng?

Dẫu chàng có ý, sức nàng nổi chẳng?”

____oOo____

Dung biết Duyên cũng đắn đo lắm chứ, nhưng chuyện tình cảm là thứ không phải chỉ nói suông là giải quyết được vấn đề. Nó phức tạp còn hơn những công thức toán học khó nhằn nhất. Dung gọi cho gã, gã bắt máy.

- Anh biết Duyên lớn tuổi hơn mình hông?

“Biết chứ! Nhưng tôi cóc quan tâm.”

Dung mỉm cười vì câu trả lời đó.

- Vậy anh biết Duyên nhận tiền của má anh chứ?

“Biết”

- Vẫn chưa hỏi lí do à?

“Nếu tôi hỏi, Duyên thấy áy náy rồi rời xa tôi thì sao?”

Dung bỗng dừng nghĩ về Phong, thầm so sánh hai người họ. Phong trẻ con và ngây thơ hơn, cô khẳng định chắc nịch. Có điều, Phong chẳng dứt khoát rắn rỏi được bằng gã. Phải chi Phong chịu hôn cô...

Dung đưa tay vỗ lên trán xua tan cái suy nghĩ vẩn vơ bất chợt này, cô nhoẻn miệng cười.

Hai má cô đỏ ửng lên, khắp người rần rần nôn nao.

- Nóng tánh như anh mà cũng nghĩ được sâu xa quá chứ!

“Nếu tôi không nghĩ ngợi, thì tôi sẽ sớm mất Duyên. Cô cũng yêu nên hiểu mà.”

Dung nghe được tiếng thở dài của gã. Hẳn gã cũng đắn đo chịu đựng nhiều điều lắm. Dung bèn giải thích cặn kẽ ngọn nguồn.

- Vì em Duyên bị bệnh, cần thay gan, rồi chuyển ra nước ngoài thi đấu lần trước, nếu không nắm bắt, có khi uống phí cả quãng thời gian chăm chỉ kiên trì gần chục năm công sức. Duyên thấy tủi thân lắm, tôi đảm bảo vì cô ấy yêu anh nên mới như thế. Duyên tình tế nhạy cảm hơn tôi, nhưng có lẽ cô ấy sẽ chẳng bao giờ đủ chính chắn với can đảm mà thú nhận.

Dung dừng lấy hơi, cô chờ mãi vẫn chưa nghe gã trả lời hay hỏi han, Dung biết gã lẳng lặng nghe, gã đợi thấp thỏm vì gã yêu Duyên thật lòng.

- Nếu tôi là anh, thì tôi sẽ mặt dày mà bám riết lấy Duyên, dùng chân thành để xua tan cái mặc cảm kia.

Rồi Dung lắc đầu, cô khuyên người khác thì hay ho triết lí lắm, còn bản thân lại cứ nhằng nhứ chẳng đầu ra đâu.

Cô cúp máy, để gã tự suy nghĩ và đưa quyết định cho chính bản thân hai người họ. Còn riêng về chuyện giữa cô và Phong, cô thật chưa biết nên làm sao cho thấu đáo vẹn toàn. Phong tốt với cô là thế, nhưng lúc nào cô cũng sợ mất cậu, cô càng không hề tin tưởng hoàn toàn vào những điều cậu đã và đang thể hiện trước mắt mình.

Chim chết vì mồi, người chết vì tham.

Đôi khi người cũng chết vì tình.

Cái vở tuồng dở tệ lố lăng hôm ấy, cô chán ngấy nhưng vẫn phải gắng diễn cho tròn trịa. Nếu không tự tạo ra bước ngoặt đó, cô sẽ chẳng tài nào biết được Phong yêu cô thật lòng hay chỉ ham muốn chiếm hữu thôi. Cậu chọn cách nhào tới đánh gã dù rõ ràng với cái đầu tinh quái đó thừa sự thông minh để nhìn ra rất nhiều kẻ hở khắp khiêng gượng gạo mà gã và cô đang thể hiện.

Gã dám nắm tay cô à?

Nàng Duyên ‘hiền lành’ kia nổi cơn lên thì gã hết đường sống chứ ở đó mà cả gan.

Gã chấp nhận để Phong thắng lòng tự kiêu của mình cũng vì Duyên.

Nếu đó là điều Duyên muốn - chính xác hơn gã tình nguyện bị lợi dụng trong màn kịch này. Gã bảo mình chưa thiệt thòi gì, vì hôm trước đó gã đập Phong tơi bời rồi mới để cậu trả lại vốn liếng.

Dung biết Duyên cũng yêu gã lắm, nhưng Duyên mặc cảm về bản thân.

Còn cô? Cô lại tự ti và khó thể nào tin tưởng Phong, cô làm gì lắm khi còn chẳng biết, chắc hẳn chỉ để cho bớt ngưng ngừng hoặc ngừng suy nghĩ miên man khi đối diện Phong.

Dung lắc đầu, vỗ nhẹ lên trán xua hết mấy cái ý nghĩ viển vong đó rồi ghé tiệm tạp hóa mua ít đồ. Tối nay cô có cuộc hẹn với Phong, tranh thủ nấu cơm cho Duyên rồi còn sửa soạn áo quần mặt mũi.

6. Chương 6

Chẳng biết từ bao giờ gió lại trở nên hanh khô và nóng nẩy thổi vụt qua mặt người vội vã thế, cứ như nhắc nhở những ngày đầu xuân đã sắp gõ cửa giao mùa.

Dương nhàn nhạt khoác tay lên trán, đôi mắt lim dim mơ màng dưới bóng cây sao nâu già trút hoa. Hắn thấy lòng mình nặng trĩu.

Vì đâu những con người kia lại tràn đầy sinh khí đến vậy? Họ cười giòn nôm đũa; họ vồn rượt rong đuổi; họ biết yêu nhau.

Chẳng hiểu sao chữ “yêu” này cứ bám riết lấy suy nghĩ của Dương không thôi. Hắn đã tìm mọi cách để lí giải nhưng vẫn chưa tài nào thấu đáo được trọn vẹn.

Cũng là nụ cười, cũng là cái ôm, cũng là khuôn mặt, cả những bờ môi,... vậy cơ sao họ chỉ thích những gì thuộc về người thương trong khi thiếu chi kẻ còn tốt gấp nhiều lần như thế.

Hắn chẳng chắc hơn Phong.

Khuôn mặt hắn hài hòa đẹp dễ hơn Phong.

Tay hắn rắn rỏi hơn Phong.

Lưng hắn vững chãi hơn Phong.

Cả vẻ ngoài còn hào nhoáng hơn hắn tất cả.

Thế mà Dung vẫn chẳng hề dao động dù chỉ một chút.

“Cậu ta thì hay ho chỗ nào?” - Dương tự hỏi, hắn thấy khó chịu.

Ánh mắt Dung dành cho Dương chỉ nhàn nhạt như lớp kính mờ mờ bụi, đôi tay cô còn chẳng buồn chạm thử vào người hắn. Vậy mà lúc nào cô cũng bám riết lấy Phong.

Phong núp né dôi theo hai người, Dung cứ ngoái nhìn đằng sau. Cô bỏ mặc Dương mà tiến tới chỗ Phong, cô cương quyết nắm chặt tay cậu rồi dẫn khỏi cổng trường trước con mắt ngỡ ngàng nhuộm đầy sắc chiều tà ảm đạm của Dương.

Hắn muốn bóp chết cậu, nhưng rồi đành buông xuôi.

Lần đầu thì bỏ qua, lần hai cố kiềm nén, lần ba Dương bèn chủ động ôm chầm lấy Dung. Cô bất ngờ, vai run run, rồi ngừng hẳn. Mặt cô bình thản lạ thường, không xô đẩy, cũng chẳng thiết tha gì.

Cứ như thể Dương đang ôm chiếc gối bông biết đập từng nhịp điệu đều đều khô khan. Hắn không cảm thấy sự ngọt ngào triền miên trong ánh mắt của Dung khi cô làm thế với Phong.

Dung không gạt tay hắn, cũng chẳng thêm nắm lấy nó, cô ngả đầu nghiêng sang một bên, hỏi: - Thấy thế nào?

Dương bực bội buông cô ra. Hắn thấy thất vọng, hắn muốn được cô vỗ về hết cái kiêu vãn thường làm với Phong. Dù diên rồ nhưng hắn cũng thử cậy miệng ngây ngốc pha trò trước mặt cô. Dung còn chẳng buồn ngó ngang chứ đừng mong đến nụ cười dịu dàng hắn đang tìm kiếm trên khuôn mặt này.

Càng nghĩ, Dương càng tức tối, bụng dạ bất cam, hắn muốn chiếm đoạt tất cả thứ Phong đang có.

Rồi cuối cùng, cũng chỉ uống phí thời gian. Dương lắc đầu cười nhạt.

Hắn nhớ lại cái buổi sáng tinh tươm hôm đó. Họ nhìn hắn, có vài kẻ ngần ngại xuýt xoa. Dương đứng giữa lớp và nở nụ cười. Hắn xuất hiện như một vị hoàng tử bước ra từ thế giới truyện tranh - người mà biết bao cô gái luôn mơ mộng cùng khát khao chờ đợi ở cái tuổi còn chưa đủ chính chắn trải nghiệm để thấu hiểu cuộc đời quá thực tế này.

Dương bật cười chế giễu cái suy nghĩ bàng quang hồ hững của mình.

Hắn khác họ nhiều hơn họ tưởng.

Họ trầm trồ ca thán; họ “ồ” vang lên như chim vỗ tổ; họ dõi theo những bước chân của hắn đến tận bàn cuối; rồi họ ngỡ ngàng khi hắn thản nhiên ngồi cạnh Dung. Dè dặt và đồ kị chiếm gần tất thấy trong tia nhìn của họ.

Dung không bắt ngờ, cũng chẳng tỏ ra khó chịu gì với hắn, cô biết trước rồi sẽ có lúc việc này xảy ra. Kể từ cái lần cô đến nhà thăm Phong, ánh mắt giễu cợt Dương dành cho cô cứ như đang lăm le khiêu khích.

Dương định lấy một thứ gì đó từ cô.

Không phải sự thèm khát hay ham muốn, mà là một trò chơi.

Cô cũng đã ngỡ ngàng trước suy nghĩ của mình khi bước lên những bậc cầu thang ngắn ngủi dẫn đến phòng của Phong, chỉ là cô tạm gác chuyện sang bên để chuyên tâm chăm sóc cho cậu ấy mà thôi.

Và giờ, hắn đã tới lúc họ bắt đầu bước vào một vòng xoáy kì lạ mà tình yêu không còn là nền tảng hàng đầu hay đích đến cuối cùng nữa rồi.

Dù thế, cô vẫn chưa tìm được cách nào ổn thoả để tránh né nó, đến tận thời khắc này, Dương ngay đây.

Có muốn trốn cũng không kịp.

- Đang suy nghĩ gì à?

Dung ngẩng đầu lên một chút, nhìn sang liền bắt gặp ánh mắt tràn đầy vẻ ngạo nghễ pha lẫn bí ẩn của Dương.

Hắn ta quá hoàn hảo nên điều đó khiến cô thật sự lo sợ. Con người chẳng ai hoàn hảo, những kẻ càng phô trương vẻ hoàn hảo hào nhoáng bao nhiêu thì càng đáng sợ đến bấy nhiêu, vì căn bản họ muốn dùng nó để che lấp đi khuyết điểm của mình trước con mắt của mọi người.

- Ủ. Nghĩ thế nào để tiễn vong anh khỏi chỗ này.

Dung không hề do dự, cô nói một cách chậm rãi rõ ràng từng câu chữ. Phong ngồi trên và ngoái đầu ra sau mang theo gương mặt đầy vẻ sốt sắn, cậu trông cứ như kẻ đang thấp thỏm trên đồng than hồng nóng nảy sẵn sàng thiêu bỏng chân người nếu chẳng may họ sơ sẩy.

Phong chẳng chịu đựng được lâu, cậu rời bàn rồi tiến đến chỗ hai người, tay đưa tới định kéo Dương đi khỏi đó nhưng khi nhìn thấy cái nhúm mày của hắn ta, Phong giật mình rút lại ngay.

Cô không nghĩ rằng chính Phong cũng sợ Dương. Mặc dù chưa biết giữa họ có mối quan hệ gì, chẳng phải Dung vô tâm bỏ qua, mà là cô hiện tại chỉ nên tập trung về một điều duy nhất: đối phó với Dương.

Thật sự Dung cũng không biết mình nên làm gì cho đúng đắn nhất nữa.

Như thấu hiểu được suy nghĩ của cô, Dương mỉm cười đầy ẩn ý, ghé bên tai cô rồi nói thầm: - Trong tình yêu cần một chút sóng gió để thử thách, nếu vượt qua được, tôi mới có thể buông tay.

Dung ngỡ rằng mình đã hiểu ra mọi việc. Đó cũng là một sai lầm lớn của cô.

Không phải Dương yêu Phong...

Mà Dương theo đuổi cô.

Những bữa cơm trưa cứ thế trôi qua trong sự căng thẳng giữa họ, Dương đối xử với Dung như cách một vị hoàng tử lạnh lùng ra lệnh cho nàng hầu xấu số phải tuân theo.

Dung nhiều lúc không tự chủ mà phục tùng hẳn.

Chính xác hơn, đôi khi dù rất muốn phản kháng, cô vẫn chẳng tài nào làm được. Ở Dương có một sức mạnh vô hình nào đó không ngừng thôi thúc sai khiến cô.

Dầu ngoảnh đầu vẫn thấy bóng dáng man mác buồn của Phong, nhưng đôi chân cô chẳng thể nhích lên dù chỉ một chút.

Có những lúc ngồi trên ghế, chung một cái bàn, ba khuôn mặt đối nhau, hai kẻ muốn mở miệng nói rất nhiều điều nhưng đành ngậm ngùi câm nín làm Dung sắp phát điên.

Phải lưỡng lự, phải dè chừng toan tính còn khó chịu hơn cả lúc say nắng hoặc sốt cao, đầu đau chẳng khác bị búa bổ.

Dung y hệt kẻ bị trúng bùa mê, ý chí kiên định của cô tan biến đi đâu mất biệt, chỉ còn sót chút mơ màng mong manh khi nằm trọn trong vòng tay Dương vào tiết thể dục.

Cô thấy Phong đằng xa, cậu cũng chạy tới ôm chầm lấy cô, nhưng cô bỗng dưng xô cậu ngã nhào dù rõ ràng lòng không hề muốn thế. Cô dùng chút tỉnh táo còn sót lại nhìn vào đôi mắt đen thâm trầm của Dương - người đang mặt đối diện với mình, phía trên là khung trời nắng tỏ lóa loen.

Ngỡ rằng cô trông thấy cặp người đen tuyền ấy phát sáng.

Một màu tím dịu huyền hoặc, những cái bóng lấp lánh loang mờ như sao đêm trên trời.

_____oOo_____

Duyên nhìn cảnh tượng hoàng tử đón lấy nàng công chúa yếu mềm kia dưới những tia sáng rọi gồm buổi chiều đông, trong mắt người mơ mộng chỉ thêm phần lung linh mơ màng. Duyên lắc đầu, cười khẩy.

Cô ngồi vắt vẻo chân trên phiến đá lớn gãy đôi nằm lặt lìa sau gốc cây bàng già trăm tuổi, tay hơi hốt giữ lấy chiếc ống hút bị cụp đôi. Duyên thấy nhàm chán, ực thẳng ly trà đường vào miệng cho sảng khoái.

- Làm gì mà chui vô trong kẹt ngồi thế?

- Kẹt đâu mà kẹt? Hóng mát thôi.

Duyên nhúm mày đáp trả, cô ghét cái nét mặt nửa dửng dưng nửa trêu đùa của gã. Cô càng thấy bức bối vì bị quấy rầy, liền hỏi ngược:

- Tới đây làm chi?

Gã xoa xoa cằm, cười đều. Đôi chân dài sọc khăng khiêu nhưng phong trần lịch lãm ấy dừng lại trước ngạch thềm đá, gã nhảy phóc lên cái tán xẻ đôi của thân cây mà ngồi.

- Thì anh nhớ nên tới thăm em, không được à?

- Quỷ mới tin anh. Biến nhanh nhanh giùm cho em còn ngắm cảnh.

- Nè nè... anh chịu nhục chịu khó ăn đòn để kế hoạch của em suông sẻ, chưa cám ơn thì thôi mà em còn đối xử tàn ác với anh như vậy hả?

- Em đâu có rủ anh? - Duyên chớp chớp mắt nhìn gã, nghiêng đầu rồi nói tiếp - Là anh tự nhiên nhào vô thì than vãn kêu ca gì?

Gã đành thở dài bất lực, lấy tay vuốt mặt cho bớt tức.

- Anh chịu thua em rồi.

Duyên im lặng, gã bồn chồn trong lòng, muốn đâm gãy đôi cây bàng để cô chú ý mà nghĩ lại sức chảnh thâm thấp gì với cái thân già khảnh to hơn cả vòng tay ôm kia.

Gã định bụng ngày mai lén nhờ người phá tan hoang chỗ này cho Duyên khỏi tới chơi nữa.

Gã muốn Duyên ngó ngang đến mình nhiều hơn nữa.

Gã đẹp hơn cái cây nhiều.

Mặt gã chợt tái ngắt, suy nghĩ của gã y hết đứa con nít, mép môi gã giật giật, rồi vai chùng xuống.

- Tới chừng nào em mới chịu công khai làm bạn gái anh đây? Cửa em gần năm ròng mà hôn trăn em... anh còn chưa dám nữa. - Gã thất thủ buồn thiu.

- Hồng biết. - Giọng Duyên nhỏ xíu, như đang thì thầm với chính mình, thế nhưng đã đều gã thì to tiếng quá chừng - Anh mà kì kèo, em đập cho dính vách.

- Thì anh nói vậy thôi.

Gã thở hắt, quay mặt đi chỗ khác. Gã tự dừng nhớ lại khoảng thời gian trước đây, nếu không có Duyên, gã vẫn chỉ là một tên công tử ăn chơi trác táng. Gã thầm biết ơn vì đã gặp cô vào một buổi sáng tinh tươm ở lớp Judo năm ngoái. Mọi suy nghĩ về cô khiến gã nhẹ nhõm và thanh bình đến lạ.

Duyên thấy gã cười cười một mình, bèn hỏi: - Mần gì nhìn ngu bỏ xừ thế?

- Kệ anh. - Gã hất cằm, chớp mắt làm duyên.

Cô bỗng nhiên muốn ói, mở trề ra. Rồi Duyên trầm tư hẳn, cô buông lời giọng nói cùng ánh nhìn: - Chắc tại... em hông đủ can đảm thôi.

- Sao? - Gã liền nhú mày, mặt nhăn nhó đầy khó hiểu.

- Em sợ có một ngày, mình giống hết nhỏ bạn chung phòng kia.

- Anh sẽ không để đứa nào chen vào được đâu! - Gã khẳng định, lời chắc nịch, tay nắm thành nắm.

- Hên xui...

Duyên buông thông tay, ly trà đường rớt xuống, đá lạnh văng rải rác trên cát.

- Mà tới lúc đó, chẳng biết có đứa bạn nào đủ thân để lo lắng cho em hông nữa?! - Cô thắc mắc, vu vơ.

- Thôi.

Gã nhảy xổ xuống đất, đám lá cây xáo động, gã phúi quần rồi nắm chặt tay Duyên, bực bội bảo: - Nếu quan tâm giống cách của em làm thì đừng có mơ. ANH VẬT NÓ RA BẮ.

- Gì kì vậy?

- Anh tuyệt đối không bao giờ để người mình yêu bị tổn thương. Thà đừng yêu, yêu chấp chừng kiêu đó thì hết sức hên nhất.

Duyên nín bật, nặng từ trên cao đổ xuống làm khuôn mặt gã trông chẳng rõ ràng tí nào, nhưng Duyên biết gã đang cười.

Vì mặt cô nóng hổi, tê rần rần.

_____o0o_____

Dung thiếp đi trong vòm ngực Dương, đến khi tỉnh lại mới hay mình đã nằm tại phòng y tế khá lâu. Mất một buổi chiều. Đột nhiên cô thêm cái hơi ẩm tỏa ra từ vòng tay Phong mỗi khi siết chặt từ sau lưng và những lời nói ngọt ngào có cánh cậu trao cho đến nao nao lòng.

Cô nhìn quanh: tường trắng; màn the; cửa khép hờ; quạt trần quay rờ rờ một mỗi;... đến cuối vẫn là một tấm thân trơ trọi, bèn tự ôm lấy chính mình cho bớt lạc lõng cô đơn. Cô chợt nhận ra bản thân cũng chẳng hơn ai - khác chỉ hạt cát bay thành xoắn ốc theo cơn gió biển tấp vào bờ rồi nằm bơ vơ ở một nơi nào đó.

Đột nhiên cô thở dài, nỗi nhớ Phong da diết khiến móng bầu chặt da, cô gối đầu lên đôi chân mặc dầu nó làm cô khó thở đến nhường nào đi chăng nữa.

Cô sắp phát điên vì những thứ mình đang làm, tâm trí mơ mơ hồ hồ tua ngược từng đoạn kí ức trong chuỗi ngày vừa qua.

Cô nhìn thấy khuôn mặt đau đáu luôn dõi theo cô từ đằng sau, cô nhìn thấy bóng lưng Phong trải dưới nắng chiều đỏ chói và cả mấy cơn mưa lạnh nức mùi đất xộc lên mà đứng đợi cô sau giờ tan trường.

Cậu giữ lời hứa hẹn đó, còn cô thì không.

Người sánh bước bên cô là Dương, cô không hề muốn nhìn hay làm bất cứ chuyện gì với hắn ta. Thế nhưng mỗi khi vô ý đánh rơi tia nhìn vào đôi mắt đó, cô lại như chìm vào trong cơn say vô vọng chẳng biết điểm dừng cuối cùng hết kẻ mê man đang dong xe tiến về một cách khập khiễng loạng choạng.

Cô cảm giận những hành động cùng ý thức lúc tỉnh lúc mê này.

Dung giật mình khi nghe âm thanh “kéo kẹt” phát ra từ cánh cửa nhôm, cô lại càng hoang mang hoảng sợ hơn khi kẻ bước vào chính là Dương. Bả vai cô run run, mồ hôi đổ lấm tẩm trên trán, thậm chí tẩm lưng, cô bỗng dưng lúi sâu trong góc giường thật nhanh.

Vẻ mặt nhút nhát lao đao ấy khiến Dương dở khóc dở cười, chẳng biết phải xoay sở làm sao, bèn lắc đầu rồi trở ra, thay vào đó là sự hối hả của Phong, cậu bật tung cánh cửa rồi lao tới như con thiêu thân đâm thẳng ngọn đèn dầu.

Lúc này, Dung mới dám bật khóc, cô để cho cậu ôm chặt lấy mình một cách vững chãi nhất để xua đi cái lạnh tê dại từ sống lưng và những đợt run rẩy kì lạ kia.

Dung cần nghiêng đôi môi, cô tự nhủ sẽ không sụt mướt yếu mềm nhưng lí trí lại bị cảm xúc uất nghẹn cùng sợ hãi đẩy lùi, nước mắt rơi tựa những hạt chu sa bị đứt khỏi chuỗi dây xâu.

Cả hai lần, cô đều khóc trước mặt cậu.

Không lâu sau, khi họ đã bình tĩnh hơn, Dương lại bước vào, với một ánh mắt rất khác lạ - nó chứa chan những suy nghĩ thâm kín nào đó khi nhìn họ, hàng chân mày của hắn cứ nhíu chặt với nhau trông như rất khổ nhọc vì đang lạc lối đến một bến bờ bất định.

Sao chẳng có lấy một ‘con đò’ giúp hắn ‘sang sông’?

Dương cảm thấy mình bị bế tắc trong suy nghĩ, nó khiến hắn khó chịu vô cùng. Hắn muốn đập phá một cái gì đó để giải tỏa nhưng đành cố kiềm nén.

- Cậu nên nhớ, đối với thần linh, khái niệm “nhân-quả” luôn phải được giữ gìn và tôn trọng. Cho đi một điều ước cũng đồng nghĩa với việc gửi tới một lời nguyện.

Dương nhìn bàn tay trắng bệch của Phong, những lần gân nổi lên hết đám rễ cây cần cỗi. Hắn lắc đầu, nói tiếp:

- Nếu còn tiếp tục, tôi sẽ không quan tâm cậu nữa.

- Dù thế nào, tôi vẫn muốn được ở bên Dung!

Phong kiên quyết, giọng chắc nịch, đôi tay càng siết chặt hơn như muốn gói Dung vào lòng để cô không thể rời xa cậu được nữa.

Quan trọng hơn, cậu không muốn cô hiểu được ý nghĩa của những từ đó.

Nếu biết được, liệu rằng cô có còn yêu cậu nữa hay chẳng?

Phong chẳng dám thử.

Ánh mắt cậu lúc đó tràn đầy sự chân thành và dũng cảm, Dương bỗng nhớ đến tiếng vó ngựa Ba Vì năm xưa, từng có một kẻ đã làm thế với Dương. Kẻ đó cũng vì chữ “tình” mà dấn thân vào trầm luân khổ ải.

Hắn thở dài, quay người bỏ đi, bóng lưng cao và rộng ấy dừng lại trước bức cửa với vẻ chần chừ, Dương vẫn cố để lại một câu:

- Cậu không lo thân mình, thì hãy lo nghĩ cho cảm giác của cô ấy!

Phong hiểu chứ.

Nhưng cậu chưa biết nên làm điều gì đúng đắn nhất, giải thích ra sao, hay những bước tiếp theo cậu sẽ đi như thế nào?

Liệu rằng đôi chân này của cậu còn có thể tiếp tục nhấc hay không, chính bản thân Phong cũng chẳng rõ.

Cậu nhìn xuống, vẻ bình thản trên gương mặt của cô vẫn chưa hề trở lại, giờ đây trông cô khác chỉ một con mèo ướt lông dưới cơn mưa phùn tầm tã cùng ngọn gió lạnh vô tình xô đẩy trên đôi vai gầy nhỏ bé.

Khỏe mắt Phong mờ dần, sóng mũi cay xè như khi ăn phải món mì sa tế siêu cay mà cô đã làm cho mình.

Bất chấp mọi thứ, mọi điều, cậu hôn nhẹ nhàng lên trán Dung.

Cô thiếp đi, một giấc ngủ bình yên êm ả tìm đến khiến khỏe môi mỉm cười. Trong giấc mơ, cô nhìn thấy mình đang cầm tay một người con trai với bóng lưng quen thuộc và nụ cười tỏa sáng hơn cả ánh nắng ban mai lấp lánh dịu dàng.

Chẳng biết từ lúc nào, chuỗi phật châu trên tay cô đã đứt đoạn, hạt châu nứt nẻ vỡ tung nằm rải rác trên sàn. Chúng mất hẳn màu đỏ đỏ đậm đà, sậm dần thành ánh xanh ngọc bích, để giày Phong chỉ mới chạm nhẹ vào, liền hóa thành cát bụi bay đi, gió gửi về tay người phụ nữ có nét mặt ôn hòa phúc hậu, đôi mắt phượng cong cong tựa cánh cung điều trôi trên nền trời trong trẻo buổi ban trưa.

Bà ta suy nghĩ rất nhiều, bàn tay nồn nẻo bốc nắm đất bùn nắn thành hình người nhỏ xíu.

Dưới cánh đồng lúa xanh mơn mớn bát ngát bạt ngàn, cò bay thẳng cánh, mỏ chúng nhấp nhử giữ lấy sợi lát vàng nhả xuống tay bà. Bà buộc lên hình nhân, sợi lát quấn hoài không dứt, chốc sau đất bị gói thành con nộm.

Ruộng bạt ngàn đã nhú chồi nhấp nhử, chờ ngày xuân về hạ tới liền nở rộ thành bông. Tiếng chim ngoài đồng hiếm khi mới vang dậy, những bóng lưng còng thưa thớt dần và giờ này còn lại mấy cái đây?

Ngày xưa nhớ cô gái cầu khẩn bà ban cho phúc lành quên hết mọi buồn đau khổ lụy.

Bà có ban được phúc lành đâu?

Cho đi và nhận lại là luật. Người ta phải đánh đổi thứ quan trọng mới lấy được điều ước mong.

Bà lắc đầu bảo: - Nhân sinh vô thường, ắt tự thấu trí, ngẫm tự khai tâm.

7. Chương 7

Dương đứng lặng sau gốc cổ thụ rũ cành bệch xuống mặt đất chẳng khác gã bợm rượu vật vờ trong cơn say. Ánh mắt hần đầu đầu dõi theo bóng lưng của hai người kia.

Phong vẫn ở cạnh Dung, cậu ta quỳ trên gò đất bắt ngang cánh đồng lúa mỡ mơn, gió nồng đượm hương vị mằn mặn hực lên từ phù sa bồi bãi hòa quyện với hơi ẩm khói còn đọng lại khi đốt rạ mỗi chiều. Rạ ở quê cô chất thành những đồng to, mặt trời hạ xuống liền xuất hiện cột khói bay vập vờn trắng mỏng. Người ta đốt để xua tà.

Phong nâng tay trao cho Dung một chiếc hộp, bật nắp ra đã thấy chút ánh sáng lấp lánh lóe lên giữa ban trưa oi ả. Bằng cách thông dụng nhưng lại chân thành nhất, từng lời nói thốt nên từ miệng Phong làm khỏe môi Dung cong lên tựa cánh thuyền chao nghiêng trên con kênh rộng lớn nằm chéch ngựa đằng xa.

Trông họ quá đổi hạnh phúc ngọt ngào.

Không biết từ bao giờ Dương lại có cái cảm giác chướng mắt khi nhìn họ sánh bước trên đường. Những ngón tay ấy đan vào nhau như một kết cấu hài hòa vững vàng tưởng chừng không gì phá vỡ được. Cho tới giờ phút này, họ vẫn cứ thản nhiên thông dong trên dải đất dát ánh vàng bóng bảy của hoàng hôn, mãi đến tận khoảnh khắc tranh sáng tranh tối giao hòa khi màn đêm phủ xuống mới luyến tiếc buông rời. Dương chẳng thấy thoải mái chút nào, lòng nặng trĩu làm những làn hơi hít thở cũng chậm chạp hơn lúc bình thường.

Cái cách họ dành trao nhau ánh mắt triu mến đó, không hiểu tại sao Dương lại muốn có một người cũng cất giấu riêng nó cho bản thân hẳn.

Giữa người với người, họ nhìn đối phương, cần chi cái biểu cảm chứa đầy tâm tư ý tứ trong đáy mắt nhu huyền?

Phong với hần chẳng hề dùng biểu cảm đó.

Dương bỗng dưng ớn lạnh khi nghĩ thế.

Dương đã thử cướp mọi thứ từ tay Phong, nhưng Dung chỉ đáp lại bằng sự mơ màng và vô hồn lơ đãng, rõ ràng cô không hề nguyện ý ở bên hần. Dương tự hỏi vì đâu cũng chỉ là gương mặt và lớp da, dù khác biệt nhau đôi chút mà cô lại yêu thích Phong, còn hần thì không.

Là tấm lòng à?

Thậm chí một bữa trưa Phong cũng chẳng biết lo lấy, cậu chưa bao giờ tự tay mình làm một món quà tặng cô, kể hậu đậu việc gì cũng hỏi han, đăng trí đến đôi nhiều lúc quần áo cất chỗ nào cũng chẳng nhớ.

Nhắc quần áo lại làm Dương bực hơn.

Phong thích chưng diện, cô cũng thế. Họ cùng nhau mua sắm thường xuyên. Khoản nợ Dương cho mượn giờ đã chất thành đống đủ để chết cậu ta rồi. Thế mà có nhiều món đã mua Phong lại chẳng bao giờ đụng tới.

Phòng Phong có hai ngăn tủ, cậu bảo: “Một ngăn đựng quần áo tôi mua để mặc cho Dung ngắm, ngăn kia dùng cất đồ.”

“Cất làm gì?”

“Vì đó là đồ bạn gái tôi mua cho!”

“Thằng bệnh!”

“Bệnh si với si khó chữa lắm bạn hiền ơi..” - Phong ca cẩm rồi bật cười khuấy khuấy.

Dương thay cậu làm bữa trưa cho hai người; Dương giặt quần áo; Dương tư vấn cho cậu về những gì cậu muốn nghe muốn hiểu. Cậu nhờ Dương giải thích thế nào là tình yêu, Dương phải chạy vạy lục xục khắp nhà sách mua mấy cuốn tiểu thuyết hay tản văn về nghiên cứu rồi trả lời. Cậu lại bảo Dương tìm cách giúp mình ghi điểm trong mắt Dung, Dương vắt óc nghĩ tưởng chừng đầu sắp rụng hết tóc mới nảy ra vài ý.

Cậu có nghĩ đến cảm nhận của Dương đâu?

Dương hỏi, Phong làm lơ hoặc cười trừ, như rằng cậu đang ở tót trên một ngọn núi cao chót vót ngấm mặt trời ngoi lên từ biển sớm mờ sương, ánh mắt Phong dịu dàng mềm mỏng đến khó chịu, sự chậm chạp điềm nhiên man mác nhiều suy nghĩ buồn vui chóng vánh của cậu làm lòng Dương cồn cào bực bội.

Phong bảo: “Bạn hiền mà yêu được thì sẽ y hết tôi lúc này!”

Dương thêm khát được đắm nát mặt cậu, cuối cùng lại thôi.

Nhìn thấy họ ôm nhau ngoài cổng trường những buổi tan trường chóng vánh, Dương càng mong muốn có một vòng tay siết lấy thật chặt, xuyên qua lớp áo là người thương, rời khỏi chốn nường thân nhưng vẫn còn vấn vương chút mơ hồ lênh chệnh. Dù là ai chẳng nữa, hần muốn thử được một làn hơi ấm bao quanh và nghe từng nhịp tim đập rộn ràng từ phía sau lưng. Bỗng, Dương lại đặt tay lên ngực mình, hần không nhận thấy gì cả.

“Lớp áo dày quá!” - Dương tự nhủ.

Dương luôn phải ăn uống một mình; hần tâm sự cùng chiếc bóng; bước từng nhịp lẻ loi; trở về vẫn đơn độc;... Kể từ khi có Phong sống chung nhà, hần mới biết cái cảm giác ngồi kể ai đó vào bữa cơm, nghe ai đó huyền thuyên lải nhải nhưng lại nửa muốn bật cười chen ngang nửa thấy bực bội phiền phức. Phong nói nhiều lắm, lắm nhảm về cái sự ngọt ngào bất nháo trong tình yêu chẳng ngọt miệng.

“Yêu là gì, cậu biết rõ à?”

Dương thách thức cậu, Phong lắc đầu bất lực mà vẫn cười y hệt thằng ngáo. Cậu đặt chén cơm lên bàn, hần phải xới cho đầy ắp, vun lên tận miệng chén, Phong vội ăn đến sặc sụa, hớp nửa tô canh mới bớt.

“Gấp đi chết hả?”

“Trễ hẹn với nhỏ, nhỏ mà ngó lơ tôi thì chắc buồn chết luôn!”

“Vây nhện dối rồi phần nhanh.”

Dương giật lấy chén cơm với nửa, Phong vội vàng nhào tới cướp khỏi tay hắn.

“Đẹp chứ đâu có ngu? No bụng mới có sức chạy nhảy. Mà bỏ bữa với bạn hiền thì tới lượt bạn hiền buồn chết à?”

“...”

Cho tới tận giờ phút này, Dương vẫn không hiểu.

Nhưng hắn thêm khát nó.

Dương nghiêng răng, hít một hơi thật sâu để thả lỏng người.

Hai người kia ngồi dưới bóng cây đa già đằng xa, từng chút một, bằng những cử chỉ ân cần và nhẹ nhàng, họ đút cho nhau ăn, trong khi trên tay Dương là ổ bánh mì mua vội lúc xuống xe khi nãy.

Hắn ngẩng đầu lên và bật cười.

Hóa ra là cây si.

Hắn muốn nói, nhưng miệng lại chẳng thể thốt nên lời, trong lòng cảm thấy như có một đám lửa than âm ỉ cháy và phía trên là cái nồi đất nung chứa nước sôi sùng sục.

Nắng trưa oi ả rọi xuyên tán cây, nhuộm màu vàng óng, cái nóng nực nồng. Mồ hôi vã đầy trán Dương. Hắn muốn nhảy thẳng xuống con kênh xanh ngắt kia cho đỡ bức bối, dù mặt nước có in một vệt dài cảnh sắc như bắt ngang bầu trời và xẻ đi một lát cát kì diệu chẳng nữa. Hắn không cần nó đẹp, chỉ muốn nó làm mát cho mình. Nhưng cuối cùng Dương lại không làm vậy.

Dương cảm thấy mình thật bất lực thảm bại khi phải trở mắt nhìn hai người bạn họ mà không thể chen vào, cũng chẳng thể rút ra khỏi cái vòng suy nghĩ lẫn quẩn này. Cứ như hắn đang đứng trên hai con thuyền vậy, chỉ cần một chút sơ sẩy khi giữ thăng bằng, hắn liền rơi xuống nước. Dù có cố gắng bám vào chúng, vẫn sẽ bị tách rời rồi chìm vào lòng sông sâu thẳm.

Dung và Phong hoàn toàn không hay biết điều đó.

Họ đang đắm chìm trong sự ngọt ngào cùng êm đềm đến mức tưởng chừng thời gian còn quan trọng hơn sinh mạng.

Dung tranh thủ từng phút giây được ở bên Phong, cô chẳng muốn bỏ lỡ dù chỉ một khoảnh khắc nhỏ nhoi ngắn ngủi nhất. Không biết từ khi nào cô lại tham lam đến thế, cô luôn muốn Phong chỉ nắm mỗi bàn tay cô; cùng uống chung một chiếc ly hay ống hút; ăn chung một cái muỗng với cô.

Cô rất ghét khi nghĩ đến việc cậu nắm tay một người nào khác bất kể nam hay nữ. Cô muốn mỗi buổi trưa, mỗi buổi chiều, cả mỗi buổi tối được cậu ôm vào lòng để cô có thể cảm nhận được hơi ấm lan tỏa từ người Phong truyền sang mình và làn hương nhẹ nhẹ dịu mát như đóa lan trầm thắm sắc động sương muối sau đêm.

Nhưng rõ ràng cô không dám nói với cậu ấy những tâm tình đó.

Cô sợ Phong sẽ nghĩ mình là một đứa con gái ích kỉ, cô sợ cậu ấy thấy thật phiền phức khi phải giữ tư thế đến mệt mỏi chỉ để cô nằm thật thoải mái, cô càng sợ hơn những món mình ăn hay uống không hợp khẩu vị của cậu. Đến đổi, từ khi bắt đầu quen với Phong, cô luôn luôn thủ sẵn một hộp Lotte Xylitol trong người. Làm gì cô cũng chẳng biết. Hễ khi vu vơ hoặc căng thẳng, cô lại nhai kẹo.

Lê rằng, để tỉnh táo chẳng?

Mỗi lần Phong đi bên cạnh và nắm lấy tay cô, lúc đó đoạn đường họ rảo qua ôi sao thênh thang mà ngăn ngủi quá, làm lòng kẻ đi cứ hồi hải muốn bước nhanh rồi sững sờ chậm lê để trôi hết ưu phiền. Khi cậu bảo

muốn hôn cô, dù chỉ là vầng trán hay đôi má ửng hồng, cô vẫn thấy nhịp tim loạn xạ như ngàn mũi tên bay xuyên da thịt, mồ hôi cứ bịn rịn vã mà chẳng kiểm soát được bất kể trời nóng nực hoặc rét lạnh thế nào.

Cô sợ rất nhiều thứ dù ngoài mặt bình thản vô cùng. Cô càng sợ hơn cái ánh mắt chứa chan đầy nét cười mềm mỏng ấy vào một lúc nào đó sẽ dành cho ai khác mà chẳng phải mình. Cô đắn đo tới mức sợ một chữ mình nói ra bị lấp bắp cũng sẽ vô tình gây áp lực cho Phong. Vì thế, thà không nói, nếu nói phải thật mạch lạc rõ ràng, giọng phải đủ chân thành hơn, cứ chỉ không quá đà cũng không quá hời hợt.

Dung thấy mệt mỗi khi phải suy xét trước sau nhiều điều thế này, nhưng khoảnh khắc đối diện với Phong, mọi ưu buồn dường như tan biến hết, vì thế cô càng muốn giữ mãi cái cảm giác thanh bình dù mỏng manh ấy. Chỉ cần được ở bên cạnh cậu, quan tâm cậu, nhìn thấy cậu vui cười trêu ghẹo, cô tình nguyện làm tất cả. Nó cũng giống việc làm công ăn lương. Cuộc sống có cho có nhận, cái nhận về của cô đã quá hời.

Cô bật cười với chính những suy diễn ngổn ngang và chồng chéo đó.

Phong nhìn người con gái đang nằm trên chân mình, gò má áp ngang eo cậu cứ động đậy làm Phong cảm thấy vừa nhột nhột vừa thú vị, nhưng cậu muốn Dung làm thế, chốc chốc cọ xát vào người Phong và vuốt ve vỗ về.

Họ bắt hai vé sớm nhất để trở về quê của cô đầu đã qua kì nghỉ tết. Những giọt nước mắt đã khô khi cô bấu chặt tay cậu rồi thiếp ngủ trên chuyến xe đò ngọt ngào.

Bằng qua những đợt thốt nốt xum xuê xòe lá to bè bè nhìn xa na ná tàu chuối khô rách bươm sơ rập, bỏ lại phía sau từng con đường gồ ghề ổ gà và ven hai bên là gò đất đôn cao bọc quanh thảm lúa tươi óng mượt hắt ánh nắng lên tựa mảnh lụa hứng lấy biết bao cánh hoa sao nâu rơi trước gió. Cậu nhìn thấy nụ cười của Dung. Thật nhẹ nhàng - nó chợt thoáng chợt phai nhanh như những cột điện chạy lùi ngoài khung cửa kính khép hờ kể bên.

Từ khu phố chốn thị thành, dần đến vài cái chợ nằm ngay dưới chân cầu, và sau cùng chỉ lác đác những mái nhà tranh lụp xụp canh ruộng giữ đồng.

Ngó trên là núi, cúi xuống là cây.

Núi xanh thẫm và cao vợi vợi, mây che lưng chừng, sương mù giăng lên tựa mảnh khăn mỏng, khói đốt rạ nổi lên thành từng ụ to trắng xóa và ngan ngát mùi đất ẩm trộn với vị mồ hôi mà người nông dân đổ xuống qua bao ngày mưa nắng. Cây cối um tùm mọc xô bồ uốn éo tạo thành muôn hình vạn trạng, tầm vông cong cong, đợt dừa nghiêng ngã, hàng phi lao lại lắt phất giống chân mây rơi rớt nằm vung vãi trên đồi.

Cậu tưởng chừng như đã quên đi tất cả rồi.

Phong bật cười, vẻ hoài niệm.

- Anh sao thế?

- Không có gì.

Cậu lắc đầu, vịn vào mái tóc bông bênh màu hạt dẻ của Dung. Phong lấy chiếc khăn cô tự tay may tặng mình ra từ túi áo, lau nhẹ lên vầng trán lí tí mồ hôi của cô.

Mắt cô ướt át, hàng chân mày nhúm nhứ, đôi môi bẽn lẽn hỏi: - Em làm anh khó chịu à?

- Không, em nằm tiếp đi. Anh đang nhớ lại hồi bữa mình về đây.

Phong ngăn cô bật dậy, kéo lại vào lòng và nắm chặt bàn tay cô, dỗi tâm mắt về phía chân núi.

- Bình yên quá! - Cậu cảm thấy.

- Anh thấy chán à?

- Đã nói không phải mà?!

- Vậy thì qua núi Sập chơi nhé! Ở đây hai ngày rồi mà anh chưa lên đó. - Dung mỉm cười nhẹ nhàng, giọng nửa nài nỉ nửa muốn an ủi.

- Tại anh có em rồi. - Phong véo mũi cô. Hây hây, mịn màng, cảm giác da chạm da càng làm cậu muốn được đùa nghịch lâu hơn - Vừa không mất tiền mất sức lại được ăn nhiều.

Cái cách đùa cợt ấy làm Dung tưởng mình hết một đứa con nít. Thích thì thích thật nhưng cô lớn rồi. Dung muốn Phong yêu mình giống một người con gái trưởng thành biết lắng nghe thấu hiểu hơn là một cô bé mới lớn vô lo vô nghĩ.

Đột nhiên cô nghĩ thế, và bỗng dưng mặt nóng ran ran.

- Em sao thế?

Phong cực kì thích biểu cảm này của Dung. Cậu nghiêng qua nghiêng lại quan sát cô, điều đó làm Dung phải ngượng ngùng quay đi, cô vờ hờn dỗi.

- Tại nằm lâu nên nó đỏ thôi. Mình đi anh.

Phong cố ém nhẹm về lưỡng lự và lo toan của mình khi đó. Cậu để cô dẫn đi, nhưng lòng cứ thấp thỏm không yên. Phong đang cảm thấy bất an về một thứ gì đó... hoặc một chuyện gì đó sắp sửa xảy ra. Nhưng Dung không hề hay biết, cô cứ nghĩ Phong thiếu đi sự thoải mái khi về quê cô, với tư cách ‘chủ nhà’, cô nên làm một cái gì đó.

Chẳng bao lâu họ đã đứng cách một đoạn dưới chân núi, con đường ngoằn ngoèo chẳng chịt ngã rẽ cùng biết bao bậc thang dài ngắn khác nhau, đá lởm chởm còn cây cối mọc hoang dại ngổn ngổ, trái ngược hoàn toàn với mấy chiếc xích đu và tàu lượn nằm sát bên cái hồ nhân tạo xanh màu rêu phủ, cá đớp nước lồm bồm, gió đẩy sóng xô bờ hỗn loạn làm mặt nước dao động không ngừng nghỉ. Bên hông dựng đầy các mái đình sơn đỏ, ngói nung cong vút chọc thẳng trời xanh, cây cối um tùm dịu mát che bóng rợp lối phía sau dãy rào sơn xanh bọc quanh khu du lịch.

Dung không dắt cậu qua cổng vòm to cao úp sấp hình chiếc bánh quy bẻ nửa trước mặt. Cậu thấy khó hiểu, bèn hỏi: - Sao hông vô trông?

- Tiền vé ngốn hai trăm ngàn mỗi đứa, đi với em thì chả tốn đồng nào.

- Em dẫn anh leo thật hả? - Phong trợn mắt, ngón tay chỉ lên tít đỉnh núi cao tít mù, trầm trồ hỏi, chưa chi mồ hôi đã rịn lạnh ột.

Dung đáp chắc nịch: - Chứ chả nhẽ giỡn?

- Đáp ‘vịt’ kia, đu quay kia sao không vào chơi mà leo cho cực khổ tắm thân?

- Em có biết bơi đâu? - Dung trề môi nhìn mấy con ‘vịt’ neo sát bờ hồ, vừa bắn bụi vừa cũ kĩ rồi lắc đầu, cô bảo - Tụi mình còn nhỏ lắm hay sao mà đòi chơi đu quay với tàu lượn?

- ...

- Rồi anh theo em hông?

- Theo thì theo...

Giọng Phong ỉu xìu, mặt chảy xệ ra, đầu cúi xuống, lưng còng y chang con tôm luộc. Dung phát bực, bèn cốc lên trán cậu một cái rồi ngúng nguẩy đi sâu vào hẻm nhỏ cạnh sở ủy ban nhân dân nằm lệch bên phải bãi đỗ xe du lịch. Cô cởi đôi giày cao gót, bần chân trần đạp lên đất mềm thẳng bước.

Cô biết lối mòn dẫn ra sau sườn núi. Hai bên là những ngôi nhà lá san sát nhau, có cả nhà vách tôn, vách tường dất vôi xen kẽ những bụi xả hay gốc mít to sù sì, trái chín đu dính cây, hương thơm ngào ngạt ngọt lịm phả trong không khí khi thoảng khi tan làm người người cảm thấy thêm thuồng muốn với tay bẻ xuống và bổ lấy mùi ăn ngay.

Lối vào ban đầu rất hẹp, chỉ đủ người đi chứ xe trung chuyển chẳng thể chui vừa, dần to hơn, rộng hẳn, nó chế thành một ngã ba ở nơi có cây me cao to nhất. Dung nhảy căng lên và chụp lấy một cành xum xuê, giật thật mạnh xuống, những chiếc lá rơi lả chã như cơn mưa xuân dịu dàng đầm thấm. Phong ngơ ngác nhìn cảnh tượng mộc mạc nhưng đầy mơ mộng ấy, mãi cho đến khi cô huơ tay trước mặt, cậu mới bừng tỉnh.

- Em làm thế không sợ người ta quở à?

- Em bẻ me dốt ăn thôi mà, chả ai cấm đâu.

Dung xòe tay ra, đưa cho cậu một chùm me nâu sẫm, vỏ nứt nẻ, dộp thấy cả hạt bên trong. Cô không ngần ngại vệ sạch rồi ăn y hệt cách mút kẹo của con nít xong nhả hột vào tay, ném nó văng tứ tán.

- Anh bó tay rồi...!

Ngỡ rằng người cố ý thơ mộng tạo cảnh sinh tình, ngờ đâu người lo cho cái bụng và sợ cái miệng nó buồn.

8. Chương 8

Dung chậm chạp mở mắt, mọi thứ lơ mờ rồi rõ dần, nắng lọt từ khe cửa hắt vào mặt cô dịu nhẹ và ấm áp như bàn tay Phong mỗi khi vuốt ve trên đầu mình. Cô bật cười vì sự so sánh vô thức đó, lười nhác nhồm đậy nhưng bỗng dừng đầu trái đầu đĩnh, cô tái mặt, nhăn nhó nhìn bớt bầm tím sẫm ở chỗ đó và còn nhiều vết trầy xước đang đông vảy. Chúng làm Dung khó chịu, liền bước vào nhà tắm để rửa soạn chỉnh trang. Lúc trở ra, cô đã thấy Phong đứng vắt chéo chân, lưng dựa vào khung cửa trước phòng mình, đột nhiên cô có cảm giác thật thú vị, không nhịn được bèn bật thành tiếng khúc khích.

- Anh bận tà-lơn mà đứng ưỡn ẹo kiểu đó thì cái tổ kiến trong góc kẹt nó kéo bầy chui vô quần cho anh múa ba lê kiểu Thái.

Phong nhảy cẫng lên, né xa khe hở chỗ bản lề gỗ, cuống cuống dè chừng ngó nghiêng khắp mình mẩy. Cậu tưởng Dung nói thật, cô càng cười to hơn.

- Em thay đồ lẹ đi, mình còn đi chơi nữa. - Phong nhăn nhó, cậu khi mũi bỏ lại một câu rồi hậm hực dậm chân rời khỏi.

- Nhưng em uể oải quá!

- Hôm qua em nhậu say bí tỉ tù tì, than thiếc gì?!

- Em... nhậu hả? - Dung nhúu mày hỏi.

- Ủ, chắc tại em chưa hết xỉn thôi.

Cô nhớ đến đoạn cùng cậu leo xuống chân núi liền cảm thấy đầu đau nhức ong ong.

Có lẽ cô say thật.

Dung cười khổ cho qua, vô tình lướt mắt ngang cửa sổ. Nghĩ ngợi một lúc, cô tìm cái vá đồng to trong bếp rồi mang cả nồi nhôm ra sau vườn. Ở đó chất đầy những lu với lu, bốn thùng phi to sét rỉ sẵn sùi chần ngang dãy lu chứa mắm và dầy lu đựng nước mưa.

Dung dỡ bừa một nắp, mùi mắm tỏa lên khiến cô nhăn mặt nhúu mày. Rồi một chút gió đánh tan ụm khí ủ lâu ngày vừa thoát ra đó, để lại dư vị nhẹ và dễ chịu hơn. Cô mỉm cười, múc vài vá mắm cá linh đổ vào nồi nhôm. Chúng không làm Dung cảm thấy khó chịu hay ớn át, cô quen lâu rồi cái làn hơi mộc mạc tuy chẳng thiếu phần hôi hám này, nhưng thử nấu lên xem, ai lại chịu ngừng đũa khi bụng chưa căng tròn?

Ba cô thích món này lắm.

Mẹ cô cũng vậy.

Cô lắc đầu xua bớt sự bực bội trong lòng. Phong chưa thử món này bao giờ cả. Có lần dạo quây thực phẩm trong siêu thị, cậu nhìn thấy bịch mắm cá sặc nhờn nhớt nâu đen, vừa chạm vào tay đã ươm mùi rình ruột, Phong suýt nhảy dựng, chùi chà mãi như con khỉ ngứa rận khiến cô vừa mắc cười vừa xấu hổ.

Cô quyết chuyển này cho cậu ăn mắm đến ghiền mới ngưng. Người ta bảo: “Uốn cây từ thuở còn non, dạy chồng từ thuở lon ton mới về.” Dung chột rùng vai rồi khúc khích một mình, bên lên mím chặt môi cố ngưng niềm vui thích lố trớn này. Chao ôi sao ngọt ngào quá thể.

Dung không biết đôi má mình đã ửng hồng mà chẳng cần dặm chút phấn son.

Cô để nồi trên bàn bếp, ngó thấy ba mình đang ngồi trên bộ ngựa cạnh rặng ốt hiểm đỏ au, bèn gọi vọng ra: - Ba ơi, tí con về con nấu lẩu mắm nhe, còn lỡ trễ quá thì ba đun sôi xong lọc xương chắt cốt mắm giùm con.

Rồi Dung mới vào phòng tắm thêm lần nữa. Cô chọn quần áo kín đáo hơn mọi ngày để che đi mấy bớt bầm, lúc bước ra cổng đã thấy Phong bảnh bao ngồi trên chiếc xe máy chờ mình.

Cô vui vẻ tiến đến hỏi: - Hồng chạy xe đạp nữa à?

- Ba em cho anh mượn con 'chiến mã' chở em đi chơi đó? - Phong nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi trề mồm - Lâu đã man. Bộ em tắm luôn phân bày vệt sau nhà hả?

- Kệ em, vậy chứ anh sức dầu thơm làm gì? - Dung liếc xéo - Con trai gì mà còn điệu hơn cả em.

- Anh xin dừng cuộc chơi...

Phong gơ tay đầu hàng, mép môi kéo thành lần ngang. Cậu mà còn cãi thì chắc tới trưa... vẫn thua.

Dung đắc chí cười khì. Cô lắc đầu, kéo quai túi xách lên cao, ngồi xuống yên xe. Phong sao gian xảo quá, mắng áo sơ mi trắng không chịu cái cúc đầu mà để phập phồng theo cơn gió giao mùa làm cô cảm thấy xao xuyến. Tấm lưng rộng lớn của Phong vẫn luôn che chở cô kể từ khi họ mới bắt đầu quen nhau, cứ như thể chỉ cần với tay một chút đã có thể chạm lấy cậu và tựa vào chẳng khác chiếc gối bông mềm mại. Không chần chừ, cô luồn tay ôm lấy cậu, nếp áo đã khế sát người và hơi ấm từng chút một tỏa ra quyện cùng hương hoa dịu dịu giống mấy nhánh lan trầm bám trên ngách cây Lâm Vồ sau nhà.

Cô từng nghĩ, có lẽ vì thứ mùi thơm này nên bản thân mới dễ dãi với cậu như thế. Nó gần gũi như những thứ mà cô đã để lại phía sau khi bước chân vào trường đại học, cảm giác nhớ nhung da diết của những kẻ xa quê tìm thấy chút dư vị ấy đã khiến cô mỉm lòng.

Một nụ cười nhẹ nhàng điểm xuyến trên đôi môi thiếu nữ, cong tựa cánh thuyền, mặt nhẹ nhàng áp lên vai cậu.

Họ dừng xe trên con hẻm chông chênh đá sạn, lác đác đám cỏ dại mọc ven bờ ruộng không quá úa vàng xơ xác, dần dà sỏi đất được thế bởi đường nhựa đen cán dẹt. Đến khi nắng đỏ vàng và chín mộng hơn, cái nóng len lõi vượt qua cả lớp áo, cậu dừng xe tại cổng khu du lịch Cẩm Sơn. Mái vòm uốn lượn đầy hoa, người đứng ngược xuôi, khách dạo vô thức.

Cô bước xuống, đứng trước một gốc điệp vàng nở từng chùm lác lẻo đầy cành mà chờ cậu, sau khi gửi xe và mua vé xong, họ đi vào.

Những bậc thang uốn éo trơn rêu ngày nào giờ được thay dần bởi con đường bằng phẳng rộng lớn trải thẳng lên sườn núi. Vẫn là mấy sạp khô mắm quanh năm, vài gánh bánh trái, từng chiếc thùng đội đầu ngập tiếng hát rao rong ruổi, một lại dừng chân phe phẩy nón lá sần rách nhem điểm bao giọt mồ hôi.

Cô bước đi song song với Phong, nắm chặt chiếc túi xách và cứ chốc chốc cứ lén liếc nhìn cậu, khuôn mặt Phong hôm nay hơi khác, nó mơ hồ hơn lúc cậu suy nghĩ nhiều. Tưởng chừng chỉ cần chút sơ sẩy cũng sẽ khiến Phong rời xa cô vậy.

Dung chợt thấy lòng trống trải băng khuâng, cô muốn được Phong kéo sát vào lòng, thềm được gục đầu lên vai cậu và bước đi, càng nhớ nhung hơn cái cảm giác nửa thích thú nửa ngượng ngùng khi Phong đặt mũi lên tham lam hít lấy hương thơm trên mái tóc cô.

Dần dà, suy nghĩ của cô chệch sang hướng khác, cô khó chịu khi cậu không quan tâm mình mà cứ tiếp tục rảo những bước chân chậm rãi đó, như thể cô chỉ là một nhân vật phụ trong chuyến đi này vậy, nó làm Dung bồn chồn đến nỗi đôi chân cứ muốn vội vàng nhấc nhút hơn hoặc đạp đổ một thứ gì đó.

Cô chẳng nỡ đạp Phong.

Lỡ cậu té trật chân thì sao?

Cái suy nghĩ nhấp nhủ đó càng khiến cô bức bối hơn. Họ đã bước qua cả dãy bằng lăng tím biếc, cổng vào khu sinh thái Lâm Viên gần ngay trước mặt nhưng chẳng ai mở miệng nói lấy một câu.

- Chuối cuồn đó ai tặng anh thế? - Bức bối quá, cô đành ém nhem sự khó chịu rồi nghiêng người nhìn thứ cậu đang đeo với vẻ khá tò mò.

- Em nghĩ anh đẹp trai thế này thì khả năng gì sẽ xảy ra?

- ...?

- Anh đùa thôi, ba em cho anh đó!

Phong bật cười hì hì, cậu thấy thật thỏa mãn khi ngắm nhìn vẻ mặt tức tối đỏ lựng của cô. Dung đang ghen, điều này làm Phong hạnh phúc. Cậu sẽ chẳng hề biết hạnh phúc là gì nếu không quen biết Dung, rõ ràng là thế.

Chỉ cần vài cử chỉ quan tâm hay nghĩ về nhau một chút thôi, họ vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, ngỡ rằng người mình yêu thương hiện diện đâu đó rất gần, rất thật.

Hóa ra trong tình yêu, con người dù lý trí đến mấy cũng có thể trở nên khờ khạo và ích kỷ vô cùng.

Dung lắc đầu và tự cười chính mình.

Điều này khiến Phong khó hiểu, bèn hỏi thử bằng giọng điệu trêu đùa: - Em làm gì mà cười gian thế? Tính hại đời trai của anh trước để khỏi ai giành giật nữa à?

- Anh có biết chỗ nào bán cây nêu không? - Dung hỏi bằng vẻ sốt sắng lắm.

- Chi vậy?

- Em khêu anh xuống khỏi tầng mây kéo trời mưa sét giật cho khét lẹt người.

Đến lượt cô chọc ghẹo cậu, họ rượt đuổi nhau trên cây cầu bắt ngang hồ nước xanh thắm màu rêu, cá đớp bong bóng lạch đạch và bèo dạt miên man cho đến khi thấm mệt.

Phong chạy đi mua thức ăn, Dung ngồi lại dưới tán cây bồ đề tưởng chừng sắp đổ rạp xuống đất để ôm lấy những chiếc lá úa vàng và chồi non mới mọc.

Dung cười khổ, cô nhìn Phong chạy hốt ha hốt hã như sợ chậm trễ một chút cũng khiến cô mất tích không bằng?

Dung thấy giận.

Cậu nghĩ cô là con nít chắc?

Hay chẳng nhẽ lại chẳng đủ lòng tin đối với cô?

Quá nhiều điều để suy diễn, nó làm cô nóng nảy hơn bình thường, động tác kéo khóa túi xách rõ ràng khá bức dọc thô bạo.

Cô lấy khăn giấy chườm lên trán cậu, tỉ mỉ lau hết những giọt mồ hôi lấm tấm chảy dài xuống cả cổ và lưng áo.

Cô cầu nhàu:- Anh cũng rãnh ha? Ngồi đây ăn làm gì trong khi quán xá đầy ngoài kia?

- Nếu ăn quán thì còn gì là không khí dã ngoại nữa? - Phong đáp chắc nịch.

- Vậy mua cơm hộp ngồi đây ăn thì chắc cũng có KHÔNG KHÍ lắm hả anh?

- ...

- Lần sau bảo em làm vài món trước cho rồi đem theo nhé!

Cô thấy được vẻ ngại ngùng xấu hổ của Phong liền không tự chủ mà lắc đầu, dịu dàng hơn khi chạm tay vào mặt cậu, cời sơ mi của Phong ra giữ cho ráo một chút rồi xếp lại để sang bên. Chiếc áo thun màu đỏ đô thấm mồ hôi đậm cả tấm lưng, trước ngực vẫn vẹn thành những mảng loang lổ càng khiến người nhìn phải nặng lòng thêm.

- Ủ, anh nhớ rồi.

Phong hí hửng chườm mặt tới ý muốn cô tiếp tục vuốt ve mặt mình, nhưng lời nói mới này của cô lại làm da dẻ cậu tái nhợt chút đỉnh. Cậu giật mình, lòng xao động nao nao.

- Tránh sang bên. Người anh hôi như cú! - Dung vờ đẩy cậu nói ra một chút, mặt phụng phịu.

- Hôi mà không lông, giống đàn ông phụ nữ mới thích! - Phong nhướn nhướn cặp chân mày kênh kiệu liên tục, vẻ đắc ý lắm.

Dung bèn lắc đầu chịu thua.

Cô thở dài, chậm rãi từ tốn mà buông lời nỉ non: - Đừng tự gánh vác mọi thứ chỉ để em thoải mái. Nếu buồn cứ nói, em sẽ pha trà. Nếu anh mệt, hãy để em chăm sóc hoặc làm thay. Nếu anh cứ ôm khư khư hết thế, em có cảm giác như mình là con rối và anh chẳng cần em.

- ...

Dung thấy phản ứng ngạc nhiên tới hở môi của cậu, liền ngỡ rằng mình hơi quá đà, bèn giải thích thêm: - Ý em là anh không cần sự giúp đỡ của em trong mọi việc, hoặc vốn vẹn một việc nào đó thôi... em cũng không biết nói sao cho anh hiểu nữa, chỉ là em muốn cùng anh san sẻ tất cả, muốn cùng anh nấu cơm, muốn cùng anh đạp xe chạy băng băng qua đường hay nổi cơn vượt đèn đỏ đua tốc độ. Em cứ sợ anh gánh vác hết, em sẽ là gánh nặng của đời anh mất thôi.

- Khùng vừa vừa chừa người khác khùng nữa!

Cậu lấy tay vò đầu cô, tóc rối bù khiến Dung vội né qua chỗ khác mà hậm hực, cậu bật cười thành tiếng.

- Hồi trước mới quen anh trông em y chang bà cụ non, còn bày đặt thử thách này nọ, giờ nhìn em đi? - Phong ghĩa cô từ trên xuống dưới một lượt - Nhà văn nào nhập em thế?

- Chắc là Xuân Quỳnh.

- Đó là nhà thơ.

- ...

Dung đờ người mất mấy giây, thẹn quá nhưng hóa giận sẽ chỉ càng làm mình bẽ mặt hơn.

Nhờ Phong lại tiếp tục xem cô là con nít thì sao?

Hay lỡ cậu không thích biểu hiện này của cô thay vì vẻ thờ ơ lúc trước?

Thật nhiều thứ cô phải dè chừng.

Cô bắt lực, đành lảng sang chuyện khác. Dung nhìn qua bên kia hồ, mấy cây me cứ rơi lá lã chã để gió thổi thành từng vòng cuộn như vôi ròn rơi xuống mặt nước. Cô bèn chặc lưỡi nhờ Phong: - Tí anh lại đăng đó bẻ giúp em vài trái nhé!

- Có thật em là con nhỏ mặt lạnh như tiền dù bị đánh bầm mình cũng chẳng khóc mà anh quen hồi xưa không thế?

- Em cũng hông biết nữa. - Cô lém lỉnh cấn cấn cánh môi - Có lẽ... do thời gian ở bên cạnh anh...?!

- ...

- Em chỉ biết mình cảm thấy cuộc đời thật tẻ nhạt từ cái kì nghỉ hè năm cuối cấp ba, dường như em mất đi một thứ gì đó rất quan trọng mà bản thân lại chẳng thể nhớ ra nó là gì. Em cứ muốn phát điên lên nhưng dần dà, cảm xúc của em về nó phai nhạt đi mỗi khi nghe tiếng nhạc công cổ mà ba hay mở nghe từ lúc em đậu đại học. Em chả rõ nữa, miễn ba bảo nó tốt là được rồi.

- Ba em cho em nghe nhạc công chiêng ở Ba Vì? - Phong gạ hỏi, giọng ả ả chút sững sốt.

- Ủ anh. - Dung áp mặt vào ngực Phong - Có khi là của Tây Nguyên.

Dung quan sát vẻ mặt nửa ngờ nghệch nửa suy tư nghĩ ngợi của Phong, cô đành giải thích cho cận kề tận tường:

- Quê em tận trên Ba Vì, hồi má em còn sống, giận ba em mà chạy xuống tuốt chỗ này nuôi con. Rồi một ngày nọ, ba em tìm ra má, má lại lôi em lên Tây Nguyên ở nhờ nhà bà con. Ba em lại tìm hai má con em mà xin xỏ.

- Rồi sau đó...? - Phong vô thức hỏi, cậu bị cuốn theo lời kể của Dung, hồn mắt hút vào trong đôi mắt đen lóng lánh dao động kia mất rồi.

- Má em mất, ba ở đây theo nghề thầy mo của ông cố ngoại mà nuôi em khôn lớn. - Cô lắc đầu bâng quơ, nhìn Phong nồng nàn ý cười- Anh biết đó, dù có giận hờn nhau cỡ nào chẳng nữa, khi còn yêu là còn tha thứ mà. Coi vậy mà em lặn lội muốn giáp vòng từ bắc xuống nam đó.

- Em không thấy lạ à?

- Lạ chỗ nào? - Dung khó hiểu, hỏi ngược cậu.

- Nhiều bài nhạc kia, sao em lại thích nghe nhạc dân tộc thế?

- Nó cũng hay mà?! - Cô vầu môi, hây hây cánh mũi - với lại em là Mường chính hiệu, nên hồi nhỏ nghe riết quen rồi.

- Cũng tốt, tâm tịnh sẽ bớt đi cái hỉ-nộ-ái-ố quá đà.

- Anh bị nhiễm luôn rồi hả? - Dung bật cười khi cậu bình phẩm về điều đó.

- Ừ. Chắc vậy.

Phong đáp lại cô với làn hơi trút ra dài và nặng hơn nhịp thở bình thường, cậu dõi tầm mắt lên khung trời xanh thẳm xen kẽ mây trắng bông bành. Nắng vàng hắt xuống hồ khiến những đợt sóng lăn tăn lại càng lung linh hơn.

- Anh này?

Phong nhướn mày đáp lại câu hỏi bất thành linh của cô.

- Hôm qua hai đứa mình nhậu, ai xin trước?

- Là em. - Phong nói gồng lộn.

- Vậy ai đem em vô phòng?

- Anh chứ ai?

- Anh có giở trò gì hông?

- Gì? - Phong nhúu mày hỏi ngược.

Dung chớp chớp mắt ngây thơ: - Người em trầy trụa như mới đi đánh trận về ý!

- ... - Mặt Phong giống hệt con tắc kè cứ đổi màu liên tục.

Dung ban đầu chỉ nghĩ gì nói đó, nhưng một lúc sau lại thấy thích thú với hướng suy diễn mà có lẽ cả Phong và cô đang nghĩ tới. Nhịn không được bao lâu, cô đành để giọng cười khúc khích thoát ra khỏi miệng cho bớt ngẹn hơi.

- Em đùa tí, anh làm gì mà căng ghê thế?

- Sáng giờ anh thấy em chột quớt lắm rồi đó!

- Chắc tại nhậu xỉn, men rượu chưa tan hết trong người đó mà, thông cảm cho em tí xíu hén. - Cô nũng nịu lắc lư tay Phong. Cậu nhùng nhào hệt cọng bún thiêu.

- Thôi ăn cơm, nguội hết bây giờ.

Có đôi khi Dung lại chẳng làm chủ được lí trí của mình nữa rồi, nhất là khi đối diện với thứ mình trân trọng. Rõ ràng cô chẳng muốn làm người lớn chút nào nữa, vì trưởng thành thì suy nghĩ cũng phải chín chắn hơn, dè dặt trước ngó sau đủ điều.

Nếu là trẻ con, cô có thể nũng nịu với Phong, có thể giả vờ vu vơ hay pha trò chọc phá.

Nhưng điều đó lại trái ngược với ý nghĩ của Dung, “muốn” và “nghĩ” lại là hai phạm trù tưởng chừng tương đồng nhưng thật sự quá khác xa nhau. Vì là trẻ con nên thứ nhận được sẽ là sự quan tâm chăm sóc, vô tình đến một lúc nào đó lại trở thành gánh nặng cho Phong. Còn nếu yêu theo kiểu người lớn, cô lại thêm thường cái cảm giác được chiều chuộng nâng niu như bậc cha mẹ ôm ấp đứa con mới chào đời, càng phải suy nghĩ nhiều hơn để không tạo cho cậu cảm giác bị gò bó hay chán chường.

Cô sắp phát điên rồi. Việc cân bằng giữa “muốn” và “nghĩ” làm cô vừa bức bối lại mệt mỏi, nhưng cũng chẳng kém phần nhớ nhung cùng khát khao. Đôi lần cô cứ muốn làm điều gì đó thật ngốc nghếch để Phong mắng mỗ hay thở dài bất lực rồi hôn lên tóc cô.

Có điều, lỡ làm gì quá lỗ, cậu sẽ giận thì sao?

Cô lưỡng lự, cuối cùng lại thôi.

Nắng tiếp tục đổ vàng hơn như đường thốt nốt nấu kẹo trong nồi nhôm, lá cứ rơi và gió cứ thổi, cá đớp hơi và sóng lẫn lẫn gợn, cảnh vật quá đổi êm đềm đến mơ hồ ảo diệu. Dung tựa đầu vào vai Phong, chậm chậm nhắm mắt dưới bóng cây bồ đề mát rượi.

Cô chẳng hề nhìn thấy ánh mắt Phong đau đáu hướng về mình. Dung không biết được lúc đó Phong đã cảm thấy hạnh phúc lẫn khổ sở biết nhường nào.

Đâu rõ cậu đang vui hay buồn vì nước mắt lăn dài trên má đã bị gió thổi làm vơi đi vài phần, nụ cười mềm mại dưới nắng chỉ mỏng manh chứ chẳng thể tỏa sáng như mọi ngày.

Phong vuốt ve mái tóc đang bị gió thổi rối nhẹ của người mình yêu thương, chẳng thể nào cũng chẳng vào nếp được được, hết côi lòng cậu, chúng rối rắm tựa tơ vò, đôi chỗ nát nhè, vài khúc đứt đoạn. Cậu đã đan nên hình một chiếc khăn len rồi, nhưng cuối cùng vẫn chẳng đủ sức để hoàn thành nó. Suy nghĩ đơn giản sẽ giết chết con người một cách đầy bất ngờ và thấp thỏm. Cậu đã không tin vào nó - những lời khuyên răn của Dương.

Nhưng biết sao được, cậu lỡ yêu rồi. Trái tim có còn vâng theo lí trí nữa đâu?

Phong khẽ khàng lắc đầu, nhận nhậ nở nụ cười chua xót.

Khuôn viên nơi ấy lác đác người đi nhưng chỉ nhìn thấy cô gái đang ôm nhánh lan trầm nằm ngủ thật nhẹ nhàng thoải mái giữa trời trưa thênh thang nắng gió.

9. Chương 9

Duyên ngồi trong giảng đường mà ánh mắt cứ mơ màng dõi ra cửa sổ, mây trắng phều phôi bành bồng và vài con chim nhảy nhót vội bay. Duyên thấy nhớ cô bạn cùng phòng của mình.

Hai người họ bỏ đi thế này thật chẳng có chút tình nghĩa gì.

Duyên đã lo lắng biết nhường nào, vậy mà họ chỉ xin giấy bảo lưu rồi lẳng lặng vọt về quê, còn mấy tháng ngắn ngủi là đã kết thúc học kì mà Dung cứ bất chấp không nghe khuyên.

Duyên đành thở dài bất lực, cô lắc đầu, tay vỗ vỗ lên trán cho bớt sầu não. Trời này đã tiết tháng ba nên hanh khô hơn hẳn, Duyên nhớ man mác mùa lúa chín trái vụ cũng cấp kè thì phải, cô bỗng muốn được đứng giữa một cánh đồng bông trở đồng đồng óng ả rồi dang rộng hai tay ve vuốt mơn man những ngọn ngả nghiêng đó.

Duyên thấy lòng nhẹ hẫng, lẽ đâu mà bình yên quá, tưởng rằng chỉ là mong ước bất chợt thôi, sao lòng bàn tay cô lại nhột nhột thế này? Có phải thật đâu.

Duyên chợt bừng tỉnh, cô quay ngược ra sau.

Gã cười cười gian xảo, gã bứt cọng cỏ gà từ đâu ra chẳng biết mà gáy gém cho cô khó chịu. Cô dẹp ngay cái ý định ban đầu, giờ Duyên chỉ muốn đắm vào mặt gã mấy phút cho đỡ tức.

Rồi trở trêu thay, cô bị thầy gọi tên, có biết cái khi gì đâu mà trả lời câu hỏi. Mặt Duyên méo xệch, mọi người cứ hướng ánh mắt khó hiểu với chọc ghẹo về phía cô, chỉ dành trách mình lơ đãng quá thôi.

Duyên ngập ngừng, đầu cúi thấp mà phân trần: - Thưa thầy... dạ...

- Bạn Duyên tính nói thầy giảng chả hiểu con khi khô gì, đọc ào ào như tua băng chạy đĩa thì ai mà theo kịp?

Gã giải vây giùm cô, chân gác lên trên bàn, mặt khinh khỉnh nhìn thầy đầy vẻ thách thức. Gã quậy như quỷ sứ, nhưng có cần lấy cái danh quỷ sứ đó mà giúp cô không, sao Duyên thấy khó chịu quá. Duyên lo cho con điểm chuyên cần phê trong học bạ của gã kia, quan trọng hơn, điểm của Duyên mà bị kéo xuống chung với gã, cô nhất định đem hình gã treo lên tủ thờ để sớm tối thấp nhang.

- Có ai không hiểu à? - Thầy đứng trên bục giảng, quắc mắt dọi một lượt, tay chỉnh kính, đẩy gọng lên cao. Cả bọn nuốt nước bọt mà lại lén lút cười hả hê.

- Ai dám trả lời phật ý thầy, trong trường giáo viên là TRỜI mà? - Gã vươn vai, ngáp dài tự nhiên hết sức tưởng tượng.

Thầy giận dữ quát: - Em dọn hết mọi thứ của em rồi đi ra ngoài cho thầy.

- Dạ vâng ạ! - Gã liền bật dậy như lò xo, hớn hỏ đáp thay thoăn thoắt thu gom cuốn tập với mấy cây viết đủ màu vào bị quai.

Duyên thở dài thườn thượt, cô nhắm mắt thầm than trách cái số phận hẩm hiu của mình sao lại quen với tên công tử trời ơi này.

Nhưng Duyên á khẩu rồi, gã giữ trên môi nụ cười phóng khoáng quen thuộc làm cô xao xuyến bồi hồi, cả người lâng lâng.

Gã bế cô lên, đem 'mọi thứ' ra khỏi giảng đường.

Hóa ra, 'mọi thứ' của gã chỉ là cô thôi sao?

Duyên mím môi bên lên, cô biết má mình lại ửng đỏ nữa rồi, vì gã đang nheo nheo mắt ngắm nhìn.

_____oOo_____

Vắt ráo chiếc khăn ướt xong xuôi, Phong tỉ mỉ lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Dung, ánh mắt cậu chứa đầy xót xa, lặng lẽ nhìn khuôn mặt cô cứ trắng bệch, đôi chân mày nhíu nhúm khổ sở kia càng làm cậu đắng lòng xót dạ.

Nếu đủ mạnh mẽ hơn, cậu đã không để Dung gặp lại họ.

Cậu căm ghét mấy kẻ đó.

Họ dám đánh cô, khơi gợi lại cái nỗi đau thấu tận tim gan xương tủy mà cô đã cố gắng chôn vùi. Họ nhấn tâm chà đạp giày vò cô.

Dung không có lỗi gì cả. Hoàn toàn không.

Nhưng họ chẳng tin điều đó.

Bà ta già nua, nước mắt đầy ắp oán hờn giận dữ chảy xù xòa trên hốc mắt, bàn tay già nua nắm lấy mái tóc bông bênh cậu yêu thương thật thô bạo. Đánh đập, chửi bới, nguyên rủa, day nghiền,... Họ đổ tất cả tội ác cho cô, họ trút những sai lầm mà chính họ chưa từng dám thừa nhận lên cô. Người đứng khác gì bèo nước gặp nhau, cố sao lại buông lời xỉ vả cay nghiệt đến nao nao lòng.

Họ biết được bao nhiêu?

Họ có nhìn thấy những giọt nước mắt mà cô phải lấy tay quạt đến sưng húp mặt vẫn chưa sạch hết, họ có chứng kiến cảnh người con gái bé nhỏ bám chặt lấy những nhánh dây leo chông chênh ngoài vách đá để cố sức níu giữ thứ mình yêu thương đâu.

Điều đó quá tàn nhẫn.

Phong siết tay, nước rịn lần từ khăn quện cùng sự mệt mỏi của cả hai. Cậu nhìn ra phía cửa sổ, gió vẫn cứ mơn trớn thổi từng làn hơi nồng mùi đất ẩm sau cơn mưa và đồng cỏ xanh mướt ngoài kia đã tả tơi vài phần.

Phong thấy lòng mình rối bời hết đám rạ ứt sau nhà.

Cậu giật mình khi nghe tiếng kêu kéo kẹt từ khung cửa gỗ. Là ba của Dung. Ông ra dấu bảo cậu ra sảnh, cậu chần chừ bỏ chiếc khăn vào trong chậu nước, nhìn cô sâu thêm một chút rồi mới rời đi.

Qua khỏi bậc cửa phòng là hành lang nhỏ bằng ván gỗ mục rìa, đinh tán ốp khít lại với nhau khiến vóc người cao to đứng trên đó luôn cảm thấy chông chênh thấp thỏm, chẳng biết khi nào chúng sẽ gãy đôi và khiến cậu trượt chân rơi xuống đất. Kế đến là khoảng sân rộng hướng thẳng tới cổng nhà và bàn thờ cha trời mẹ đất nằm chéch sang phải dãy hành lang một chút.

Cậu rẽ sang nhà chính, phòng khách được tô điểm bởi hai cột gỗ lim sơn đỏ bóng bẩy, hương trầm thoang thoảng lẫn mùi nhang vòng nhả khói nghi ngút trên bàn thờ gia phả khiến cho tâm trí cậu lại càng mụ mị hơn.

Ông đang vãi lạy các bức ảnh thờ cùng tượng Phật bà Quan Âm đồ bình cam lộ được điêu khắc tinh xảo sống động, chốc chốc gõ nhẹ cái dùi nhỏ quần vãi nhưng vào chiếc chiêng tròn mang ánh đồng cũ kĩ, khung vành đầy những vết nứt chẳng chịt hết rễ tre cắm sâu trong đất cùng mấy họa tiết hình chim lạc cổ xưa. Âm vang nửa thanh nửa trầm chậm rãi đánh động khoảng không gian mơ mơ hồ hồ, vài tia lân quang óng ánh tỏa trần chói lòa trên đôi câu đối điểm nét mực vàng.

Cậu cảm thấy chóng mặt, đầu ong ong vằng vắt quay cuồng, tưởng chừng sắp ngất lịm thì ông vùi vào tay Phong một chuỗi cuồn kết màu nâu, trên từng hột khắc mấy con chữ và kí tự tượng hình.

Ông đọc vài câu tiếng Mường rồi liếm ngón tay cái phết lên trán cậu.

Phong cảm thấy thoải mái hơn và bắt đầu tỉnh táo dần.

Sau khi thấp nhang cho hai bức họa dầu Tản Viên Sơn Thánh cùng bà Ma Thị Cao Sơn được lộng trong khung kính trang trọng, ông chấp tay vái lạy, miệng lẩm bẩm rước bùa xong liền phủ lên bàn thờ tấm vải nhung đỏ, che đầy cẩn thận để cản mắt thần linh rồi mới chậm rãi ngồi xuống ghế. Phong đứng nép sau bộ ngựa đặt cạnh lối ra, cứ lấp ló không dám bước vào.

Ông chậm rãi bảo: - Cậu vô đây...

Chần chừ vài giây, Phong mới khéps nép đi qua ngạch cửa. Cậu thấy sợ hãi khi đối diện với ông. Ông chỉ lẳng lặng quan sát cậu kể từ khi đến đây. Điều đó làm Phong thấp thỏm không thôi, bàn chân trần đạp trên đồng lửa than cháy âm ỉ mãi chưa hóa tàn tro có khác gì lòng cậu lúc này đâu?

- Tôi hơi vô ý, tưởng cậu chịu nổi linh quang của song thần trần thổ. - Ông nói chậm rãi, trông bình đạm đến kì lạ.

- Dù con được ban phước... nhưng dấu sao cũng khác biệt về cốt tu cốt dưỡng nên... - Phong rụt rè, đầu cúi thấp, người tê rần lên như thể sống lưng đã bị đóng thành băng dù trời phương nam ấm nóng đến nhường nào.

- Đã biết thế, còn cố chấp làm chi?

- Con... xin lỗi...

Ông không hỏi thêm gì nữa, để mặc cho những biểu hiện thấp thỏm ngập ngừng và đắn đo sợ sệt của Phong. Ông đã trải qua một quãng đời đủ xa để không còn nóng nảy khi giải quyết mọi việc. Sự điềm tĩnh được tôi rèn suốt bao năm tháng càng làm tâm hồn con người thêm phần sâu sắc thâm trầm.

Ông chen ngang những câu chữ lấp bắp của Phong thật chậm rãi: - Tôi chả nghĩ kẻ được thần linh bảo hộ giống cậu lại đi làm hại con mình, nhưng rõ ràng giữa hai đứa không thể nảy nở cái gọi là tình cảm trai gái. Từ thời xa xưa ông bà đã răn dạy, trải qua bao đời bao thế cũng khó thể sai lầm.

Ông chỉ thấy chàng thanh niên trước mặt mình cúi đầu xuống thấp hơn. Dường như cậu cũng đang rất phân vân khổ sở không biết làm thế nào, đáp ra sao cho đúng. Nghĩ thế, ông bèn phân trần: - Tôi dù biết cậu chả phải kẻ xấu, nhưng cậu và con tôi thì chẳng thể được.

- Dạ thưa... con hiểu rõ. - Phong chột quỳ xuống, người cậu nặng trĩu, buông thông cơ thể rơi như một tảng đá tuột thẳng nơi đáy biển:

- Nhưng con không làm được. Nếu thầy kêu con buông tay, chẳng thà con chết còn hơn. Và cũng vì hiểu rõ điều đó, nên con chỉ muốn được ở bên cô ấy, chăm sóc Dung từng chút, nhưng lâu dần cái sự quan tâm đó lại trở nên nhỏ nhoi vô cùng, chính bản thân con chẳng kiềm chế được mà thêm khát hơn cái cảm giác được ở gần bên Dung, được cô chia sẻ mọi chuyện cho dù nó nhỏ nhặt hay lớn lao tới nhường nào chẳng nữa. Thầy cũng đã từng yêu phải không?

Phong ngẩng đầu lên, cậu dùng ánh mắt thành khẩn nhìn ông:

- Thầy chắc hiểu cái cảm giác khi yêu sẽ thế nào. Nếu thiếu đi người thương của mình, làm sao con sống nổi?

- Nhưng cậu sống nổi được bao lâu nếu có con gái tôi bên cạnh? - Ông bật ngược lời của Phong bằng câu hỏi.

- Cậu thừa biết vòng đời của người phạm rất ngắn ngủi, nên họ chọn cách san sẻ cuộc sống với nhau, nhưng yêu quái thì lại sống đến hàng trăm hàng ngàn năm và tình yêu của chúng gần như bất diệt. Vòng đời vài chục năm ngắn ngủi của con người đối với chúng chỉ như muối bỏ biển. Vì thế, điều cấm kị nhất của yêu quái, thậm chí cả các vị thần linh là yêu phải một con người để rồi không thể nào dứt ra, buông bỏ được.

Ông nhấp một ngụm trà lại thấm giọng, Phong vẫn lẳng lặng quỳ nghe.

- Hơn nữa, con gái tôi... nó là người trần mắt thịt, tôi muốn nó được sống hạnh phúc giống những người trần mắt thịt và có cuộc đời bình thường êm đềm nhất. Nếu tôi trơ mắt nhìn nó rơi vào vòng luân hồi oan nghiệt này, thì tôi làm sao ăn nói với bà vợ đang ở trên bàn thờ linh thiêng kia? Tôi chết sẽ không nhắm mắt và mẹ nó sẽ nghĩ thế nào dù đang ở dưới suối chín luồng?

Phong trân trân mắt, người tê dại và tâm trí cậu không còn suy nghĩ được gì hơn ngoài những từ ngữ lẫn quẩn trong đầu mà ông đã ước ếm.

Không điều gì sai trái cả.

Ngay từ đầu người sai chính là cậu.

Cậu còn bước làm gì đây?

Phong bật cười và lắc đầu đầy ảo não.

Cậu còn nín kẻo, xin xỏ để làm gì cơ chứ?

Lý trí luôn mách bảo cậu phải rời xa cô ấy trước khi quá muộn màng, nhưng cõi lòng lại cứ chần chừ và chẳng chịu buông tay. Rồi cái kết cục trả về, họ được gì ngoài đau khổ đau?

Cậu giải thích với ông chi nữa?

Mấy chữ nghĩa đó có xoay chuyển được bánh răng của thời gian à?

Phong biết rõ, nhưng cậu lại lờ đi. Cậu tự chôn mình trong rối rắm bế tắc. Giờ liền lụy đến người khác phải gỡ chúng giúp mình. Phong kéo Dung vào chuyện này để rồi ân hận. Cậu dần vật đủ lâu rồi, nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn không ngừng âm ỉ giày xéo cậu khôn nguôi.

Ông cũng có hơn gì cậu khi phải chính tay chia cắt tình duyên của con gái mình?

Nhưng vì tốt cho nó, ông buộc phải làm thế, dù đau đớn đến thế nào chăng nữa.

Ông cũng còn một chút hi vọng, rằng Dung sẽ quên đi chúng - y hệt cô đã từng quên đi chàng trai có khuôn mặt giống hệt Phong một cách kì lạ.

Ông nhầm rồi, nó chẳng kì lạ như vẫn tưởng, mà do cậu cố tình.

Ông đành ninh điều đó cốt chỉ để có thể nhẫn tâm hơn khi giải quyết vấn đề.

- Tôi muốn cậu đi khỏi chỗ này, tránh xa nó ra. Hãy để nó sống giống một người bình thường.

Mặt trời đã lên cao, những tia nắng ấm đậm chậm chạp xuyên qua tấm lam cửa tràn vào nhà nhuộm lên khói nhang tựa làn bụi vàng rải rác giữa sa mạc mênh mông mà ngọt ngào. Ông nhìn cậu, miệng niệm vài câu thổ thổ rồi chợt nhận ra thứ đang đứng trước mặt mình chỉ là một tác phẩm tuyệt đẹp do thiên nhiên đã tạo nên mà thôi.

Mỏng manh yếu đuối đến thế, vậy vì sao cậu lại chọn lựa con đường chông chênh này để rồi làm khổ cả hai?

Ông cảm thấy vừa thương vừa giận.

Thương cô con gái và giận cậu trai trẻ.

Rõ ràng là thế, nhưng ông chẳng nỡ xuống tay thấu hồn cậu.

Ông vẫn lưỡng lự, vì đầu lớp kim quang dịu dịu tựa ngọn gió nồm quện cùng sương đêm ấy lại bao phủ lấy tạo vật này, đó còn là một bí ẩn ông chưa khám phá ra.

Đã mất rất lâu, trong sự chờ đợi pha lẫn căng thẳng giữa họ, Phong mới có thể quyết định rồi nói ra đáp án. Có điều, cậu không thể bỏ đi một cách chóng vánh như thế, bèn hồi hã chèn thêm lời nài nỉ thỉnh cầu:

- Nhưng xin thầy hãy cho con một ngày, sau khi cô ấy tỉnh lại. Chỉ một ngày thôi, sau đó con sẽ xin thần xóa đi kí ức của Dung đối với con.

Ông im lặng, nhúu mày suy tư rất lâu. Ông không biết trả lời ra sao giữa hai từ “có” hoặc “không”. Mọi chuyện diện tiến theo chiều hướng quá rắc rối và ông thực sự còn khá gấp gáp nông cạn khi đối đầu với chúng. Ông cần thời gian để bình tĩnh suy nghĩ cho thấu đáo hơn, liền khoác tay ý bảo cậu bước ra thay vì câu trả lời mà Phong đang chờ đợi.

Phong cũng chẳng dám kì kèo thêm, cậu đứng dậy, khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi, tay cậu buông thõng, chân tê rần bước đi khắp khiêng chẳng khác kẻ cổ trút rượu hấp men say để quên sầu thảm là bao.

- Hãy nhớ, xâu chuỗi đó chỉ bảo vệ cậu tạm thời, đừng tùy tiện mò tới mấy chỗ đất thánh lần nữa. - Ông buông lời khi bóng lưng cậu đã ngược hướng nắng đứng chắn trước khung cửa.

Phong bước xuống mấy bậc thang bằng xi-măng trộn đá sỏi, nền nhà don cao làm sao chông chênh bằng lòng cậu? Nó đang ở trên đỉnh của một vực núi và có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

_____oOo_____

Những lời nói ông ấy cứ như một cuộn dai gai quấn chặt lấy người cậu không buông, chẳng nói lỏng mà càng siết chặt hơn, cho tới tận giờ phút này.

Cậu trần trần đứng nhìn cô đang mỉm cười ấm áp và hạnh phúc đến lạ kì nằm dưới gốc cây bồ đề kia, tim cậu đau nhói và dường như sắp không thở được nữa, một thứ gì đó nặng hệt đá tảng đè lên ngực một cách vô hình, luồng hơi chần ngang phổi, nó ngăn cản cậu đến bên người con gái mình đã trót yêu thương.

Làm sao có thể với tới cô ấy đây?

Mỗi giây trôi qua nào khác chi cực hình đối với Phong đâu?

Cậu cứ muốn lao đôi chân tới trước, nhưng sức nặng lí trí lại cứ chặng nó lại, khiến gối sắp khuỵu xuống đất và cả người muốn ngã rạp lên thảm cỏ kim xác xơ héo úa. Cậu cắn chặt răng mình, day nghiêng chúng

đến tê dại, một tay vươn ra muốn chạm đến Dung dù chỉ là bóng hình phản chiếu ngay tầm mắt nhưng tay còn lại phải nắm nó kéo xuống.

Phong không còn lựa chọn nào cả.

Họ quá khác nhau.

Vì cậu rơi vào cái tham sân si, hỉ nộ ái ố cõi phàm trần này.

Vì cậu yêu Dung.

Rồi vì cậu nên cô ấy mới phải chịu những tổn thương như thế.

Những vết bầm thâm đen thâm tím trên người cô càng làm cậu cảm thấy mình vô dụng hơn bao giờ hết. Đinh Thoại Sơn linh thiêng kia đáng lẽ cậu không nên bước vào, nơi đau buồn ấy càng không nên để cô lần nữa dấn thân tìm tới. Cậu vẫn nhớ cái cảm giác khổ sở bất lực khi chứng kiến cô bị họ đánh đập, ánh mắt đau đáu chìm ngập trong dần xé cùng giận dữ lúc bà ta đánh Dung.

Người đàn bà kia lấy tư cách gì làm thế?

Chẳng qua bà ta chỉ là một kẻ đứng tuổi thôi... chỉ là mẹ của người ấy thôi...

Bà ta có tư cách gì?

Phong muốn đánh đấm một cái gì đó thật mạnh bạo để trút hết cảm tức đi, nhưng khi nắm tay nện vội xuống đất, cậu lại chợt nhận ra, kẻ không có tư cách chính là cậu.

Người ấy yêu cô còn hơn cả bản thân mình.

Người ấy vì cô mà làm mọi thứ.

Cậu có được như thế đâu?

Ngay cả một bữa ăn, cậu cũng chưa từng nấu cho Dung, kể cả lúc Dung cần cậu nhất, Phong cũng chỉ có thể ngã rạp dưới tảng đá Mè, ông Phật nhiều con trần núi khiến cậu bất lực dôi ánh mắt về phía cô ngập tràn khổ sở.

Vì cậu chẳng phải con người.

Đến cuối cùng, như bao chuyện tình oan trái khác trong biển kiếp u mê, họ vẫn chẳng đến được với nhau.

Không nơi nào có thể để họ dung thân cả.

“Không nơi nào...”

Cậu bắt đầu cười cợt bản thân mình, đâm mạnh vào lồng ngực liên tục.

Phong rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập thành thịch bên trái, nước mắt rơi nóng nổi trên má, từng cơn đau rất thấm qua cả da thịt.

Cậu chỉ chẳng cảm nhận được ‘cõi lòng’ mình tan nát hay chưa?

Có tồn tại thật sự hay chỉ là một ý nghĩ huyễn hoặc chi phối.

Phong quỳ bệt dưới thảm cỏ bên hồ, cách xa nơi cô đang nằm ngủ mơ màng mộng mị về những điều tươi đẹp cùng bao lời nói có cánh mà cậu từng mở miệng hứa hẹn. Những gì đã cậu đã cho cô chỉ là sự giả dối mà thôi, nó làm sao trở thành sự thật được?

Nỗi khổ đau này chính là quả báo.

Thế còn cô?

Cậu lỡ hại người mình yêu thương rồi?

Nhưng không sao đâu, cậu nuôi nấng một tia hi vọng cũng hão huyền không kém. Cô sẽ quên cậu thôi - giống như cô đã quên người ấy...

Cậu chẳng hề trông thấy người phụ nữ đứng cạnh bức tượng thần Thạch Quy được tạc gần đó, ánh mắt của bà mơ hồ và sâu thẳm đến lạ kì. Không biết từ bao giờ, trên tay bà đã có một hình nhân bằng rơm tết chặt, bà xé bỏ lá bùa ếm trên nó. Bà đặt nó ngang môi, thổi phù một cái liền tan thành bụi.

Rồi đầu dây vắng vắng lời ca trầm buồn lơ lửng. Bà đội thúng tre, thúng đựng đầy nhang trầm ánh đỏ tàn vàng. Bà giơ tay vịn, bà đưa tay mời, câu hò tưởng nghêu ngao mà ai ngờ nỉ non tê tái.

“Hòn đá đóng rong vì dòng nước chảy,

Hòn đá bạc đầu vì bởi sương sa.

Em với anh cũng muốn kết nghĩa giao hòa,

Sợ mẹ bằng biển, sợ cha bằng trời.

Em với anh cũng muốn kết tóc ở đời,

Sợ rằng mây bạc giữa trời mau tan...”

10. Chương 10

Dung chợt tỉnh sau giấc ngủ dài tang tóc, mồ hôi đầm đìa đầy trán và mọi thứ xung quanh đã nhuộm màu nắng chiều quanh què. Cô ngẩng mặt nhìn bầu trời cao vợi với vợi thừa thớt những đám mây rồi bật cười, lắc đầu nhớ về gương mặt người ấy đang phụng phịu khi cô giật lấy chiếc mũ mà người ấy đã hỏi xin.

Chẳng bao lâu, Dung thu người, tay gói gọn nửa tấm thân, lẳng lặng cắn răng, hơi hít vào nghẹn ứ ngay cổ chẳng chịu trôi, đành gục xuống ôm mặt khóc cho vơi bớt nỗi niềm.

Vì nếu không, chắc rằng nó sẽ gặm nhấm lòng cô đến hư hao còn cỗi... hoặc bức bùng lồng ngực mà vỡ òa.

Dung nhớ về cái ngày mà người ấy dẫn mình đi chơi vào hai năm trước.

Người ấy cười rạng rỡ dưới tán bằng lăng trở đầy hoa tím lịm rung, gió lồng lộng làm làn tóc mềm phát phơ hỗn loạn.

Người ấy che chắn cô khỏi những chiếc vòi phun nước tưới mát thảm cỏ trải dài như bất tận trong đáy mắt.

Tay nắm tay, tình dạt tình.

Cô thích mảnh sương giăng nhân tạo mát rượi đó, nhưng người ấy không biết, cô đành khép nép núp sau.

Người ấy bảo bọc cô, vòng tay ấm quá.

Cô nhớ gương mặt người ấy dịu dàng với nét cười cong cong nhanh lẹ, càn da diết hơn cử chỉ nhẹ nhàng khi người ấy đặt một nụ hôn lên trán cô, vóc dáng người ấy cao liêu xiêu, người phải ngẩng kê lại cúi đầu, hai bóng hình len lỏi qua con đường gồ ghề eo hẹp vắt ngang chân núi.

Rồi người ấy quỳ xuống đất, ngẩng nhìn cô say đắm chân thành.

Người ấy hứa rằng... sẽ làm mọi thứ vì cô.

“Tặng em một vì sao trên trời nha anh.”

“Anh chả đủ tiền thuê phi thuyền lên trần. Ngoài chợ bán đồ đông, nhiều màu lắm, em muốn thì tí anh mua cho vài chục.”

“Thôi khỏi. Bông biếc đâu còn chưa thấy, bày đặt cầu hôn. Ưng đối gì?”

Cô hờn dỗi quay lưng, người ấy mím môi lằng tũ, ghé sát vành tai cô thủ thỉ chiều lòng: “VẬY Ể ANH HÁI TẶNG EM MỘT NHÁNH NHÉ!”

Đó cũng là lời cuối cùng người ấy để lại cho cô.

Người ấy bước đến tình cờ mà rời xa không một lời từ biệt. Cô hận người ấy nhưng cũng yêu người ấy biết bao nhiêu, trách người một nhưng thực chất giận bản thân tới mười.

Nếu cô không vô tư cấu kính, người ấy đâu mạo hiểm bứt nhánh lan quấn thân quanh đám rễ si ôm tảng đá to sần sùi nhô khỏi vách đứng cheo leo.

Người ấy có hay cô thấp thỏm khi dõi theo tấm lưng người ấy không?

Người ấy quay đầu mà chẳng thấy nét hài lòng thỏa mãn của cô à?

Làm ơn hãy nhìn cô lâu hơn vào lúc ấy đi. Đom đóm lập lòe, ngọn đèn hiu hắt nhưng ánh sáng vẫn đủ soi rọi khuôn mặt họ đầy thôi.

Người ấy hí hửng làm chi?

Người ấy quyết tâm để được gì?

Người ấy nhón chân hái nhánh hoa mọc dại, lòng cô chênh vênh còn hơn cả người ấy đang đu bám trên bờ vực dang kia. Sao nụ cười này giả tạo thế, chỉ trách lòng lơ lửng mà không thử chạy tới để kéo người ấy về bên mình rồi ôm chặt.

Khóc cũng được, cười cũng chẳng sao. Còn người ấy là còn mong chờ thương nhớ, còn giận hờn ngóng trông...

Nhưng cô chỉ đứng đó, chôn chân, ngón tay đan nhau đặt ngang ngực mình bồi hồi thấp thỏm.

Cô đợi điều gì thế?

Đợi nhánh lan tím trầm buồn hay đợi nụ cười của người ấy trở về cùng chữ tình đông đầy trong đáy mắt. Hóa ra cô cũng là đứa con gái tham lam ích kỷ mà thôi, cứ ganh đua vùi vĩnh, để cuối cùng phải hiu quạnh một mình.

Chỉ một chút sơ sẩy, người ấy đã chẳng kịp nói lời yêu cô.

Chỉ một chút bất mãn, cô đánh mất điều quá đỗi quan trọng với mình.

Cô hận bản thân quá đỗi, vì yếu đuối nên đành đoạn gạt bỏ chuỗi kí ức ngọt ngào kia.

Suốt thời gian qua, lòng cô luôn trống trải bơ vơ, cho đến khi gặp cậu. Phong giống hệt người ấy, từ khuôn mặt tới cả giọng nói, nhưng cô vẫn chẳng nhớ lấy dù một thoáng xa vời vụn vặt.

Phải chăng chỉ còn là tiềm thức cất giấu trong tim, chính vì thế cậu mới dễ dàng len lỏi, in sâu vào lòng cô bằng vết cắt không thể lành đó?

Cô có đang mơ ư, khi mà những ngọt ngào như vẫn còn man mác lưu lại quanh đây, hơi ẩm của cậu chỉ cần nắm bàn tay áp vào lồng ngực đã cảm thấy mùi hương dễ chịu ngan ngát bên cánh mũi và tiếng cười xao xuyên cứ văng vẳng bên tai.

- Không nhiều thứ quan trọng nữa rồi. - Rồi thì cô lắc đầu, gió thổi làm cay xè hốc mắt, bởi thế nên mới bịn rịn nước mà thôi.

Cô cũng không biết nữa.

Dung bó gối ngồi tại đó rất lâu, dưới gốc cây bồ đề trải bóng trong nắng chiều cô tịch cho đến tận lúc trời chuyển sắc sẫm tối quanh hiu. Ánh đèn điện lập lòe thế chỗ những vì sao. Khuôn mặt vẫn bình thản là thế, nhưng lệ cứ lăn dài thành dòng chảy, giọt nhỏ xuống tựa thạch nhũ bồi vôi làm đậm thêm mảng áo ướt đầm lấm lem.

Cô biết Phong vẫn quanh quẩn đâu đây, núp ở một góc nào đó và kín đáo quan sát. Nhưng cô không gọi tên, cũng chẳng nở rời đi, cô chỉ muốn chờ đến khi cậu bước ra. Không cần câu xin lỗi thứ tha. Tay nắm tay, cậu dẫn lối cô về.

Hoặc có lẽ... chỉ là lời từ biệt cũng được.

Dung đã đứng. Phong đứng chôn chân sau bức tượng đá hình chim lạc đối diện chiếc bóng cô liêu trải dài dưới thảm cỏ, ánh mắt gần như chưa hề dứt khỏi tấm lưng nhỏ bé kia. Cậu chậm chạp nhìn màn hình điện thoại lần nữa, cô vẫn kiên trì bấm số, nó nhấp nháy, rung liên hồi. Cô gọi từ lúc hoàng hôn tắt nắng cho tới tận giờ phút này, và cứ tiếp tục làm vậy, cậu lại chẳng dám bắt máy hay dứt khoát tắt nguồn.

Đến bản nhạc chuông thứ một trăm dứt tiếng, Dung không gọi thêm lần nào nữa.

Cậu chăm chăm hướng về cô, cái cảm giác khát khao điên cuồng muốn được mở miệng gọi tên Dung, muốn cô biết mình ở đây và để cô chạy tới ôm chặt mình khiến Phong thở không nổi, tim bị bóp nghẹt chẳng biết sẽ chết lặng khi nào.

Đôi chân cậu cứ vội vàng nhấp nhử lao đến bắt chắp mọi thứ nhưng phải nhấn mũi giày xuống cho thật mạnh để cản lấy bước đi. Cậu giơ tay lên thềm thường được chạm lấy bóng hình ngay trước mắt nhưng rồi bỗng sợ hãi việc kiểm lòng chưa được mà ngây dại nhào tới chỗ cô.

Mồ hôi thấm đầy trán, người cậu phơi gió lạnh đến tái nhợt còn lòng có khác chi tấm da bò bị lửa cùn thiêu cháy. Cậu đâm mạnh vào bức tượng đá kế bên, tay rất rói, da tróc rướm máu nhưng sao bằng nỗi đau nhìn thấy người cậu yêu thương ở trước mắt nhưng lại hèn nhát không dám bước ra.

Cậu mím môi, răng cắn chặt đay nghiến chính bản thân mình.

Cô vẫn ngồi đó, trong bộ quần áo đường mỏng manh hơn cả màn sương đang bắt đầu rũ xuống mặt hồ ngoài kia.

Tự dưng Phong bật khóc, gối khuỵu xuống chẳng còn tí sức lực nào.

Cậu lưỡng lự một hồi lâu mới quyết định đọc tin nhắn mà cô gửi, không phải những hồi rung dài dằng dặc đợi mong nữa, nhưng nó khiến Phong cảm thấy còn tồi tệ hơn.

Nội dung chỉ vồn vện ba từ “Anh đừng đi!”, thế mà lại làm cậu rơi nước mắt còn nhiều hơn những vết xước trên tay cô.

Gió làm từng cánh hoa lan bay tang tóc phủ phàng.

Mọi thứ nhòe nhoẹt, cậu không còn trông rõ dáng dấp Dung giữa những đốm sáng lập lờ hư ảo nữa.

Phong mím môi nhặt nhèo băng quơ. Cậu loạng choạng bộ bước, xiêu vẹo ngã nghiêng hết ngọn cỏ gà vạt vờ mưa gió. Phong chậm chạp choàng tay từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Hơi ấm của họ giao nhau, da thịt tưởng chừng hòa quyện thành một khối, cái lạnh giá phủ bên ngoài thân xác tan dần và dường như chẳng còn tồn tại nữa. Dung cười ngây dại, khuôn mặt nghiêng nghiêng.

- Em định nhảy xuống hồ.

- Khờ quá! - Phong xoa đầu cô, rối bù. Cậu vuốt ve cho sưng mềm nếp tóc.

- Đừng đi... được không anh?

Cô nói từng chữ, giọng chẳng rõ ràng, nửa ngập ngừng nửa bối rối xáo trộn nỉ non. Cậu chỉ đành lắc đầu buồn bã.

- Anh xin lỗi.

Phong tựa cằm mình lên vai cô. Cậu quỳ trên thảm cỏ kim mồn màn nhột nhột. Dung không dám ngoái đầu nhìn cậu, vì cô sợ sẽ chẳng nở xa Phong.

Sau giấc mơ, cô nhớ ra hết rồi, từ lúc Phong để thứ ánh sáng huyền hoặc lung linh từ lòng bàn tay áp vào trán mình, khi Dương dùng đôi mắt lấp lóe tia tím xanh huyền diệu lệnh cho cô phải tuân theo như dính phải bùa mê thuốc lú. Cô nhớ cả lần bị mẹ người ấy đánh đập giữa chốn đông người xì xào chỉ trích.

Quan trọng hơn, cô quặn lòng trong khoảnh khắc nhìn Phong ngã sõng soài dưới mặt đường lổm chổm đá sạn ngay tượng Phật vàng tôn nghiêm trang nhã phát văng kim quang chói lóa óng ánh, về mặt Phong lo lắng lê từng bước chân khó nhọc về phía cô.

Từ phút giây nhớ lại, Dung gần như đã hiểu rõ ngọn ngành.

Chính vì thế, mọi thứ chẳng còn quan trọng nữa rồi.

- Cho em nói vài lời được chứ? - Dung nghẹn ngào, cô nín thở, cố nuốt hết tiếng nấc để gắng rõ hết câu: - Em đã lỡ... yêu anh quá rồi.

Phong hôn lên tóc cô thật nhẹ, tham lam hít lấy mùi hương quen thuộc này.

- Anh cũng thế!

- Đừng đi!

Cô xoay người, mắt ngân ngấn cầu khẩn Phong, cô mong chờ câu trả lời đồng thuận. Nhưng Phong chỉ bật cười rồi lắc đầu, dịu dàng đáp lời:

- Anh hứa, nhưng chỉ tới khi anh còn tồn tại mà thôi.

- Anh vẫn ở đây... với em này?

Đôi con ngươi Dung dao động như đang run rẩy, cô sờ soạng khắp người Phong, áp tay vào hai má cậu, xong liền quay mặt đi. Dung chẳng dám đối diện ánh mắt ngọt ngào của Phong. Cô cười mà khuôn mặt vẫn nhợt nhạt lạ kì.

Phong siết chặt hơn vòng tay của mình, cậu thủ thỉ: - Em biết rõ, một ước nguyện cho đi, một lời nguyện trả lại mà?

Dung vẫn không nở buông bỏ chấp niệm này, từ lúc Phong ôm chầm lấy mình từ phía sau quá nhẹ nhàng mềm mại, cậu chẳng dám siết chặt lấy cô mà ríu rít vỡ òa những mong chờ thương nhớ, lời nói không hồi hải khát khao hay chất chứa chút vấn vương gì nữa.

Lẽ chi mà cậu thanh thản quá, nếu đã thuộc về nhau và không gì chia cắt được nữa thì Phong nhất định cười rạng rỡ và thắt chặt quần quýt lấy cô rồi.

Cô mím môi, đành dần lòng mình hỏi cậu, tưởng chừng cổ họng đã tắt nghẽn và tim ngừng đập từ lúc nào chẳng hay:

- Anh muốn thấy mặt em như thế nào?

- Rất đẹp!

Phong cười khì, khe khẽ hôn nhẹ má tóc người thương.

- Em hãy mỉm cười... cho tới mãi về sau nhé!

Dung gạt đầu, chậm chạp xoay cả người lại, họ đối diện nhau hoàn toàn. Vẫn là khuôn mặt đã làm cô yêu thương đến hai lần, xót xa đến hai lần như thế, vậy mà còn thản nhiên nháy mắt và dịu dàng như làn nước mùa thu chảy qua lòng cô. Dung dùng hai ngón tay cố sức đẩy vành miệng cong lên, mặt cô tê dại, tìm lại quận thất đau đớn hơn khi buộc phải nở một nụ cười để tiễn người con trai trước mặt mình rời xa tầm với. Móng tay cào trầy da, ửng đỏ thành những vết dài xiên xéo trên gò má nhưng cô vẫn cứ tiếp tục làm thế.

Sao cô chẳng thể cong cánh môi vào khoảnh khắc này, muốn cười thôi cũng khó đến thế sao?

Nước mắt trào tuôn thì dễ dàng quá mà nào chịu ngưng rơi.

Phong phì cười, nhẹ nhàng xoa lên mái tóc bông bênh của cô, như rằng lần đầu họ gặp nhau, và đây là lần cuối được cậu vuốt ve vỗ về.

- Đừng làm mấy chuyện ngốc xít này nữa. Nếu muốn, hãy làm với người em thực sự yêu thương thôi nhé... dù đó có là kẻ đến sau anh chăng nữa.

- Anh biết rõ, em sẽ hận anh mà?!

Cậu lắc đầu, ngược đầu lên khoảng trời đêm bạt ngàn sao sáng, lá lướt muôn trùng mây, cậu trút hơi dài thườn thượt.

- Ừ.

- Vậy thì đi đi, rồi sống. - Dung cắn chặt môi mình, tơ máu bật màu lơ mờ ẩn hiện, da cô nhợt nhạt tái xanh - Đừng chết trước mặt em.

Cậu mỉm cười bảo: - Không hề, là anh tình nguyện. Nếu sợ chết anh đã không ở đây, dù trước đó anh cũng ích kỉ muốn bỏ em để tận hưởng thế gian này.

Phong cúi xuống nhìn cô say đắm nồng nàn:

- Nhưng tới phút chót anh nhận ra... sống mãi trong lòng ai đó còn hạnh phúc hơn một mình sống giữa biển người mệnh mông.

Rồi cậu ôm chặt cô vào lòng, một cái ôm chính diện. Phong tham lam lần lướt cô, rồi rít áp sát mũi qua từng kẽ tóc lòa xòa.

Vội vã yêu...

Vội vã rời...

Đến cuối cùng chỉ còn cô ở lại với những đốm sáng lập lờ dần tan biến giữa khoảng không u tối hão huyền.

Nụ hôn ấy vừa thoáng qua, bờ môi kia mới kịp chạm vào nhau liền lẹ làng mất hút nhưng rõ ràng hơi ấm từ đôi vòng tay vẫn còn lưu giữ.

Những cánh lan trầm bay vập vờn quanh cô, đẹp đẽ và thơm ngào ngạt như từng kỉ niệm mà họ trải qua.

Có điều... Phong đã hóa thành những cánh hoa ánh lam huyền diệu ấy.

Lấp lánh rồi lụi tàn tựa đơm đóm mùa thu.

Cô vẫn ngồi ở đó, mắt nhắm nghiền tận hưởng dư vị yêu thương đọng đầy luyến tiếc. Cô siết chặt bộ đồ cậu đã mặc vào lòng, thổi cho sạch bụi, phỉu thật đều tay để nếp sơ mi gói trọn chiếc áo thun màu đỏ đô vẫn còn mang mùi hương quen thuộc thấm qua từng sợi chỉ chân tơ, rồi cô lục lọi chúng.

Chỉ còn hai lá thư bị hòn đá cắn nhả nhúm.

Dung vâng vâng chiếc nhẫn thạch anh tím đang đeo. Nước mắt cứ chảy thành dòng, cô chậm chạp nở một nụ cười nhạt nhẽo.

- Em phải học cách cười nhiều hơn à?

- Anh sẽ nghe em hát ru chứ?

- Một lần nữa thôi nhé?!

“Bề bàng tình dở duyên dang

Núi non gió rít ngổ chàng đâu đây?

Hoa xưa rút nỗi lòng này

Trăng xưa khuất bóng sao đầy trần ai?

Hoa nay thấm sắc tay em

Nhưng người có biết lắm lem giọt sầu

Tình anh đã đậu tóc thề

Nhưng mình em giữ tái tê nửa đời...”

Dung ngẩng đầu cất giọng nỉ non, lời buồn tha thiết tỉ tê. Chỉ là yêu thương hòa quyện từng câu chữ, bao khổ đau đã khắc hết trên gương mặt tái nhợt, phủ lên nụ cười méo mó, lan ra những vết bầm trầy xước nơi hốc mắt rừng rưng mắt rồi...

_____oOo_____

Dương thả nhịp chân xiêu vẹo trên đường không khác kẻ mộng du là bao. Hấn bước một cách vô thức, tầm mắt xuyên toạc qua cả những chiếc xe chiếu đèn lóa nhóa vào buổi đêm, hấn muốn nhìn một thứ gì đó

nhưng tất cả cứ như bị một màng nước mỏng làm nhòe nhoen. Lòng Dương nặng trĩu, cảm giác giống hệt khi nằm sấp trên giường quá lâu, ngực gượng ép và phổi hô hấp kém hẳn.

Dương cứ lạc lõng giữa cõi u mê đang nhấn chìm tâm trí mình.

- Cậu sao trông khổ sở thế?

Bà ta mỉm môi đôn hòa, xuất hiện từ lúc nào chẳng hay, một cái chớp mắt đã thấy người phụ nữ mặc áo bà ba nâu sậm cùng nụ cười hiền hậu ấy. Hấn thu lại ánh mắt đã thả rong theo ngọn gió suốt chặng đường, lơ đãng đáp:

- Bà gặp tôi để làm gì?

- Lão cũng chả biết!

Dương chưng hửng, hấn ngẫm một chút, hóa ra bà nói vậy để hấn thôi nghĩ ngợi lung tung. Dương thầm cảm ơn, bèn chuyển chủ đề:

- Lẽ nào bà không thấy mệt mỏi với thứ mình đang sở hữu hay sao?

Hấn thở dài.

- Có chứ! - Bà ta đáp mà chẳng hề ngần ngại, xong lấp lửng - Còn cậu thì khác.

-...

- Cậu vượt xa hơn chúng tôi, cậu trường tồn bất diệt, nhưng có chi cậu lại muốn tìm hiểu về chữ tình ái trong chốn nhân gian này chứ?

Dương im lặng, hàng mi dài chùn xuống.

Chắc chẳng chờ được câu trả lời đâu.

Bà lắc đầu.

Thời gian luôn làm vạn vật thay đổi, ngay cả các vị thần cũng thế. Họ vẫn có lúc lạc lối bế tắc. Y hệt Dương hiện tại. Còn đâu Quỷ Thánh Xương Cuồng ngạo mạn, coi thế gian chẳng khác một vỏ kịch bạt bềo mấy khi? Hóa ra thế tục cũng làm thay đổi cả tính cách của những vị thần xưa cổ nhiều đến vậy.

- Thuở rừng thiên nước độc còn thế chỗ người sinh nhai, cậu vì tội nghiệt quá nặng nên bị thần giới giam cầm. Trong ngục tối sâu ngàn vạn trượng, cậu hẳn vẫn muốn quan sát sự đổi thay của vạn vật đó thôi. Có chi cậu thực hiện cái luật nhân quả mà mình khinh ghét nhất khi ban điều ước cho nhánh lan rừng kia?

Dương chuyển hướng nhìn, vờ như không chú ý đến bà nữa. Hấn dõi theo người con gái ngồi khóc giữa khung cảnh ảm đạm đó rất lâu, từ lúc nó đẹp đẽ long lanh nhất với những cánh hoa bay phớt phơ uốn lượn cho đến khi chỉ còn lại bóng dáng nhỏ bé của cô.

Hấn bỗng cất giọng tò mò: - Vì sao bà lại ban cho cô ấy điều ước?

- Vì cổ cầu khẩn lão. Cổ muốn quên sạch đau thương ưu buồn thật nhanh chóng, vì thế điều ước lão ban cho cổ là sự bình thản trước vạn sự đời thay đổi chuyển dời, nhưng lời nguyện cổ phải hứng chịu là điều cổ mong muốn nhất vào lúc đó.

- Bà đảo ngược hai vế lời nguyện và ước nguyện? Bà thừa biết sẽ phạm tội, vướng phải luật trời mà?

Dương quay sang bên, hàng chân mày nhíu nhúm hướng về bà ta nghi hoặc vô cùng. Chỉ thấy người phụ nữ dõi tầm mắt lơ đãng về phía con kênh đằng xa phản chiếu ánh đèn lấp lánh mơ hồ, câu trả lời của bà cũng mơ hồ chẳng kém:

- Có thể.

Rồi bà mỉm môi, vẻ phúc hậu ngập tràn: - Nếu lão không cố tình sai phạm, thì làm sao còn đường nào mà chen vào can thiệp mối lương duyên oan nghiệt đó.

- Bà biết trước à? - Dương ngạc nhiên, hấn còn chưa có khả năng này.

- Lão đoán, lão đúng rồi đấy thôi?!

- Tình yêu... quá khó hiểu. - Thật chậm rãi cùng mộng lung, Dương kết luận.

Rồi một hồi lẳng lặng, bà bâng quơ hỏi Dương: - Ước nguyện của nhánh lan trầm đó là gì?

- Được trở thành con người. - Dương nhàn nhạt đáp.

- Còn lời nguyện cậu đã êm?

- Khi có kẻ thừa nhận đã thật lòng yêu cậu hơn cả sinh mệnh của mình ba lần... Phong sẽ tan biến.

- Phải chi lúc đó cậu sửa đổi lời nguyện một chút, lẽ rằng mọi sự đã chẳng trở thành thế này. - Bà bình phẩm bông đùa.

Cuối cùng chỉ còn một chuyện tình không có hồi kết và đau thương lấp đầy khoảng trống trong tim thôi ư?

Hắn bỗng dừng muốn mình chính là Phong, để được ai đó yêu thương và nhớ mãi, dù cho hắn có bị tan biến đi chăng nữa.

Một kẻ ngạo mạn như hắn đã từng đổ kị với Phong.

- Nếu lão nhớ không nhầm, hai năm trước có chàng trai vì muốn hái một nhành lan để tỏ tình với người con gái mình yêu mà đánh đổi cả sinh mạng, rồi những chuỗi ngày sau đó, mỗi chiều tàn đều có người nhìn thấy cô gái ấy ngồi khóc trên tảng đá... nơi mà cậu ta đã rơi xuống...

Bà ta mỉm cười, vẻ như vừa trêu chọc vừa có chút xót thương.

- Chẳng biết từ bao giờ, nhánh lan trầm dính phải máu tươi bám trên vách đá kia lại khô héo, ngờ lăm chẳng kể từ khi cô gái rời khỏi quê hương mình.

- Vậy sao cô ta nhớ ra mọi chuyện? - Dương cắt ngang lời kể.

- Có mấy thứ còn mạnh mẽ hơn cả phép màu của thần linh.

Bà bình thần cười, chậm rãi rời đi sau câu hỏi đáp bâng quơ mà chứa đầy ý nghĩa để lại hắn một mình tự suy nghĩ phân trần.

- Lão phải chịu phạt rồi, xin kiếu...

Dương đứng trân trân tại chỗ, ánh mắt mơ hồ lẳng lặng, bóng hình hắn dần tan biến giữa làn sương mờ phủ lấp không gian tựa những đoá phù dung sớm nở tối tàn, ngọn gió thoảng chóng đến vội đi. Mặt trời cũng có ngày buồn không buông nắng, chữ “duyên” chữ “niệm” cứ đan dệt lấy nhau.

Lẽ, cõi đời vẫn cứ luôn như thế...

11. Chương 11

Khung cửa sổ khép hờ mảng kiếng ố hoen che đi những ngày mưa giăng kín tan thương và từng chiều nắng ưu buồn băng lằng.

Dung ngồi đông đưa trên ghế tre, môi nhấp nhử ngụm trà nhài xay lá còn nhan nhản vị thanh the, mặt chậm rãi ngược nhìn bầu trời không mưa không nắng, mây trắng trôi bệch bông trên nền xanh ngả chút màu xám xịt.

Cô nhớ về những kí ức đã qua tựa tấm gương mờ mờ bụi, phôi một phát, bụi bay, gương vẫn sáng như hôm nào.

Cái ngày nắng trắng trong tựa giọt thủy tinh hôm đó, cô vận bộ trang phục mà mẹ đã may cho vào những chuỗi thời gian cuối cùng còn nhẹ đưa nhịp thở. Mảnh áo Pấn dài tới chấm eo, phía sau là đường can vải nổi dọc sống lưng, nẹp áo từ cổ vắt sổ sang hai bên. Chiếc váy Wải dệt thổ cẩm chèn hình hoa sim tím rậm.

Ước chi mẹ cô còn đủ sức tết thêm bộ tênh thắt ngang eo, lẽ rằng cô đã không đau lòng đến vậy.

Vì bà chưa kịp hoàn thành trọn vẹn món quà cuối cùng dành riêng cho con mình.

Mẹ cô mất vào một đêm dài nóng bức, dưới ánh đèn cầy mập mờ rúng rinh gió lay, bà mỉm cười rồi chỉ về phía cái rổ thêu dang dở, không nói gì thêm...

Cô ngậm ngùi buông thông cánh tay.

Người ấy đợi ở ngoài.

Dung thở dài, mở cửa phòng giáo vụ rồi bước ra.

Người ấy đang dựa lưng lên ghế, chân vắt vẻo ngay cạnh bàn dài. Người ấy ngờ ngàng, mắt trân trân nhìn mắt luôn nhấp chớp, không lâu sau liền bật cười nắc nẻ.

“Mặc đồ đẹp mà đi hai hàng thì cũng như không.”

“Hai hàng con khỉ, hông thấy ‘đây’ đang chạt vật hả?”

“Rồi rồi... ‘chạt vật’. Khổ quá!”

Người ấy chậm rãi kéo áo cô ngay nếp hàng hoàng. Mặc kệ ánh mắt soi mói và mấy lời chọc ghẹo của lũ bạn kể bên, người ấy vuốt ve mái tóc suông mềm của cô thật nhẹ nhàng.

Cô muốn mặc bộ đồ này đã từ rất lâu, khi những ngày cuối cấp cận kề, lòng cô lại càng cồn cào dữ dội hơn, vì kỉ niệm là thứ đáng trân trọng vô cùng, nếu ngập ngừng bỏ lỡ... đôi lúc sẽ phải hối hận cả đời.

Cô nghĩ tới lời cha dạy.

Ông cũng dịu dàng từ tốn như người ấy, nhưng chỉ trước mặt vợ con mình.

Cô mím môi, mắt đảo vài vòng rồi ngập ngừng lên tiếng: “Đội Mũ giùm cái coi?”

“Mũ nào?”

Người ấy chau mày khó hiểu, cô chỉ vào chiếc túi đan sợi lác vàng rộm đặt trên bàn.

“Đây kia, trong cái giỏ còn mình nó chứ gì?”

“Hả?” - Người ấy há họng mắc quai, mắt tròn mắt dẹt thẳng thốt - “úp cái rổ hôi rình đó lên đầu để làm Mũ hả?”

“Mệt. Tự làm.”

Cô bực dọc, giẫm lên chân người ấy rồi ngúng nguẩy ngồi xuống ghế.

“Chứ có thấy cái mũ nào đâu?” - Mặt người ấy nhăn hệt trái khổ qua đeo, bức xúc gãi đầu hỏi.

“Cái khăn đó đó. Dân Mường kêu bằng Mũ.”

“Sao hông nói sớm mà dám đập giò tui? Tự nhiên kêu mũ mũ, ai biết mũ gì?”

Nói là thế, nhưng người ấy vẫn bước tới, giật lấy mảnh vải màu trắng cô đang cầm, bất chấp cái ánh mắt muốn giết người của cô.

Người ấy nhìn những đóa hoa sim được thêu tỉ mỉ ở giữa, bên vành là hai lần viền đỏ xanh bắt chéo nhau như đôi cá chép khiêu vũ giữa lòng hồ sóng sánh.

Người ấy mè nheo: “Diễn xong rồi thì tặng tui cái Mũ này nha.”

“Bê-ê hay gì mà đòi?” - Cô liếc xéo hậm hực - “Nó là đồ con gái xài.”

“Kệ, đem hỉ mũi cũng sạch.”

“...”

Cô mặc kệ người ấy, mang theo những bực dọc dần cũng để gió cuốn đi.

Tiết mục dân vũ do cô biểu quyết và chọn lựa, cô muốn được một lần cùng mọi người múa hát trên sân khấu bằng điệu nhảy của dân tộc cô. Dù phải nghe cảm râm trách móc, dù đã bị chỉ trích hay giận hờn, cuối cùng thì họ vẫn ở đây, cùng cô. Tình bạn trải qua bao tháng ngày đầu dễ dàng bị đổ vỡ chỉ vì một chút bốc đồng nông nổi đâu.

Tiếng nhạc vang âm ồ ồ phát từ chiếc loa to cũ kĩ. Người ấy đứng dưới sân quan sát tất thấy. Khi họ leo lên bậc cầu thang, khi đi, khi nhún nhảy vẩy xập xoè theo nhịp bước càng làm tăng thêm vẻ linh hoạt uyển chuyển, những bông hoa nhỏ thoát ẩn thoát hiện dưới gót sen tạo nên nét hấp dẫn hài hòa.

Đó là dáng vẻ rất riêng của trang phục người con gái tộc Mường.

Mẹ cô nói đúng, niềm hạnh phúc sướng vui nhất của thiếu nữ tuổi xuân xanh chẳng gì khác ngoài việc thấy được vẻ si mê xao xuyến mà tình lang đang mãi miết ngắm nhìn mình. Người ấy đang dõi theo cô bằng sự say đắm nồng nàn. Người ấy nhíu mày như thể sợ bỏ sót dù một chi tiết nhỏ nhất.

Cô thấy hạnh phúc vì điều đó, những ngại ngùng lo âu còn đọng lại nay đã tan biến hết cả rồi. Động tác của cô trở nên tự nhiên, thoải mái hẳn. Tiết mục kết thúc trong tiếng vỗ tay rào rào như mưa phồn vũ bão, xong thưa dần rồi tắt ngấm rất nhanh, chương trình tiếp tục bằng loạt nội dung khác.

Cô cũng chẳng vấn vương gì thêm.

Bấy nhiêu cũng đủ mãn nguyện rồi.

Ngày chia tay cuối cấp đó, họ nô đùa cùng nhau; họ kí tên đầy trên lưng áo; họ nghịch ngoạc bánh kem đầy mặt nhau...

Để rồi lúc tiệc sắp tàn, nước mắt cứ lăn rơi cùng những cái ôm vội vàng luyến tiếc.

Người ấy chở cô về khi cổng trường đã khép hẳn, cô nhìn lên dãy phòng học mà mình đã leo cầu thang hồi hải suốt ba năm cứ hun hút khuất dần sau bóng lưng, lòng nghẹn ngào khôn tả.

Ngờ đâu thời gian trôi nhanh quá, thoát cái đã không còn gì ngoài hoài niệm vẫn vương.

Cũng chính vì thế, cô muốn cho người ấy thấy mình trong bộ trang phục này, bởi lẽ nó chỉ dành cho người cô yêu quý chiêm ngưỡng mà thôi.

“Nè, lát em tắm rửa thay đồ rồi chờ anh nhé. Mình đi chơi tăng hai.”

“Anh rảnh quá he?”

“Ừ, chịu hông thì nói?” - Người ấy ngoảnh đầu xe một phát, cô chơi vơi, sợ hãi thít chặt vòng tay. Người ấy mỉm cười.

“Ờ...”

Người ấy dùng tay véo chặt mũi cô rồi vọt ngay khỏi ngõ vì sợ cô ném nguyên chiếc dép vào mặt mình.

Cô chờ đợi người ấy dưới ánh chiều dịu dàng ấm áp, màu vàng rạo rực có khác chi lòng cô nóng nảy bồi hồi.

Người ấy làm gì mà lâu thế?

Người ấy có thấy cô đứng nép sau vách ván gỗ mài này chẳng?

Tới giờ hoàng hôn đã sắp buông xuống rồi, người ấy mà xù kéo thì sáng mai cô véo người ấy đến mỗi tay mới ngừng.

Cô bật cười, xong lại thấy bực.

Người ấy hứa sẽ đến sớm chờ cô mà, tan cả buổi học, trở về tắm rửa ngót nghét cả tiếng vẫn chẳng thấy người ấy đâu.

Cô muốn đắm vào bản mặt hay cười cợt dai dẳng cứ ám ảnh trong đầu mình mỗi khi chớp một nhíp mắt nhắm.

Nhưng đắm rồi người ấy còn cười rạng rỡ được vậy nữa không?

Sao cô ngốc quá? Bèn tự ngắt nhẹ vào tay mình cho qua.

Kìa, người ấy đến rồi, nhưng chẳng lẽ cô lại hớn hử chạy ào tới ư?

Người ấy làm gì mà ăn mặc bảnh bao thế?

Này sơ mi trắng sọc khoác ngoài áo thun đen, quần kaki phóng khoáng sắc nâu nhạt màu, người ấy định để cô thấy tủi thân à?

Không dễ đâu, dù cô chỉ mới bỏ một ít thời gian dặm phần kẻ mây, hàng mi thôi cũng đã đủ cong dài hơn cánh mũi dọc dừa của người ấy rồi, làn môi lót phớt chút son hồng người ấy có bì kịp sắc đâu?

Cô vờ quay lưng đi nhưng chẳng nở tròn góc để bóng lưng hai kẻ đối diện nhau.

Người ấy bước tới khe khẽ, trầm ầm thủ thủ bên tai: “Xin lỗi mà, má kêu anh đi mua dừa nạo đột xuất chứ bộ?”

“Xạo!”

“Thiệt ghen, anh có đem cho em hai gói xôi má mới nấu nè.”

Cô nhìn xuống, hần dưng tay ủ ấm gói xôi.

“Thôi cho em ăn hết hai gói luôn, anh nhịn cũng được.”

“Anh coi em là heo hả?” - Cô liếc người ấy muốn rách mí.

“Vây chứ em vừa lùn vừa còi...” - Người ấy liền thở dài sầu não: “Hồng nuôi cho lớn thì chắc cổ anh gãy sớm.”

“Sao mà gãy?”

Cô hồn nhiên tròn xoe xoe mắt. Người ấy cười rõ gian tà đều giả.

“Khòem lưng hôn em mỗi lần!”

Người ấy mặt dày tham lam hít lấy làn hương dịu dịu trên tóc cô, cô đâu biết làm gì hơn ngoài việc bẽn lễn đẩy người ấy rồi bước tới chỗ xe chống chôi.

Người ấy chở cô băng qua những góc me xù xì xiêu vẹo, lá vôi vàng theo gió thổi rối tung.

Cô mắt nhắm lại cảm nhận hơi ấm này từng chút một, tay luồn qua vòng eo người ấy siết chặt, mặt áp vào bờ lưng rộng vững chãi đủ niềm tin.

Chậm rãi, nhẹ nhàng, thông thả. Họ dắt nhau xuyên từng ngã rẽ ba-tư, đến tận đoạn đường nhựa xây dở trước ủy ban.

Người ấy vào trong, lát sau trở ngược ra liền cười hí hửng. Người ấy nhờ ông chú họ giữ hộ chiếc xe đạp, liền dắt cô bước trên con khua đất nhỏ hẹp kế bên.

“Sao ngoài cổng hông vô mà chui bụi chun lùm?”

“Tiền vé mùa này hai chục ngàn một đứa, trả lời bản họg hả em? Theo anh ra sau núi rồi vòng lên chả tốn đồng xu các bạc nào!”

“Bớ tay anh luôn!”

“Bớ tay anh rồi thì em phải đút cơm cho anh ăn nhé!”

“...”

Cô bị người ấy lôi theo, tay nắm tay trước sau chẳng nở rời. Những tàn cây to ủ rũ, những ngôi nhà lá lụp xụp cứ thế hút dần về phía sau, đến góc me to chắn thành cái bùng binh nhân tạo.

Người ấy dừng bước, nhảy phóc lên nắm lấy một cành to kéo xuống, liền bảo:

“Me này dốt ngọt lắm, em bẻ đi, anh vịn cho.”

“Lỡ vượt tay một phát nó bung em lên trên đọt luôn hé?”

“Không vượt, anh không cho nó cướp em đâu!”

Cô lắc đầu chán nản, đành cởi giày, nhún nhún đôi chân trần trên nền đất ẩm ẩm hái vài chùm to để người ấy cùng ăn. Người ấy thấy cô chật vật, bèn lắc đầu bắt lực rồi đẩy cô sang bên, mạnh sức hơn bẻ gãy cả cành.

Vầm đâm xuyên tay người ấy, người ấy có biết cô thấy bực bội cùng xót xa đến đâu không?

Nhưng người ấy lại cứ cười ngây ngốc như thế, sao cô đành lòng trách mắng được. Bèn ngậm ngùi mở túi lấy khăn giấy tỉ mỉ lau cho người ấy rồi thôi.

Đoạn đường vẫn còn dài, người ấy băng băng sải đôi chân thuần thợt và vạch mấy ngọn phi lao, tán lá rừng để mở lối cô qua.

Hai người đứng trước con đường nhựa láng cấu mới cán bởi đám hủ lô cấu kính thù lù, mấy chiếc xe du lịch đang ồ ồ đổ dốc xuống, uốn thành vòng lượn bao quanh núi như cọng nhang vòng cha cô thường đốt trên bàn thờ tổ.

Cô bật cười trêu chọc: “Em thách anh dám đá đít mớ xế-hộp đó cho nó cắm đầu lọt thẳng xuống núi.”

“Em ít có ác quá ha?”

Mép môi người ấy giật giật. Cô chớp chớp mắt làm duyên.

“Chỉ là giỡn thôi mà.”

“Để anh suy nghĩ lại việc xách trâu cau qua nhà em hỏi cưới mới được.” - Người ấy sờ cằm mình, vờ suy tư đắn đo khổ não lắm.

“Cái gì?” - Cô há hốc - “Anh dám hả?”

“Anh đẹp chứ đâu có bị khủng? Rước em về rồi chắc anh ở tù sớm.”

Người ấy nhướng mày trêu ghẹo khiến cô phát cáu.

“Vậy khỏi luôn đi. Về.”

“Vì anh yêu em quá mà!”

“Gi?”

Người ấy chạm nhẹ vào gò má cô, nụ cười thật hiền: “Anh nghe lời em.”

Rồi người ấy bước đến chiếc xe gần nhất, nhìn trước ngó sau chẳng biết làm gì. Chân người ấy giơ cao thủ thế, miệng mím chặt chờ đợi thời cơ. Cô nhìn người ấy mà há hốc mồm, vội vàng hỏi: “Đạp thiệt hả cha nội?”

“Chứ hồng lè giỡn?”

Cô sốt sắng vẫy tay bảo: “Thôi, anh mà ở tù thì báo hại đời em nữa!”

“Hù chút xíu mà sợ quíu càng rồi kìa... vậy mà hô mình hay lắm?!” - Người ấy trề môi.

“Thôi, để em đạp anh lẫn cù cù xuống dưới núi cho gọn, chết thì hủy thi diệt tích, sống thì cho thân tàn ma dại. Còn em đi kiếm thằng khác ngon nghề hơn.”

Người ấy sững người, môi mở đơ đơ.

“Anh sợ em thiệt luôn rồi!”

_____o0o_____

Cô bật cười, hít một hơi thật sâu đón lấy sự trong lành tinh tươm chốn núi rừng, cảm nhận con tim đập rộn ràng xao xuyên...

Vậy mà nhắm mắt lại, người đã mãi rời xa...

Từng mảng kí ức đó sao ngọt ngào bình yên đến thế, vậy mà chính đôi tay cô lại hờ hững đánh rơi.

Cô vẫn đứng tại đây - trước vách đá Hòn Dơi ngóng chờ bóng người quay lưng về phía mình và mỉm cười rạng rỡ.

Nhưng người ấy trốn đâu?

Người ấy đang ở chốn nao?

Sao nhánh lan kia lại trơ trọi tróc rể lìa theo gió mà chẳng mọc núp trong hốc cây để người ấy chỉ cần với tay là đã hái được ngay?

Cô cầm ghét nhánh lan đó, liền chẳng vội vàng lao tới mà bứt nát cả khóm hoa. Nhưng làm rồi thì vẫn vậy, cái cảm giác đau điếng lòng cứ mãi bám riết cô. Hình ảnh người ấy tươi cười hằn sâu vào tâm trí cô mất rồi.

_____oOo_____

Ánh hoàng hôn khắc khoải nhuộm trọn không gian bằng nỗi ưu buồn mênh mán, bụi lan trầm nát bướm chỉ còn mỗi một nhành hoa núp sau hốc đá. Trên những cái cánh sắc tím quện trắng thanh, vết máu đỏ thẫm làm mất hẳn nét đẹp vốn có của nó từ lúc nào chẳng hay.

Nhánh lan ấy cũng biết sầu nào.

Không rõ từ bao giờ nó lại có cảm giác buồn bã khi thấy cô gái kia vào mỗi buổi chiều trời chưa dứt nắng. Cô cứ đến đây, ôm mặt khóc, cào cấu đất cỏ lá hoa rồi bỏ đi. Chẳng biết cô có bị điên không, nhưng mỗi lần như vậy nhánh lan liền thấy đau, có lẽ vì cô ta cứ tìm cơ búng rể bụi hoa hoài.

Hôm nay cô không làm thế nữa, cái bà chúa sứ ở ngọn núi Sam xa tít mắt đằng kia tới đây hỏi han. Bà cười hiền hậu lắm, kim quang bao quanh bà tuy ảm áp nhưng vẫn làm phận thấp bé nhỏ nhoi như nó thấy sợ hãi vô cùng. Bà mà liếc mắt nhìn qua chắc nó tàn hoa nát nhụy.

Nhưng cũng tốt, cô cầu xin bà điều gì đó, chỉ thấy bà phất tay áo xong, cô ngã ngang xuống đất, rồi một lát lại có ông thầy mo nổi tiếng vùng này tới dìu cô đi.

Bà vận bộ phục trang hoàng kim lộng lẫy uy nghiêm, tay chấp tay buông ung dung mà dặn dò ông ấy.

Nhánh lan nghe không rõ, nó dùng ‘cặp mắt’ tí hí lúp ló sau góc cửa của tảng đá mà âm thầm quan sát. Nó chẳng dám hó hé, nó thấy cô dù tức giận hay tuyệt vọng vẫn xinh đẹp mỹ miều. Giờ đây khi sự yên bình đầy đưa cô vào giấc mộng, gương mặt kia còn bừng sáng mà mơ hồ hơn nó nghĩ.

Nhánh lan thấy cô tựa vầng sương mù phủ đầu núi vào mỗi buổi sáng tinh tươm trong lành. Vừa mát dịu vừa mộng lung.

Mấy ngày sau, nó chờ hoài chẳng ai chịu ghé qua.

Sao cứ hệt hệt hăng hăng thật kì khôi.

Nó có bao giờ thấy vậy đâu, cảm giác như chưa được uống nước, chẳng được mẹ đất cho ăn vậy.

Cứ cồn cào khó chịu.

Lúc trước nó nào mắc ‘bệnh’ này đâu, từ cái ngày người ấy leo ngang vách núi mà định bứt nó, bảnh mắt ra còn mờ mờ mị mị đã thấy người ấy rơi tọt xuống vực mất rồi. Ánh mắt người ấy đau đáu điều gì đó bất cam lòng. Mấy nhành dây người ấy nắm bị đứt đoạn nẩy bắn bật lên tạt vào thân khiến nó văng luôn vào trong hốc.

Cảm ơn người ấy, nó không còn sợ mỗi khi gió lùa ngang khe nữa, thân nó mảnh mai nhất bụi cây, đám anh em cứ chọc ghẹo nó hoài. Họ bảo, nó mà rơi xuống thì cũng chẳng ai thèm nhặt lên ngắm nhìn.

Nó không thích điều đó.

Cô tàn phá gần hết anh em nó, nhưng nó thấy nửa vui nửa sợ.

Giờ không gặp cô nó bỗng bồi hồi nhớ nhung.

Nó thấy mình cũng sắp tẩu hỏa rồi - tức là cái suy nghĩ hay cảm nhận của nó không giống người bình thường nữa.

Mà nó có phải người đâu?

Tự dưng nó phát hoảng.

Hóa ra nó thêm được trở thành một con người đến nào nề.

Làm sao mà nó có tri giác?

Nó biết nhận thức?

Chính nó còn không rõ.

Rồi nó gặp ngài vào một ngày nắng đổ lửa nhưng gió cứ hun hút vụt bay. Nó bị đám chim sẻ mổ lọc tọc đầu điên. Nó văng khỏi hốc mà lật lìa ngoài vách cheo leo. Nó thấy chóng mặt, càn đạp vào đá muốn tan nát đời hoa, tưởng chừng sắp đứt lìa rồi buông mình rơi dần dật xuống vực.

Ngài cứu mạng nó, bằng thứ ánh sáng màu tím xanh huyền diệu. Ngài chỉ ngón tay, vầng hào quang bay bay uốn lượn bao quanh nó, xong lại đưa nhánh lan tới trước mặt ngài. Ngài cười khó hiểu, vẻ như thú vị mà cũng thấy tò mò.

“Chỉ là nhánh lan rừng xơ xác mà có gì có hai hồn ba phách của phàm nhân?”

“Dạ bẩm... con biết con chết liền.”

“Vậy muốn biết không?”

“Dạ hông.” - Nó trả lời ngay tắp lự.

“Sao?”

“Lỡ biết rồi thì con phải chết thật à?”

Ngài cong môi chút đỉnh. Nhánh lan lém lỉnh khiến ngài thấy thú vị, bèn hỏi: “Trước sau gì cũng chết rồi, tróc cả rễ thì làm sao sống nổi?”

“Vậy xin ngài cứu con, con tình nguyện làm mọi cho ngài.” - Nó khẩn cầu.

“Có chân có tay đâu mà đòi làm mọi?”

“Thế khẩn cầu ngài giúp con cho trót đi. Ngài biến con thành người, thế có trời chứng con sẽ hầu ngài tới khi ngài chán thì thôi.”

“Bông cỏ gì mà ma lanh ranh mãnh quá vậy?”

“Tại con đẹp ạ!”

“...”

Chắc ngài nên suy nghĩ lại...

12. Chương 12

Dương vẫn nhớ như in cái ngày hôm đó...

Lúc hắn gặp Phong, lúc nhánh lan khẩn cầu tha thiết được làm người. Ban đầu Dương thấy hứng thú, nghĩ ngợi một chút, cũng không hại gì.

Nhưng giờ đây, lòng hắn tràn ngập niềm lạc lõng bơ vơ.

Ngôi nhà trở nên hiu quạnh lạnh lẽo đến lạ, ngỡ rằng chẳng còn chút sinh khí nào nữa. Dương chưa tìm được việc gì đáng để hấn làm cả. Hấn hầu như chỉ ru rú trong nhà ngoại trừ mấy lúc quần bức quá nên đành ra dạo phố, xong về ăn cho qua bữa rồi lên phòng ngủ.

Dắm lẫn hấn rong ruổi ngang mấy hàng lan kiềng đẹp lộng lẫy.

Nhưng chẳng có cái nào giống Phong.

Hấn bực bội, chúng làm Dương nghĩ tới cái vẻ hồ hởi năng động của Phong, rồi lại thấy trống trải mất mát.

Mùa hè đã trôi qua một cách chậm chạp mà thênh thang, Dương phân vân chưa biết có nên tiếp tục diễn cái vai sinh viên đại học mình đã biên đạo hay không, lẽ cũng bởi hấn chẳng thiết tha việc học đi học lại mấy lần đại học chán ngắt đó. Thà chết lẹ cho qua kiếp này còn hơn.

Hấn gần như muốn vùi đầu vào đồng game online với truyện tranh, hoạt hình mà Phong bỏ lại trong phòng cho bớt buồn tẻ. Tối giờ Dương mới hiểu mấy từ “hentai”, “ecchi”, “harem”,... mà tên lẻo lự kia nói có nghĩa là gì.

Lắm lúc Dương thấy hối hận, Phong học toàn mấy thứ lật vạt tầm phào, linh tinh lang tang thay vì sách vở đề cương giảng dạy.

Nhưng có cậu, Dương thấy cuộc sống thú vị hơn hấn.

Hấn bật cười.

Một hôm xưa nọ, Dương nhìn thấy Phong tàn tạ lết xác về, áo quần chỗ rách chỗ dơ, mặt mày lấm lem bầm xanh bết tím, tới cả đôi giày Dương thích nhất cũng cong queo, để tróc keo hả họng lật lìa.

Dương đốt đồng tài liệu.

Định nhét vào mồm Phong cho bớt ngu.

Phong chạy mất dép.

Dương đành lắc đầu chịu thua.

Hấn bước ra mở cổng, nhận lấy gói bưu kiện từ tay cô. Cô trở lại trường học mang theo tâm trạng buồn buồn phảng phất, nhưng nỗi đau vơi đi đã khá nhiều trên khuôn mặt dù trong sâu thẳm tâm hồn vẫn còn âm ỉ. Cô cắt tóc ngắn hơn, nhuộm đen rồi, lẽ cô muốn mạnh mẽ hơn cũng chưa biết chừng.

- Quà Phong nhờ tặng.

Cô nói bấy nhiêu liền bỏ đi. Dương ngẩn ngơ trông theo, tới khi bóng người khuất hấn tầm nhìn, hấn đem hộp cát-tông nhỏ được gém gói bằng giấy dầu vào trong nhà. Dương nhìn nó, lưỡng lự một hồi mới quyết định mở niêm.

Bên trong có lá thư. Nét chữ nghịch ngoạc ngả nghiêng độc đáo của Phong kèm theo một viên đá ánh lam trong veo sáng long lanh lấp lánh. Dương cầm nó, hai tay giữ tròn nâng niu, nhẹ nhàng áp vào lòng, viên đá bỗng chui tọt thẳng trong ngực trái.

Rồi chẳng lâu sau, Dương ngồi khóc.

Hấn không ngờ sẽ có ngày mình phải rơi nước mắt vì ai đó. Hấn nhớ về chuỗi ngày xưa kia mà lòng quặn thắt, cả tấm thân nằm vật xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Cũng bởi hấn đang phải chịu một lời nguyện, để đánh đổi lấy tự do khỏi tầng ngục tăm tối. Tản Viên Sơn Thánh cứu hấn nhưng cũng ếm rằng, hấn phải mãi quần quanh bể tắc trong trảm luân thế tục cho đến khi tìm thấy quả tim của riêng mình. Dù kí ức cùng phép màu vẫn lưu lại, nhưng hấn đã trải qua xiết bao lần chuyển thế đầu thai. Dương chưa khi nào biết yêu, chưa bao giờ được người khác yêu, hấn hết như nàng Lụa bị quỷ thần ăn mất tim, dầu nàng trả giá để cứu sống chồng, nhưng kẻ mang tim đá vạn kiếp không được yêu thương, đời đời bị quỷ thần nguyên rủa.

Dương cần có một trái tim thật sự, người trao tặng cho hấn cũng phải cam tâm tình nguyện - hết như Phong.

Đến lúc đó, Dương mới thoát khỏi sự ràng buộc.

Đây cũng là khoảnh khắc Dương được tái sinh. Dương chờ đợi suốt mười tám năm ròng rã ở kiếp này mà tìm kiếm nó, nhưng giờ đây, quả tim kia khiến hắn đau thương quá đỗi. Nhưng hắn chẳng nỗ lực lấy tim ra mà bóp nát cho thôi cảm giác thống khổ tột cùng.

Dương biết yêu là gì rồi. Hắn ân hận cắn răng, tay vo nắm đấm vào lồng ngực, xong lại xuýt xoa, vuốt ve nó, hắn đâm thẳng vào mặt mình còn mạnh bạo hơn thế. Lúc ở trên sườn núi Thoại, chính hắn là vị thần trợ mắt nhìn cô bị những kẻ kia đánh đập, chính hắn hóa phép màu che giấu Phong trước tầm nhìn của họ. Chính hắn cũng là kẻ tảo kim quang để làm lu mờ sức mạnh của “lời nguyện” mà mình đã ban cho Phong.

Hắn hối hận khôn siết, răng nghiến chặt, quỳ chụm gối, cúi đầu.

- Cảm ơn!

Dương mỉm cười, hai hàng lệ tuôn dài mãi chưa dứt. Hắn dần mất hút giữa khoảng không vắng lặng tựa làn khói thuốc băng lãng tan đi.

_____o0o_____

“Một ước nguyện cho đi, một lời nguyện trả lại, người biết điều này chứ?”

“Dạ con mới biết tấc thì.” - Nhánh lan lệ miệng đáp cái rụp.

“Thế người nghĩ thử coi cái giá của việc được trở thành người là bao nhiêu?”

Nó bẽn lẽn nói, ngập ngừng run run mình mẩy: “Con thấy ngài khác họ. Ngực họ có cái gì đó đập đập dồn dập bên trong, nóng hổi hà. Còn ngài lạnh ngắt.”

“Đừng có đánh trống lảng.”

“Con nói thiệt chứ bộ.” - Nhánh lan phụng phịu, giọng kì kèo. - “Hay thế này đi. Ngài cho con thành người, con có mọi thứ giống họ, ngài thấy thích cái chi thì lấy cái đó.”

Ngài liếc nó, môi nhếch lên khinh khi ngạo nghễ: - “Thứ người nói là tim. Lấy ra rồi người đâu có sống được?!”

“Vậy thôi chờ chừng nào con sắp chết ngài hãy lấy nó nhe!”

Mình đã thực hiện đúng lời hứa nhé bạn hiền.

Dù là thần linh hay yêu quái thì cũng là chiến hữu chí cốt rồi!

Xin lỗi vì lỡ lời bạn hiền vô làm người thứ ba để mình tìm cơ chạy trốn. Mình biết mình tồi. Nhưng bạn hiền đẹp trai hơn, đóng vai ác hay cực kì.

(Dẫu rằng tới cuối cùng, mình vẫn chẳng nỗ lực buông tay.)

Sẵn xin lỗi luôn cái tội làm hư tùm lum đồ đạc với ăn chùa xài chùa rồi phải dứt vọt mất tiêu.

Mình cảm ơn bạn hiền vì tất cả, nhưng thỉnh thoảng nhờ bạn hiền coi sóc Dung giùm xíu nhen!

Phải chi có cơ hội đầu thai kiếp sau, không được làm người thì thôi. Nếu được, mình mong làm con gái, nhớ nhầm xác trai thì hứa danh dự sẽ chuyển giới để yêu thương bạn hiền...

_____o0o_____

Dung trở vào trong phòng, cô nằm trên võng, chiếc khung sắt đung đưa phát tiếng kêu kệt do ít tra dầu, tầm nhìn cô bị dán chặt vào giàn hoa thiên lý trước hiên. Bẵng đi một thời gian, nó lại héo úa do không ai chịu chăm sóc. Bà chủ nhà chỉ thích bon sai, thế mà lại trồng thiên lý trên mái hiên để rồi bỏ lơ thế này, Dung thở dài chán nản.

Duyên nhìn cô bạn trước mặt mình mà lòng băng khuâng quá đỗi, Duyên không biết nên nói gì, nên hỏi gì. Dẫu Duyên tò mò về những chuyện đã xảy ra suốt thời gian qua của Dung và Phong. Dung thay đổi nhiều, rõ rệt vô cùng, cái vẻ đĩnh đạc thường thấy đã chẳng còn xuất hiện trong ánh mắt đó nữa, bằng một sự mơ hồ khó tả, Duyên cứ cảm thấy nỗi buồn đã lấp đầy trong đáy mắt Dung, hết như đã có biến cố lớn xảy ra giữa họ vậy. Có điều, Dung giờ đây tự tin và nhí nhảnh hơn hẳn, lẽ rằng cô cũng mong muốn thế.

- Tui mới đi có mấy tháng mà trọ như cái ổ chuột vậy ‘chị hai’?

- Đừng có xạo... - Duyên bĩu môi - Tui còn chưa tính tội bỏ nhà theo trai của bà kia.

Rồi Duyên bỗng giật mình, cô líu lưỡi không thốt được từ nào nữa. Dung sững người vài giây, liền lập tức cười tươi hồ hởi cho qua chuyện.

- Bà chia tay với Phong à?

Duyên đắn đo một hồi, cô quyết định phải làm rõ mọi chuyện. Đành rằng mang tiếng là soi mói đời tư, Duyên cũng bất chấp. Nhưng Dung chẳng có phản ứng gì khác ngoài việc cười xởi lởi như thế.

Thêm một lúc nữa, Dung xua xua tay, cô bảo: - Nhà hết đồ ăn rồi, tui đi mua mì gói về đây.

Nói xong, Dung bật dậy khỏi văng, cô dứt khoát và nhanh chóng rời đi như sợ Duyên sẽ hỏi thêm.

Rõ ràng là thế.

Duyên đành im lặng dõi theo bóng lưng cô khuất sau cửa phòng, rồi Duyên ra ban công, cô đau đầu hướng ánh mắt theo Dung đến tận khi cô mất hút sau ngã tư. Duyên thấy mắt cay cay mà chẳng hiểu nguyên do, lẽ cũng vì buổi trưa nắng đổ gắt hơn hẳn và bụi đường dần dạt lớp dày cứ chốc chốc hực lên.

Duyên bắt gặp gã, gã đứng dưới bóng cây me vừa bị cắt mấy nhánh lửa chữa, chúng nằm lặt lìa héo queo dưới lẽ, gã né chúng mà núp dưới cái bóng râm nhỏ xíu, gã dùng tay quạt lên mặt, mồ hôi nhễ nhại đầy trán gã. Duyên thấy xót, cô lưỡng lự, chân cứ nhấp nhử bước tới bước lui, vòng qua chiếc khung văng mấy lượt, tới cuối cùng, cũng đành thở dài mà chạy ào xuống.

Cô đứng đối diện hẳn, chưa bao giờ nắng lại vàng đến như thế này, bởi gã mặc áo phông thay vì sơ mi tay dài xoắn khuy như mọi ngày. Gã chưa bao giờ thích mặc áo phông cả. Gã mặc nó vì đó chính là món quà cô đã tặng cho gã.

Bảo tạng cũng không phải, ngay lần đầu tiên họ cùng nhau tham gia giải đấu Đài Quyền Đạo. Gã thua cuộc, Duyên chỉ lấy cái áo trùm lên mái đầu bù xù ướt đầm của gã, sau đó trút cả chai nước lọc lên người gã.

Cách quan tâm người khác quái đản của Duyên làm gã tức điên người, nhưng lúc bình tĩnh lại, gã thâm cảm ơn cô. Cô chỉ muốn gã sao nhãng đi sự thất vọng hèn nhát và bị lụy đó.

- Sao lại bận cái áo hồ lớn này?

- Anh thích!

- Ai cho kêu bằng anh? - Duyên nhíu mày khó chịu - Tui lớn hơn mấy người năm tuổi lận đó!

- Bộ yêu nhau có phân biệt tuổi hả? - Gã thờ hất xong liền trề môi.

Duyên thấy bức, cô quay lưng định bỏ vào trong, nhưng gã không cho phép điều đấy xảy ra, gã nhào tới, ôm chầm cô từ phía sau, da thịt áp vào nhau, bờ lưng cô cảm nhận được nhịp đập của tim hẳn, cả tiếng thở phì phò nóng hổi và bờ môi ướt ươn ướt kề bên cổ mình.

Cô nắm lấy tay hắn, toan gỡ ra nhưng gã siết chặt quá, cô theo thể định xoay eo vật ngang nhưng rồi chững lại, Duyên buông thõng người, cô nghĩ tới Dung và Phong. Duyên không muốn dây dưa thêm phút giây nào nữa.

- Nhưng yêu em hông được sao?

Cô ngáp ngừng, còn hần dụi dằm đáp trả.

- Chỉ cần anh nắm giữ em lại, có chạy đằng trời em cũng chẳng thoát khỏi anh!

Gã thốt nên những câu từ đó một cách chắc chắn, vững vàng, lẽ gã đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Duyên thấy đầu óc lâng lâng mà tay chân rã rời. Cô cắn răng, đến đổi nướu bị cắn buốt lên tới não, khóe mắt Duyên giật giật, một bên cứ động đậy như thế làm mờ hẳn tầm nhìn của cô. Cô khẳng định đó chỉ là mờ hơi mà thôi, do trời nóng gay gắt hắt nắng xuống mặt đường khô khốc.

- Em đâu có chạy... chỉ là em không đuổi kịp anh.

- Đừng có xạo, lúc nào anh cũng bị em bỏ lại sau lưng. Em đừng nghĩ mình giỏi, tại anh nhường em thôi.

Đúng vậy. Chưa bao giờ gã muốn thắng Duyên nữa, từ sau đợt gã đánh thua cô trong võ đường ngay một chiều mưa, gã đã xác định như thế.

Gã hôn lên cổ cô, tay thắt lại ghì cô sát hơn, gã muốn nuốt chửng cô thì phải, gã cũng chẳng rõ. Nhưng còn Duyên, cô không đủ sức phản kháng, mọi thứ bị nước làm mờ rồi, cô đưa tay lên, bàn tay xòe ra đợi một hạt mưa mà mỉm cười.

- Em chỉ muốn yên thân sống qua ngày thôi.

- Vậy thì một là em lấy anh để được yên thân, hai là anh phá nát đời em.

- ...

Duyên nín bật, gã nói thì sẽ làm. Nhưng cô không biết phải từ chối gã như thế nào cho hợp nữa. Cô tránh mặt gã đã một tháng trời, chạy xuống dưới quê mà trốn, rồi gã vẫn mò đến. Cô lại lên thành phố. Và gã ở đây, ngay cạnh cô.

- Anh yêu em thiệt hả?

- Hơn cả em nghĩ. - Gã nhướn miệng cười sau lưng cô, vòng tay gã nói lỏng một chút.

- Cưới em đồng nghĩa với việc đời trai tơ của anh chấm dứt.

- Em cũng mất đời gái tơ mà? - Gã nhún vai, nhấc cô lên rồi hạ xuống ngay - anh đâu có lỗ?

- Vậy thì đánh em đi.

Gã nhúm mày, không nói nên lời. Duyên hít một hơi sâu, cô thở dài.

- Một đám giá hai trăm triệu, xong thì em không nợ gì má anh nữa.

Gã buông cô ra, tay đặt lên vai cô, chậm chạp xoay cô đối diện gã. Ánh mắt gã xoáy thẳng vào mặt cô, thẳng thừng hỏi: - Nhà trọ có thang cao với cây vót hông? Cho anh mượn chút.

- Hả? - Duyên thắc mắc.

- Anh leo lên cột điện vót em xuống.

Mắt Duyên có hình thù hệt viên đạn: -Em hông có giỡn.

Sự buồn bã của Duyên làm gã khó chịu đến cùng cực, gã nao nao lòng khi thấy cô bắt đầu kiểm không được những tiếng nấc trong họng. Gã lắc đầu, mỉm cười dịu dàng nhất có thể, gã xoa đầu cô, khò lưng hôn lên gò má ửng hồng của Duyên.

Một nụ hôn phớt qua, rồi gã nghiêng đầu hí hửng, sau đó lại vo tay thành nắm đấm, dồn hết sức đâm vào mặt mình. Gã ngã nhào xuống mặt đường, Duyên đơ mắt mấy giây mới ngồi xổm xuống đỡ gã gượng dậy. Gã xuyt xoa, lòng cô tưởng chừng như vừa tan nát như tấm gương rớt từ trên lan can nhà trọ xuống.

- Bộ anh bị khùng hả? - Duyên gắt gỏng.

Gã cười cười hả hê, Duyên vuốt ve lên mặt gã, cô soi mói, kiểm tra khắp người gã liên tục như sợ gã còn bị thương thêm chỗ nào nữa vậy. Gã ngờ mình sắp chết chìm, bởi vì gã thấy lòng ngập úng trong tình yêu.

- Khùng thì anh hông tự đánh anh rồi? - Gã nắm lấy bàn tay Duyên đặt lên ngực mình, kéo cô thoát khỏi sự bối rối loạn choạng đó - Đánh em có khác gì đánh anh đâu. Vậy là được rồi.

Duyên mỉm cười, cô liếm môi, cảm nhận được rõ ràng nước mắt có vị mặn mà cũng ngọt ngào quá đỗi, liền chẳng chần chừ nữa mà ôm chầm lấy gã.

- Em chả biết nói gì nữa. Anh có biết vì sao em lại dễ dàng buông bỏ như vậy hông?

- Em nhận ra em yêu anh tới điên cuồng à?!

- Đừng giỡn...

Duyên cắn thật mạnh vào bắp vai gã, gã đau điếng người, giật giật nảy nảy nhưng vẫn cố nhịn, đến khi chịu buông tha hẳn, Duyên mới nói tiếp câu nói lấp lửng này:

-Đừng biến mình thành một Phong thứ hai, em muốn anh chỉ là Niệm của em thôi. Em hông cần anh pha trò hài hước như Phong, hông cần anh yêu em như cái cách Phong yêu Dung. Em muốn có một cái kết cục mà cả hai đứa đều tự mình đấu tranh giành lấy, dù tốt xấu thì mình cũng đã cố gắng hết sức. Em tự ti lắm chứ, cho tới lúc này em vẫn chưa hết cái mặc cảm về bản thân mình. Nhưng nếu em không thử, thì có lẽ em sẽ đánh mất anh mà chưa kịp làm gì. Cuộc đời em, từ nhỏ tới lớn luôn nỗ lực hết mình, nên lần này em cũng sẽ nỗ lực hết mình. Tới lúc em nên sống cho em rồi.

- Vậy sao em không nỗ lực ngay từ đầu?

- Bởi anh là kẻ nóng nảy, anh luôn ham chơi, ham mới mẻ. Em sợ anh chỉ xem em là một thứ của lạ mà thôi. Em thấp thỏm vì anh nhiều lắm. - Duyên lắc đầu, nhắm mắt vùi mặt vào chỗ mình vừa cắn gã.

Gã mím môi, hóa ra mọi vấn đề đều xuất phát từ gã mà bản thân lại chẳng hề hay biết, chính xác hơn, gã chẳng hề để tâm đến nó, đột nhiên gã thấy vô cùng hối hận, đành thủ thủ vào vành tai Duyên:

- Em chả phải của lạ, em là của độc. Của độc duy nhất của đời anh. Anh cũng sẽ chỉ là Niệm của đời em mà không là ai khác hết. Chẳng nào dám tán tỉnh em, anh đập nó ra cám, chẳng nào ve vãn em, anh bỏ tay lợi chân nó. Nhưng nếu em ngoại tình, anh sẽ li hôn. Vì lúc đó, em đã yêu đứa khác hơn anh rồi.

- Ích kỷ như anh mà nói được thế này hả?

- Anh đâu có cao thượng? - Gã đẩy cô ra, xoáy mắt vào thẳng tận tâm hồn người đối diện mình - Anh chặt tay chặt chân thẳng tình nhân của em rồi châm xăng đốt nhà nó, li hôn để em khỏi tốn công nuôi tù anh thôi.

Duyên nín bật luôn. Cô mà nói nữa chắc có án mạng xảy ra thật. Nhưng cô biết một điều, tim cô sắp ngừng đập rồi, vì má cô đỏ ửng, phổi thở không được nữa, gã áp sát cô, ghì chặt cô, hôn môi cô nồng nhiệt.

_____oOo_____

Dung mỉm cười và lẳng lặng rời đi, cô núp sau dãy hàng rào sơn trắng ngay ngã tư, mọi diễn biến của Duyên và Niệm cô đều chứng kiến cả, đột nhiên mắt cô cay xè, không biết vì sao nữa. Lẽ cô mừng cho họ, cũng là tự xót xa với chính mình.

Cô gặp Dương ở giữa con đường lộ dài dặc, tiếng kèn xe inh ỏi thường ngày cứ từng chút một tan biến dần mất biệt. Cô chứng người giấy lát, rồi sau đó không nhanh không chậm mà vẫn tiến về phía trước. Ánh mắt của hắn đau đáu nhìn cô, Dung dùng vẻ mặt thản nhiên nhất có thể mà đối diện với hắn.

Đến lúc hai bờ vai sắp đi qua nhau, hắn níu tay Dung lại, cô mỉm cười và bảo: - Cảm ơn!

Dương chẳng hiểu gì cả, hắn nhú mày, Dung bèn giải thích cho trọn vẹn.

- Đừng thấy áy náy vì Phong, anh ấy kể hết trong thư rồi.

Dương lặng người giấy lát, cậu dốc hết hơi mà giọng cứ thều thào: - Có muốn Phong sống lại không?

Dung lắc đầu...

Và cô mỉm cười thanh thản.

- Làm trái ý trời, chỉ khổ thêm thôi. Tình yêu của chúng tôi đẹp tới vậy là đủ. Đừng phá hỏng những hồi ức đó.

Dung bước đi nhẹ nhàng và không ngoảnh đầu lại nhìn nữa, cô chẳng còn quan tâm Dương là gì, nhưng dù không có hẳn, cô cũng không dám ngoảnh đầu. Vì bởi cứ hễ mỗi khi bước gần tới cuối một con đường bất kì, cô lại như ngỡ Phong ở sau lưng và choàng chiếc áo khoác vải nỉ ấm áp lên vai mình.

Cô không muốn nhìn thấy cậu.

Vì cô sợ nếu nhìn thấy rồi, sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy nữa.

Đột nhiên cô bật cười vì những con chữ ngoằn ngoèo mà dí dỏm của Phong khi đọc cả hai lá thư mà cậu bỏ lại. Một lá gửi Dương, lá còn lại cô gói kĩ trong mặt dây chuyền này đây.

Mỗi khi nhớ Phong, cô sẽ áp mặt dây chuyền hình đóa hoa lan trầm lên gò má. Cứ như thể Phong đang véo yêu cô vậy.

Lẽ, đó cũng là đời...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ca-phep-nhiem-mau>